Horev 1

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné Kč 70.— s přílohou (Tarot), Kč 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.

Čtenářům!

Na podzim minulého roku sdružilo se několik hermetických pracovníků ve společnost — Horev-klub — jejíž účel motivovali třemi základními body:

1.) *Studium klasických hermetických kultur s hlediska reintegračního, náboženského i filosofického, shromažďování a řazení esoterních prvků, skrytých za každou tradicí, každým kultem a každým symbolismem.*
2.) *Spiritualisace lidské společnosti od jednotlivců ke kolektivu a realisace tradičních pilířů Síly, Vědění a Krásy duchovna, proti atheismu, citovému záporu a materialismu dneška.*
3.) *Teoretické a hlavně praktické badání o skrytých přírodních silách, jejich příčinách a zákonech.*

Dík nedocenitelné morální pomoci našich francouzských Bratří a krajní obětavosti všech členů, přes nepřátelství, křivdy a pomluvy a přes naše vlastní chyby, nebesa pomohla nám k úspěchům větším než byly naše naděje: Po půlroční práci postavil si Horev-klub vlastní laboratoře a klubovny, obohatil svoji knihovnu literárním materiálem, soukromému badateli většinou nedostupným a může se vykázati pracemi, jež málokdo ze spagyriků mohl by z vlastních prostředků podniknouti.

Revue „Horev" jejíž první číslo čtenáři tuto předkládáme, jest oficiálním orgánem Horev-klubu a spřízněných společností zahraničních, jest určena vnějšímu

okruhu pracovníků, má informovati a přinášeti studijní články o látce jí vytčených oborů na nejširší basi, tak, aby přispěla k poznávání filosofických pokladů dnes často tak špatně chápané vědy antických chrámů a otevřela nové obzory možnostem příštích Dnů.

Vycházíme ze systematických základů učení „Neznámého Filosofa“, Louis Claude Saint-Martina, jehož řád předal nám svoje Světlo, a přehlížejíce všechny naivní plagiáty řady fantastů, kteří nemohou profanovati věčnou Pravdu svou nadutou hloupostí, podáváme upřímně svou ruku ke spolupráci každému, kdo bez plané zvědavosti, pýchy a marnivosti světské, vážně chce s námi jíti po cestě Práce, Odvahy a Mlčení k vytčenému Cíli, jenž není ve hmotě, ale v duchovnu a jedinou jest stálou hvězdou v mlhách naší pozemské Pouti.

REDAKCE.

M—n:

ZKOUŠKA.

Na jaře roku 192.. na cestě jihem jedné ze západoevropských zemí, navštívil jsem barona G.., jenž měl výsadní právo rozhodovati o přijímání nových členů do jedné z esoterních společností, a jemuž jsem byl doporučen svými pařížskými přáteli. Baron Q.., starší, vážný a málomluvný šlechtic, obýval jeden z typických renaissančních zámků, které dovedou tak sugestivně evokovati svou historii, že každý předmět nebo stavba novějšího původu v jejich blízkosti působí přímo bolestně na náš cit jako anachronické monstrum, vyvřelé z nečistého lůna Gé— hinnomu starých legend.

Dojel jsem k cíli své cesty k večeru a přednesl jsem pánovi zámku účel svojí návštěvy se žádostí o přijetí do řádu; byl jsem však odkázán na druhý den a po skrovné večeři s mým hostitelem zavedl mne sluha do jednoho z hostinských pokojů v západním křídle budovy, který mi byl určen k přespání. Neveliká tato ložnice byla opatřena původním renaissančním nábytkem. Veliká postel se sloupovými nebesy, u protější stěny čtyřhranný stůl, několik křesel a židlí a v mohutném rohovém krbu plápolal nepokojný oheň, nad praskajícími dřevěnými poleny. Proti dveřím otevíralo

široké francouzské okno výhled do krajiny přes hluboký, travou zarostlý příkop a starý les, který v proudu jarního vánku šeptal svoji noční píseň pod měsícem ozářenou oblohou. Nové prostředí a nové dojmy nedaly mi spáti; pomalu ploužila se jarní noc jednotvárným šumotem venku a bílé světlo měsíční, jež vnikalo do pokoje širokým proudem, vyvolávalo tajemné přísvity na nábytku a tapetových stěnách. Zvykneme-li si na monotónní zvuky, přestáváme je pomalu vnímati a máme dojem dokonalého ticha. Ale toto ticho bylo pojednou rušeno: Ne zvukem, ale pocitem přítomnosti Něčeho, co se hýbe, co dýchá a co pozoruje. — Rychle jsem pohlédl ke dveřím a tam jsem uviděl ono strašidelné Něco. Byla to žena, oděná ve starý kroj, střední postavy a ladných linií a tiše kráčela k mému lůžku; v jejích krocích, držení těla a pohybech postřehl jsem mechanickou napjatost náměsíčníků, přes plynulé přechody pohybů a zřejmou snahu přiblížiti se co nejtišeji. Přivřel jsem oči a snažil se působiti dojmem spícího, očekávaje další vývoj událostí. Bytost se přiblížila k čelu lůžka, pravou rukou učinila pohyb jako by odhrnovala závěs (jenž ale pravděpodobně byl již dávno odstraněn), a sklonila se nízko nad můj obličej a tu pocítil jsem závan ledového dechu, jenž mi otevřel oči do široka: Viděl jsem již v životě mnoho pohledů: Nepřítomné asketů, horečnaté šílenců, bolestné trpících i zuřivé rozlícených šelem, ale tyto oči, nabité bolestí a zářící studeným světlem v rámci ztýrané tváře subtilní, téměř průsvitné krásy, zastavily mi krev v žilách a tělem prohnaly mrazivé chvění; neboť jsem poznal, že Ona jest personifikací bolesti, která žije dále fysickou smrtí neztišená a přede mnou že stojí přízrak bytosti již dávno mrtvé....

Dívala se tak snad minutu, možná že hodinu; ztratil jsem pojem času a nebyl jsem schopen ani slova, ani pohybu... A pak tiše, vážně, odešla k protějšímu stolu, malou chvíli psala cosi na ležícím tam kuse papíru mým vlastním crayonem, který jsem tam před ulehnutím s ostatními věcmi položil, přistoupila k oknu a zalomivši rukama, vrhla se střemhlav do hradního příkopu. — Teprve potom jsem se vzchopil, přiskočil k oknu a vyklonil se ven. Ale nikde nebylo stopy po neznámé a vítr šuměl dále korunami stromů do měsíční noci....

„Obstál jste dobře ve své zkoušce, pane“, odpověděl mi baron Q.. na moje přání dobrého jitra, když jsem

s ním zasedl k snídani. „Děkuji vám, že jste nerušil můj spánek, ani neuprchnul jako šest propadlých kandidátů před vámi; bude mi ctí vyhověti vašemu přání.“

Teprve později dozvěděl jsem se historii hradního fantomu: Před mnoha léty choť tehdejšího pána tohoto zámku spáchala z neznámých příčin sebevraždu skokem z okna mojí dočasné ložnice, zanechavši svému manželi dopis na rozloučenou. O obsahu tohoto dopisu není ničeho známo; ani já jsem se nic nedozvěděl, neboť papír, na němž přízrak psal a který jsem si pečlivě uschoval na památku této originální zkoušky, jest počmárán nesrozumitelnými znaky, jako kdyby dítě písma neznalé snažilo se napodobiti svůj dospělý vzor.

Dr. O. E.

O PŮVODU KOSMICKÉHO ŽIVOTA.

Podle náboženské a hermetické tradice západu stvořen jest člověk k obrazu Boha našeho vesmíru. Z této podobnosti plyne neustálá závislost lidského bytí na kosmických vlivech a v jejím důsledku jest člověk kosmickým světoobčanem. Obráceně můžeme z toho také souditi, že organický život a existence inteligentních bytostí na naší zemi není jen výjimkou. Člověk a tvorové jemu podobní, poměrům svých životních prostředí přizpůsobení žijí jistě též na nesčetných světech kolem nás.

Materialistická přírodověda neznala do nedávna jiného výkladu o příčinách a počátku života na naší zemi, než nauku o samovolném zplození (generatio spontanea) nejjednodušší formy organického života v klidných zátočinách polárních moří, jež na počátku prvohor v době algonkinské vychladla na teplotu dosti nízkou, aby se živá bílkovina nesrážela. Téměř sensačně působila proto nedávná hypothesa Svante Arheniova o tak zv. „kosmozoích“, nejjednodušších to jednobuněčných sporách živé hmoty, jež jsou prý přenášena meziplanetárními a mezihvězdnými prostory tlakem slunečního záření. Toto Arheniovo učení nazývá se „panspermií“ — všudypřítomností zárodků života, jež putují s hvězdy na hvězdu a zachytivše se na některé planetě s příznivou teplotou a vhodným složením ovzduší, dávají na jejím povrchu vzniknouti organickému životu,

jenž se pak ovšem dále vyvíjí formou, přizpůsobenou zvláštnostem nového prostředí. Závadou Arheniovy „panspermie“ ukázala se býti ani ne tak studenost mezihvězdných propastí, jako spíše ničivá působnost ultrafialových paprsků sluncí, jež jest nejintensivnější ve vzduchoprázdném prostoru. Na to bylo namítáno, že vesmírné zárodky života mohly se dostati na naši planetu (a planety jiné) v ochranném obalu meteoritů, které se zcela nevypařily třením o vzduch před dopadem na povrch planet.

Pro hermetický světový názor není však Arheniova panspermická hypothesa nezbytně nutnou. Hermetismus uvažoval vždy spíše o přenášení metafysických prvků života s hvězdy na hvězdu, existujících nikoliv na úrovni pouze fysické, nýbrž v nižší pláni astrální.

Darwinova vývojová theorie, tento pilíř materialismu 19. století utrpěla dalším rozmachem přírodních věd trhliny tak povážlivé, že z jejího učení zůstává nyní platným pouze předpoklad o povlovném vývoji forem života od jednoduchých k složitějším za spolupůsobení, nikoliv však jediného a výhradního, vnějších vlivů prostředí. Přirozený výběr a boj o život, jak o něm učil Darwin ukázaly se býti faktory příliš těžkopádnými a jednostrannými a nedostačujícími vyložiti na př. geniálně důvtipnou stavbu lidského oka, nebo podivuhodnou organisaci výměny látek v živém těle a funkce tělesného chemismu — nemluvě ani o projevech duševna, které ovšem materialismus Darwinových následovníků neomluvitelně zanedbával.

Pokusná biologie, tato poměrně mladá věda přírodní odhalila zatím a experimenty hlavně na banánové mouše dokázala, že tvoření nových organických odrůd neděje se plynule, nýbrž buď tak zvanou mutací (změnou), nebo saltací (skokem). Mutací (objev hlavně De Vriesův a Koršinského) rozumíme náhlou změnu tělesných znaků určitého jedince, které se mohou v jeho potomstvu udržeti a utvořiti tak ustálené druhové variety a později i nové druhy. Saltací (přeskokem — zde již neplatí rčení, že příroda nečiní skoků) vznikají změny rozsáhlejší intensity a současně u více jedinců v jednom prostředí. Saltace jest stupňovanou mutací. Tudíž mutací a saltací vznikaly a vznikají nové variety organismů rostlinných i živočišných a z nich dalším vývojem nové druhy. Avšak pravá příčina těchto biologických změn počala býti tušena tehdy, když se la-

boratorně podařilo docíliti mutace vajíček hmyzích a žabích ozářením paprsky Roentgenovými. Potom, krátce před světovou válkou přišel objev kosmických paprsků (Milikan, Hess, Kohlhörster), o nichž můžeme vším právem říci, že pomáhají sblížiti hermetický a materialistický názor o původu života. Jsou to neviditelné paprsky úžasné průbojnosti, o nichž se má za to, že přicházejí z vnitra vzdálených slunci, kde vznikají snad rozpadem atomových jader. Jejich kmitočet jde do trilionů záchvěvů ve vteřině a délka jejich vln jest v souhlase s vysokou jejich frekvencí mizivě nepatrná. V dosud známé škále vlnových energií stojí kosmické paprsky na nejvyšší stupnici. Za nimi jdou teprve paprsky gama, Roentgenovy, Schumanova zóna, paprsky ultrafialové a posléze paprsky viditelné světelné škály. Kosmické paprsky pronikají i několikametrovými vrstvami olova a vodou se pohlcují teprve v hloubce kolem 200 metrů. Na povrchu země jest ovšem intensita těchto paprsků poměrně seslabena vrstvou ovzduší, stoupá však na horách a ve vyšších atmosferických pásmech; nejsilnější jest v tak zvané stratosféře, jak zjištěno nedávnými stratosférickými lety a balonovými sondami.

Jak svrchu řečeno, bylo docíleno mutace vajíček některých organismů ozařováním paprsky X. V souvislosti s těmito úspěšnými pokusy vynořila se otázka, zda snad nejsou ony kosmické paprsky zdrojem mutací a saltací v biosféře naší zeměkoule a tím i zdrojem vzniku všech rostlinných a živočišných druhů a naposledy i člověka. Jest nápadné, že v nynějším geologickém období čtvrtohor vzniká — s výjimkou záměrné lidské činnosti pěstitelské — ku podivu málo nových odrůd a druhů organického života. Zdá se, že zavládla jakási stagnace v porodnosti naší země, jež jako by sestárla a se vysílila po předcházející periodě úžasné plodnosti v době třetihorní, kdy příroda přímo chrlila nové druhy rostlin a živočichů, takže v tomto geologickém období vznikly snad všechny druhy ssavců a naposled i jejich koruna — člověk. Maně si vzpomínáme na první kapitolu bible, podle níž odpočinul Hospodin Stvořitel v den sedmý, když byl v předcházejících šesti dnech tvůrčích, hlavně v onom dni šestém takřka hýřil tvůrčí činností. Doba nynější jest pak Boží nedělí, sedmým dnem odpočinku Tvůrcova.

A přece tu a tam na tváři země i dnes ještě vznikají samovolně v říši rostlinné nové variety a druhy. Bylo však zjištěno, že všechny tyto nemnohé mutace

objevují se jen u horské květeny, tedy ve výškách, kde jest působnost kosmického záření zvláště intensivní. Náš botanik a kaktusář Frič psal o tom loni v časopisu Zepopu. Myslím však, že nelze sdíleti jeho názor, že jihoamerické Andy, na nichž bylo zjištěno právě nejvíce kaktusových variet, vznikajících sice v přibližně stejné výšce, avšak v lokalitách od sebe odloučených, sahaly původně mnohem výše, než dnes a že byly podle Friče vysoké až 15—20.000 m. Tato skutečnost by odporovala asi zákonům isostasie naší zeměkoule. Spíše lze míti za to, že intensita záření kosmických paprsků nebyla ve všech geologických dobách stejná z důvodů nám neznámých. Na př. v třetihorách musila býti zvláště mohutnou podle množství rostlinných a živočišných druhů tehdy vzniklých, a naopak v nynější době jest opět méně pronikavou.

Těmito objevy byla by tudíž tvůrčí funkce tajemného záření přicházejícího z neznámých dálav Vesmíru potvrzována. Tímto objevem přibližuje se však materialistické poznání světovému názoru hermetickému o mnohosti obydlených světů, všudypřítomnosti života v Kosmu a vzájemném působení jeho životních center na sebe.

Hermetická kosmobiologie jde však ještě dále. Nespokojuje se pouze fysikálním výkladem podstaty a působnosti kosmických paprsků, nýbrž považuje je za jakousi nosnou vlnu vlivů daleko vyšších, přicházejících z astrální říše vzdálených hvězdných systémů a galaktických soustav. Oněmi kosmickými paprsky jako na vlnách radia promlouvají k nám z nesmírných propastí kosmu bohové stálic a Elohimové — Synové Boží, věčně činní stavitelé a oživovatelé Vesmíru. V jejich neslyšném šepotu kabbalistických tvůrčích slov, nesených kosmickými paprsky vzniká pak život na planetárních světech, k tomu zralých, a tak také vznikl kdysi i na naší zemi, jak učí mythy náboženské a iniciační.

Intensita kosmického záření nebyla, jak řečeno, vždy stejná. Kdož ví, zda jednou nedospěje naše sluneční soustava na takové místo Vesmíru, na němž intensita kosmických paprsků bude tak mohutná, že veškerý život na tváři země bude jí rozrušen a zahuben? Zajisté oni Demiurgové, kteří v kosmickém záření promlouvají slova života, mohou z vůle Nejvyššího promluviti, až nadejde čas, i slova smrti... A to by pak byl jeden

z konců světa, o jakém dosud nebylo uvažováno. Pod zorným úhlem nekonečného prostoru a času zbývá však útěcha, že život Vesmíru, jako celku je věčný a že vedle světových hřbitovů rozkvetou mezi slunci a hvězdami vždy nové zahrady nepředstavitelně rozmanitého a nádherného života!

INVOKACE THOVTA.

Ô Světlo poznání, zázračné Knihy pane,
Ty chrám jsi překlenul od Boha k člověku,
a v touhy svítání i v slzu která kane,
zázraky vesmírů jsi ztajil od věků...

Ô Thovte veliký a třikrát mocný králi,
nadutou luzy vášní stokráte zrazený,
čím více do temnot se Tvoje Slovo halí,
tím více z noci svítí Tvá hvězda na zemi.

Pro znaky svého alefu, jež vyryl's v templů čela,
svých skribů posvátných nám moudrosti dej záři,
svět posvěť poznáním, že nekonečnost celá
jest v našem srdci ukryta — a Tvou jest Thovte tváří!

— AL. —

Ladislav Klíma:

COGITATA.*)

*) *Podařilo se nám získati z pozůstalosti jednoho z nejpůvodnějších českých filosofů nové doby, zemřelého Ladislava Klímy několik archů jeho dosud neuveřejněných soukromých literárních zápisků. Vzhledem k tomu, že Klímova filosofie přes jeho naturalistickou originalitu podání, dotýká se metafysických problémů mnohdy více a bezprostředněji, než mnohá z děl hermetické filosofii přímo věnovaných a jako taková titulovaných, domníváme se, že se zavděčíme svým čtenářům, publikováním několika ukázek Klímových poznámek, tak, jak si je autor psal ve formě deníku; jsou, obrazně řečeno, malým okénkem do dílny tohoto průkopníka nového a bezesporně originálního směru a dávají mnoho námětů k přemýšlení.*

19./X. Brojení proti náboženství a církvi jest jen uličnictvím. Někdo — jako já, prodělá si je už jako kluk; většina v dospělých létech. Čech prodělává si je právě teď. Následek bude tím větší plesknutí sebou do náboženství. To měl by papež vědět a nebojovat proti temnu; či snad je tak moudrý, že bojem věc tu podporuje?

Není tak snadno zbabělejšího slova, než klerikalismus. Mut, der angreift. Jak se útočí proti věcem psychickým? Poznáním jejich absurdnosti, hlouposti; vše je absurdní a hloupé. Jinak: poznej to, co tě tísní — únava, mdloba, slabost, zbabělost — a na základě toho najdi si prostředky, jak proti tomu bojovat. Dobře vidět, rychle jednat; v tom je celá síla.

20./X. Všechny dosavadní pojmy ztrácí svůj smysl; smysl mé filosofie. To znamená pro Mne: Úplně se emancipovat od Ty — jemuž se říká lidstvo — které ve mně stále straší. A provésti tuto emancipaci v praxi do krajnosti: nic většího kdy nebylo! Mystika je jen potencovaný realismus — jest jen vrchol realismu.

21./X. Mezi vůlí a duší je jednou pro vždy antagonismus. Kdo věří v harmonii — teď možnou — mezi obojím, ten nemá ani jednoho ani druhého příliš mnoho. Co je dosud v lidstvu Vůle? V nejlepším případě umět vstát z postele, když si to vskutku poručím. Ale intelekt ze zájmu sebezachování káže velmi často, aby se to nepřikazovalo... Kde jde o komplikovanější duševní stavy — o jejich řízení — hlavně o chorobné — Vůle zatím selhává. Nesmí to ovšem tak zůstat.

11./I. Je slušno psát jen o metafysice. Vše jiné — hlavně psychologické — je au fond, praktickou nízkostí — quasi druhem klepařství. Celý člověk je metafysikou proti zvířatům; jako jednotlivé druhy těchto proti jiným. Jest jen subjektivní nazírání všude. Moje metafysika zas jen realitou proti *umbrismu*. A ten zas. Ale *korrela* relativity je absolutně má. S realitivního hlediska je vše buď stínem nebo neřádem; nekonečné srážení se éterových paprsků nebo vln atd.... Absolutní absurdita! Éter — psyché — illuse. Vůle jest jen flagelanství: jen mávání bičem — ale to zastihuje jen mimo já, kde nic není! Člověk buď spí, nebo se mrská. Buď řádný habitus sebemrskání (vůle) — nebo spánek.

18./IV. Co je substancí „substance“, cogitantis? Symbol, tušení, „nic“ —. Co je substancí pojmu substance? Proč užil Spinoza termínu substantia cogitans? Animální, věřící, otrocká krudita, povrchní, nedomýšlející. A protože i On podléhal, jako všichni. Bude jednou nutno řádné přehodnocení psychologie. To největší inklinuje ke ztotožňování sebe s nejnižším. Tak genius s idiotem, tak Bůh s odpadkem. Snad zde jest vysvětlení genese t o h o t o světa. U nejvyššího ducha jsou i nejvyšší myšlenky změněny ve stíny; stanou se značkami, jeho myšlení semioptikou.

KNIHY A ČASOPISY.

C. Kerneiz: *Le Yoga de l' Occident*, Ed. Adyar Paris, (15 fr.), methodické dílo o jogické praxi, pokračování hatha-jogy. Návody, snad vhodné pro Orientálce, nikoliv však pro Evropana, přesto, že posismus jest značně zjednodušen. Bylo by snad užitečnější, kdyby autor svoji vzácnou energii věnoval publikaci některého systému z naší kultury, aby nerozmnožoval řady těch bělochů, kteří po praktikování indických receptů na zázraky obyčejně se zklamaně odvrací od okultismu a vysedávají v čekárnách nervových specialistů.

—AL—

Marc Haven: *Le Tarot* (35 fr.) Posmrtné vydání pozoruhodného díla francouzského hermetika. Havenův Tarot jest dokumentárním dílem par exelence, jak co do originality námětů, tak i dokumentace.

—AL—

Československá revue psychická, dříve Spiritistická revue, Radvanice, Mor. Ostrava. Vychází v r. 1938 v devatenáctém ročníku se změněným názvem a programem rozšířeným i na jiné obory hermetismu, což lze jen vítati. Obsah dosud vyšlých 6 čísel nového ročníku jest velmi slibné úrovně. Z osvědčených již autorů jmenujeme hlavně pp. Rösnera, Dr. B. Pflegra, Dr. B. Olivera a Fr. Pecku, jehož 60. narozeniny byly v čís. 5 po zásluze oslaveny. Dobré jsou marginální zprávy

z celého světa a zahraničních spiritualistických časopisů a hnutí, a pestrý výběr obrazových reprodukcí domácích i exotických.

—ir.

Medium, Praha, měsíčník, věnovaný praktickým naukám psychickým. Dosud vyšlo číslo 1—3 ročníku IV. se změněným vydavatelstvím. Časopis zachovává dosavadní obsahovou tendenci, t. j. uveřejňuje většinou překlady esoterních pojednání hlavně anglických a německých odborných periodik téhož druhu, žel poněkud nízké a příliš na lacinou sensačnost vypočtené úrovně.

—ir.

Měsíčník *Logos*, revue pro esoterní chápání života a kultury — pustil se do nového, již pátého ročníku, tentokráte s chvályhodnou pravidelností co do vycházení. Dosud vyšla 4 čísla s opravdu bohatým obsahem. Setkáváme se v nich se starými pracovníky, jako s Dr. Kefrem, V. Holým, RNDr. F. Prantlem, který pod pseudonymem Lögell se ukázal jako zkušený a přesvědčený okultista a magik, také však s novějšími, jako s F. Kabelákem, jehož studie o magii zvědné vzbudila mezi čtenáři zasloužený zájem. Cenné jako vždy jsou též vybrané překlady a aktuality. Škoda, že hned v 1. čísle při prvé aktualitě „Hříčky letopočtů" i „Logos" tentokráte naletěl tak mnohými časopisy již prošlé početní hříčce, jejíž naivní šalebnost prohlédne každý školák. Rovněž dobré jsou studie v Hermetickém semináři a drobnosti v Hermetickém archivu. Postrádáme jen referáty o výsledcích sensačních prací hermetického ústavu Universalie, jež v minulém ročníku Logosu čítali všichni čtenáři s nevšedním zájmem a zvědavostí.

Psyché, revue věnovaná mystice, okultismu a metapsychice. Dosud vyšla 4 čísla ročníku XV. s obsahem obvyklého mystického průměru, z něhož stojí za zmínku pouze překlady článků cizích autorů (Vivekanandy, David Neelové) a hlavně mystického klasika Mistra Eckeharta. —ir.

INFORMACE.

HOREV-KLUB, PRAHA.

Theoretické kursy pořádají se pro členy i hosty každé úterý v 19.30 hod. v kavárně Louvre, Praha II., Národní třída. Přednáší se: Kabala, spagyrie, alchymie, astrologie a tarot.

Laboratorní práce, vyhražené pouze členům Horev-klubu konají se každý pátek v laboratořích společnosti. Obory: spagyrie, alchymie, talismanologie, praktické pokusy s aurou a ódem.

Spagyrická laboratoř vybavena v poslední době dalšími pomůckami a přístroji: 2 cirkulační skříně, destilační zařízení, lis, 10 křivulí, 4 tuhové kelímky, 2 plynové vařiče, Papinův hrnec, 4 kalibrované nádoby, krystalisační mísy, pec k tavení kovů, cirkulační pec a jiné drobné nářadí. Zpracováno bylo od 28. I. do 10. V. t. r. 75 kg rostlinného materiálu, z toho 2 kg pryskyřic; nové pokusy podle dosud nepraktikovaných method konají se právě s rostlinným pelem, jehož užito pro jeho vysokou cenu pouze 4 kg.

Laboratoř pro pokusy v metafysice vybavena novými přístroji jako: odometr, psychický kondensátor, kondensační zrcadlo o průměru 570 mm a elektrofor; zřizují se speciální přístroje k dynamisaci obrazců cestou elektrickou.

Knihovna obohacena o 36 svazků rukopisných, z nichž 7 katalogisovaných čísel představuje rituály esoterních společností a 23 knih hermetických a filosofických. Ze starých spisů hlavně: Kircher, Prodromus coptus sive Aegyptiacus (1636), Boerhaave: Elementa Chemiae (Basilej, 1745) a Hermetis Aegyptiorum et Chemicorum Sapientia (Hafniae 1674).

Různé zprávy.

Na doporučení řádového Leg. pro Již. Ameriku tvoří se nová Martinistická L. v Oruro (Bolivie). — Leg. stř. Am. Br. Rodriguez Moreira podal nové návrhy na L. v Nicaragua. Stejně i v Costa-Rica na námět br. Jacoba Jaena. — Angl. Hexagramisté zažádali v březnu t. r. o přijetí do svazku OTU.

LISTÁRNA REDAKCE.

P. R. L. Písek. Děkujeme za Vaši ochotu a zájem, prozatím však o větším přírůstku nových členů nemůžeme uvažovati vzhledem k návalu laboratorní práce; kromě toho chceme si zachovati výsadu přísného výběru přistupujících členů.

P. Dr. K. H. Plzeň. Materiál nám lask. zašlete, posoudíme jeho pravost podle našich originálů.

P. S. V. Hradec Králové. Poruš. princip primárně síra, sekundárně sůl. Třezalkový olej: Rozdrcená rostlina se zaleje oliv. olejem, herm. uzavře do skl. láhve a vystaví na 30 dnů suneč. paprskům. Zrcadlové sběrače velmi urychlí proces. Lahví nesmí se pohybovat, vždy na noc přikryjte dřev. poklopem, aby byla chráněna před měsíčním světlem, neboť se jedná o vyzískání sírové podstaty drogy.

P. A. R. Místek. Můžeme vyříditi osobně koncem srpna přímo v Paříži. Příspěvek jest asi 600.— fr. ročně, žádá se doporučení alespoň dvou členů.

Horev 2

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné Kč 70.— s přílohou (Tarot), Kč 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.

TIBETSKÉ HARAKIRI.

Páter Huc, který cestoval v létech 1844—1846 Tibetem napsal ve svých vzpomínkách řadu pozoruhodných líčení z nichž jedno, které dále otiskujeme, zdá se býti zcela podobným kuriosním poznatkům několika málo cestovatelů současné doby, kterým se podařilo proniknouti do této země opředené kouzlem podivuhodných záhad, modernímu evropanu těžko pochopitelných:

„..... Jeden lama měl si otevříti břicho, vyjmouti z něj své vnitřnosti, položiti je před sebe a pak přivésti se opět do původního, neporušeného stavu. Toto podívání, třeba že nevkusné, ne-li hnusné, jest přesto velmi obvyklé v lamaseriích Tartarie. Bokte, který má „projeviti svou moc“, jak říkají Mongolové, připravuje se na tento hrůzný akt dlouhodobým postem a modlitbou. Během této doby, má se vyhnouti každému obcování s lidmi a uložiti si nejpřísnější mlčení. Když určený den přišel, veliké množství poutníků shromáždí se v prostorném dvoře lamaserie a mohutný oltář jest vystavěn proti dveřím chrámovým. Konečně Bokte se objeví. Kráčí vážně středem aklamujícího davu, usedne na oltář a vyjme ze svého opasku dlouhý nůž, který položí na svá kolena. U jeho nohou řada lamů, seřazených v kruhu, počíná hrůzné invokace

tohoto odporného obřadu. Postupně s recitacemi modliteb Bokte počíná se třásti ve všech svých údech a vstupuje pozvolna do frenetických konvulsí. Brzy lamové vycházejí z míry; jejich hlasy se animují, jejich písně pronikají nesouvislé recitace modliteb, jež konečně nahražují skřeky a mumláním. Tehdy Bokte odhodí brutálně šál, do něhož byl zahalen, rozepne svůj opasek a uchopiv posvátný nůž, otevře si břicho po celé jeho délce. Mezitím, co krev crčí na všechny strany, dav padá na tvář před tímto strašlivým divadlem a asketa jest dotazován na věci skryté a na budoucnost. Jeho odpovědi jsou pokládány za věštby.

Když náboženská zvědavost poutníků jest uspokojena, lamové započnou v klidu a vážnosti předříkávati své modlitby. Bokte nabere pravou rukou krev ze své rány, pozdvihne ji k ústům, třikrát na ni vdechne a vyhodí ji do vzduchu, vyraziv při tom mohutný skřek. Pak rychle vsune svoje vnitřnosti zpět, přejede hbitě rukou ránu na svém břiše a vše vrátí se do svého původního stavu, aniž by zbyla sebe menší známka po této ďábelské operaci, kromě krajní zemdlenosti a skleslosti."

Jedná-li se v tomto podivuhodném líčení, o jehož autentičnosti nemáme žádného důvodu pochybovati, o davovou sugesci či nikoliv, ponecháváme rozhodnutí čtenáře; v každém případě i možnost této sugesce jest dostatečně pozoruhodná.

Dr. O. Eliáš:

HEBREJŠTINA JAKO ŘEČ KABBALISTICKÁ.

(Kapitola z posvátné filologie)

Základní prvky řečí semitských jsou souhlásky. Také všechny 22 hlásky hebrejské abecedy jsou souhláskami, i když některé z nich se jimi na první pohled nezdají (hrdelnice álef a ajin).

Zvláštností hebrejštiny, kterou s ní sdílejí, třebas v nestejné míře i ostatní řeči semitské, hlavně stará asyrština, jest fakt, že její slova jsou stavěna podle

určitého řádu: jsou totiž s nepatrnými jen výjimkami vesměs tříhlásková a vznikla takto trojčlennou permutací 22 hlásek abecedy. Tato permutace dává okrouhle 10.000 možných slovných sestav, z nichž však hebrejština vyčerpává ve skutečnosti jen něco přes polovinu. Tato matematická konstrukce, která svádí takřka k úsudku, že hebrejština jest od počátku řečí uměle vytvořenou, byla nápadná již talmudickým gramatikům. Také slavný kabbalistický spis Sefer Jecírá všímá si této zvláštnosti a vyvozuje z ní svérázné filosofické a metafysické dedukce.

Pokusme se v nich jíti dále: Převahou souhlásek jeví se tu býti hebrejština řečí vysloveně mužskou na rozdíl od jiných, hlavně slovanských řečí, jimž jejich nápadná a téměř převažující vokalisace dává ráz spíše ženský (samohlásky jsou nosiči hudebního, citového prvku jazyka).

Ve stavbě hebrejské řeči vyniká dále prvek časový jako výraz jednak spojování (kombinace) hlásek v určitém pořádku ve slova, jednak ustáleného číselného hodnocení jednotlivých hlásek samých. Slova jsou zde tudíž nejen vyjádřením pojmů, nýbrž i skupinami určitých číselných hodnot, jež můžeme chápati také jako náznak určitých časově posloupných vztahů. Tento zvláštní ráz hebrejštiny odpovídá vynikajícímu historickému smyslu národů semitských všeobecně a Hebreů zvláště. Žádný ze starověkých národů nevěnoval tolik péče zaznamenávání svých dějin, jako Babyloňané a ještě více Židé. Tato životnost tradice a kult minulosti pomáhají dodnes spíše než činitel rasový a náboženský udržeti vědomí národní pospolitosti a kmenové přináležitosti mezi Židy, rozptýlenými již skoro dva tisíce let po celém světě. Ve vědách hermetických se tento matematický a historický smysl projevuje mezi všemi semitskými národy u Židů formou nejčistší: metafysickým systémem Kabbaly, založeným na Čísle a Čase. U Arabů opět (částečně jako dědiců hlavně babylonské vzdělanosti) došel v oblasti hermetismu tento matematický historicismus a logismus vyjádření spíše v disciplinách přírodně-okultních, jako v astrologii, založené na vztazích a přeměnách matematických a časových a v alchymii, založené na přeměnách hmotných.

V hebrejské gramatice uplatňuje se časový faktor v rozvinutí a složitosti slovesné stránky řeči, vůči níž zcela ustupuje gramatické hodnocení podstatných a přídavných jmen — pravý opak řečí arijských, najmě sanskrtu a jazyků slovanských. Hlavním úkolem hebrejštiny jest vyjadřovati děj a časovou posloupnost. Jiné — nesemitské jazyky vyzdvihují naproti tomu podmět a předmět dění, tudíž-prvek spíše prostorový, zatím co čas jest v nich pouhou funkcí osob a věcí (podmětů a předmětů) jakožto nositelů a činitelů určitého dění. V duchu hebrejštiny jest však v čase rozprostřené dění faktorem převažujícím, a osoby a věci jsou zde hodnoceny jen jako dočasné projekce tohoto suverenního dění do daného prostoru.

Podměty a předměty v řečích semitských, hlavně arijských, konfrontovány s časem, chápou jej jako nežádoucí změnu ve většině případů, neboť i neutrální čas znamená stárnutí, přibližování se nevyhnutelného konce všech věcí, z čehož se pak rodí představa bolestné nutnosti a nepřátelského Osudu(ananké, moira). U Židů neexistuje naproti tomu představa osudovosti (jen domněle Šalamounův „Kazatel" jest v tom směru poněkud pesimistický) a v hebrejštině schází dokonce pro pojem osudu a nutnosti adekvátní výraz.

Ze zdůrazňování časového činitele v řeči hebrejské, jehož výrazem jest posloupnost, měřitelná a vyjadřitelná číslem, plyne pak zcela přirozeně i číselné hodnocení hlásek a písmen hebr. abecedy — a po stránce formální i úplný nedostatek cifer jako vlastních znaků přísl. hodnot. Hlásky hebr. abecedy jsou tudíž zároveň i čísly a odpovídající jim písmena ciframi. V tomto úzkém spojení hlásek a písmen s čísly a číslicemi spočívá hlavní rozdíl mezi abecedou hebrejskou a abecedami jiných jazyků v jejichž duchu jsou čísla věcné hodnoty, figurující v slovosledu buď jako podmět nebo předmět a vyžadující proto i zvláštní značky v písmu (hieroglyf, cifru).

Jestliže jsme pozorně sledovali tyto úvahy, pochopíme nyní samozřejmost a logickou nenásilnost oněch kabbalistických method, jež operují hláskami a písmenkami hebr. abecedy jako s číselnými hodnotami, vyjadřujícími hlavně posloupnost a pohyb v čase, jenž

jest proto vůdčím motivem ať již Kabbaly theoretické (tajemství Stvoření a Vozu), nebo Kabbaly praktické, uskutečňující projekci magických sil podle dráhy času, jako čtvrtého rozměru vesmírného Kontinua. Přeměny a obměny písmen nebo hlásek, jakožto veličin nikoliv jen pomyslných, nýbrž zcela reálných, nazývané v Kabbale „Zerúfe othíjet“ nebo stručně Zerufín, nejsou tudíž jen hříčkou, nýbrž i skutečnou magií, pokud splňují předpoklady magické činnosti, t. j. zásah dynamisované vůle, operující záměrně těmito záměnami podle příslušných kabbalistických zákonů.

Ladislav Klíma:

COGITATA.*)

19./4.

Slova jsou neocenitelna, protože při zvuku jejich vystupují bezděky — v pozdějším věku téměř vždy neuvědoměně, ryzí, jaré myšlenky dětství, se slovy nerozlučně srostlé. Slova otevírají tajemnou říši prvých 5 let... Uměj spojovat se slovy to, co vskutku v hloubi při nich spojuješ, uměj si to uvědomit, a jsi velký filosof. Malý krůček dělí každého od jeho nejvlastnějšího, od jeho cíle, a on ho neudělá; chodí jako blázen stále kolem jednoho bodu, všeho kolem něho se stokrát dotkne, jen jeho ne; — ludibriosita, Bohové... (Bohové jsou stejně fikcí jako lidé, proč by neměli být fikcí menší než bohové?) Po smrti se každý praští do hlavy; jaký to byl tak dlouho idiot! Ale za chvíli po té praští se do ní po druhé; jaký jsem to byl teď idiot, když jsem to řekl — sub. spec. aet. viděné — jak dobré to bylo; ale pak praští se po třetí, po čtvrté — a celý věčný život není nic jiného než takovéto říkání si: jaký jsem to byl osel!

Klepaření je altruismus nejnižších lidí; a snad i vysokých.

Všichni inteligenti se staví jakoby všem učenostem jiných rozuměli, někteří — největší hlupci myslí si, že jim rozumějí; a ti, kteří by jim vskutku rozuměli, byli by hlupáky největšími, — bohu díky takoví savants neexistují jejichž savoir spočívalo by jen ve vědění toho, co jiní myslí — každý myslí aspoň trochu pro

sebe — a pokud myslí člověk pro sebe, potud platí za ignoranta. Opovržení, nízké slovo! Žádné opovržení, protože čiší z něho nenávist. Verachtung podobně — a mimo to původně slabé; tatáž mepris, — a k tomu negativní .....? ...? .. Despektus — výborné... Centemper — ale nevím, co to vlastně znamená — —

21./4.

Žena je doprošování se, aby se mohla obětovat. Všechno v tomto světě je obětováním se; (snad i moje Deoessence?) Vše heroismus vše altruismus. Každý egoismus, jen maskovaný altruismus. Egoismus ici bas je jen snaha uplatniti se pro dobro všeho. Člověk nepřišel na svět aby užíval, ale aby vykonal úlohu, kterou Prozřetelnost naň vložila. Ale tento Altruismus je zas jen forma Egoismu, Nadegoismu, Božskosti — Deoessence.

(Pokračování.

„LILITH", černý měsíc.

V časopise „Astrologie" 1930 č. 4/5 popisuje A. Jeník dějiny dvacetitří pozorování záhadného tělesa obíhajícího okolo země za Lunou. Tento druhý trabant zemský pohybuje se rychlostí asi 3 stupně obl. za den. Nejlépe byl pozorován 4. února 1898 kdy byl viděn v 8.15 h. ráno ve Wiesbadenu a tentýž den v 13.30 v Greifswaldu; zde dokonce dvanácti osobami.

Ačkoli současná astronomie oficiálně tohoto poutníka nezná, přece můžeme najíti v annálech astronom. zmínku o něm již v r. 1618 od astronoma Riccioliho, který tento „měsíček" viděl 2. listop. 1618. Později mnoho jiných studovalo a pozorovalo malého satelita a byl mezi nimi i slavný Cassini. Německý astronom Walthemath popsal „Lilith" r. 1898 a uveřejnil několik astronom. dat: průměr 700 km, hustota 1/12 hustoty země, vzdálenost od země 161 zemských poloměrů, (tedy mezi Lunou a Venuší) a oběh 177 dní. Denní oběh asi 3 stupně obl. Lze jej spatřiti pouze při přechodu přes sluneční kotouč a tím také vysvětluje se tak malý počet pozorování od r. 1618. Ovšem těchto 23 pozorování není nikterak málo, uvážíme-li jak řídké jsou příležitosti k jeho pozorování.

Název „Lilith" byl mu dán astrology a odpovídá ve svém astrologickém působení vlastnostem jež se

váží na pojem „Lilith“. Výklad jeho působení se stále prohlubuje a různé astrologické školy počítají s jeho vlivem.

Co jest „Lilith“ astrologicky? Je-li Luna jakýmsi kondensátorem slunečního světla a působí tedy jako sluneční reflektor, má „Lilith“ úlohu podobnou, avšak nutno si představiti tento měsíc jako soustředění zemní energie potencované sluncem. Tento satelit nestačí odraziti tolik energie sluneční kolik má v sobě energie zemské a proto jeho působení musí býti zlé.

A opravdu dle astrolog. zkušeností zkoncentrovaných hlavně v práci astrologa-astronoma Marcela Gama působí „Lilith“ jako Saturn a Mars ve velmi špatných aspektech.

Nejhorší psychické perverse všeho druhu; sadismus, masochismus, bestialita a p. nutno přičísti tomuto souputníku, zvláště je-li v horoskopu radikálním v t. zv. erotických zonách. Ovšem astrologická pozorování „Lilith“ jsou nejnovějšího data a vyžadují ještě dlouholeté statistiky a potvrzení zkušeností. Jméno „Lilith“ jest známo jako jméno „první“ ženy Adama před stvořením Evy. Esoterní učení odhaluje původ „Lilith“ jako křížence bytostí „Boho-člověka“ (pratypu to bytosti lidského rodu) a pratypu „Quinalního“ (zvířecího rodu). Odtud tedy odvození astrologické. „Lilith“ jest nám astrologicky planetou erotiky perversní, opak erotiky Venušiny a Lunární. Regulus.

KNIHY A ČASOPISY.

Alice Joly: *Un Mystique Lyonnais et les secrets de la Franc-Maconnerie,* ed. Protat Frères, Mâcon (15 fr.). Historická práce o J. B. Willermozovi, doložená pozoruhodným dokumentárním materiálem.

Déodat Roché: *Le Catharisme.* Impr. Gabelle, Carcassone (4 fr. 35).

Th. Terestchenko: *Principes astrologiques de la Medecine Hermetique.* Ed. Chacornac, Paris.

P. Saintyves: *L'Astrologie populaire et l' influence de la Lune.* Libr. Nourry-Thiébaud, Paris, rue des Écoles (60 fr.).

Pantakl *„žiďovského rabína“* Elifáše Léviho otisknul v dubnu t. r. s napínavě tendenčním doprovodem jeden z pražských deníků. Psali-li bychom o poustevníku Casanovovi, jenž po celý život oddával se v hlubokém lese zbožnému rozjímání, živě se kořínky, nebo o Marco Polovi jako o císaři čínském, zklidili bychom zajisté zaslouženou výtku z nevědomosti; o hermetismu a jeho představitelech však, jak se zdá, může se tak psát, aniž by čtenáři pozorovali, že polykají dřevěnou pilulku nastávající okurkové saisony.

—AL—

INFORMACE.

HOREV-KLUB, PRAHA.

Theoretické kursy budou pořádány pro členy i hosty každé úterý v 19.30 hod. v kavárně Louvre, Praha II., Národní třída až do 15. července t. r., od 15. července do 15. září, po dobu prázdnin každé úterý od 19.30 hod. debatní večery a přednášky tamtéž.

Laboratorní práce pro členy konají se dále nepřetržitě každý pátek v soukromých laboratořích společnosti.

Program laboratorních prací pro červen až srpen.

1.) Příprava rostlinných výtažků podle systému Léféburova. 2.) Demonstrace základních palingenetických fenomenů. 3.) Příprava jupit. kondensátorů. 4.) Odometrická registrace živlových poměrů v drogách. 5.) Pokusy s Killnerovou clonkou a fotografování aurického záření.

Různé zprávy.

Nejv. rada Mart. v Paříži vydala pravidelnou chartu panu P. Lasenicovi s platností od měsíce ledna t. r. L. M. Papus v Paříži vytvořila zvláštní kruh k praktické aplikaci filosofie L. C. Martina.

LISTÁRNA REDAKCE.

p. K. R. Čáslav. Sádrový negativ nutno před vlitím roztopeného kovu silně zahřáti, aby se neroztrhnul a kov se předčasně nezchladil. Vzduchové bubliny vznikly pravděpodobně proto, že jste nevyhloubil do negativu otvor pro únik plynů.

p. L. T. Nová Paka. Kiveta plněná chinolinem; dicyan v tomto případě se nehodí; vrstva tekutiny asi 5 mm, velmi slabá skla. Osvětlení delší, nejlépe magnesiovou páskou, citlivé, normální desky. Fotografovati před černým, nelesklým pozadím!

p. V. K. Příbor. Ztotožňovací cviky jsou pouze pomocnou prací tam, kde subjekt jest zvyklý soustřeďovati se na venek.

Horev 3

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné Kč 70.— s přílohou (Tarot), Kč 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.

MARTINISMUS.

Z mnoha dobrých ideí systémů a řádů, které vyšly z rosekruciánského iluminismu 17. a 18. stol. byl vedle R.+C. snad nejvíce Martinismus reprodukován, plagován, ba dokonce i předstírán. To jest ale přirozený důsledek jeho hluboké esoterní hodnoty a krajní reservovanosti vůči světu profánnímu a akademičtí mystifikátoři tohoto bratrstva, z nichž veliký počet žil nebo žije ještě dnes i v našich zemích, stávají se tak bezprostředními mluvčími snah těch soudobých duchovědných kruhů, které nedorostly dosud ani morálně ani intelektuálně ku branám Chrámu, jejž předstírají ať už z touhy imponovati davu či z jiných novodobý snobismus zakládajících motivů.

Martinismem rozumíme souhrn filosofie aplikačních metod a řádovou organisaci tradičního systému reintegračního, který byl shrnut v samostatný celek Don Martinezem de Pasqaully a později upraven „Neznámým filosofem“ Louis Claude de Saint-Martinem a jeho nástupci. V zásadě podle užitých metod můžeme děliti Martinismus jako takový na dva základní proudy: první ritus vyvolených kněží nebo Cohenů jest onen, který byl sestaven a předán Pasquallym a druhý upravený Saint-Martinem. Martinezův skládal se z devíti stupňů po třech třídách: I. Učedník, Tovaryš, Mistr, Velmistr (Grand Elu). — II. Učedník Cohen, Tovaryš Cohen,

Mistr Cohen, Velký Architekt, Rytíř Comandér (Chevalier Grand Commandeur nebo Grand Elu de Zorobabel). — III. třetí třída byla pak vyhražena členům „Réaux-Croix" pokládaných za určitý stupeň Růže a Kříže.

Podle učení Martinezova každá z lidských bytostí obsahuje určitou božskou část nebo božskou jiskru, která dříme ve hmotě a jíž jest nutno probuditi k životu. Toto může se státi až tak, že lze ji téměř zcela vybaviti z její tělesné schránky. V tomto stavu člověk dosahuje moci vstoupiti ve spojení s bytostmi neviditelných sfér a dojíti takto nejenom k vlastnímu osvícení, ale přivésti k němu i všechny žáky dobré vůle. Tato proměna člověka značila jeho regeneraci a pozvolnou reintegraci do jeho prvotního stavu, v němž jest obsažena každá individualita a celá společnost i civilisace lidská. Aby se vyhnul omylům tolikráte již jinde opakovaným, předával Martineza Světlo velmi pozvolna, neboť přílišná záře náhle seslaná oslepuje, místo aby osvětlovala. Tak zdůvodněny byly stupně, v nichž adepti byli zasvěcováni nejen ve speciálních pracích, ale i povinným studiem přírodních tajemství a zákonů. Tajemné práce Martinezových Cohenů, opředeny jsou ještě dnes řadou legend profánního světa. Sám Saint-Martin s netajeným děsem psal o magických a jiných operacích mnohdy krajně odvážných, jimiž Martinez doprovázel svoje učení, jehož výsledky překročily však všechno očekávání, takže sám Velký Orient musel uznati, že ze všech známých ritů mystických největší úspěch jak v práci, tak i ve výsledcích měli žáci tohoto Mistra. Mnoho Martinezových žáků zapsalo se do kulturních dějin lidstva takže je lze počítati k nesmrtelným: Baron z Hollbachů, autor přírodního systému; hebraista a kabalista Duchanteau, který zemřel při bizarním alchymickém pokusu v lóži Amis Réunis v Paříži; Jacques Cazotte autor „Zamilovaného ďábla" (Le Diable amoureux); Bacon de la Chevalerie; Villermoz, který hrál důležitou úlohu v zednářství a konečně proslulý filosof Claude de Saint-Martin.

Nazvali-li bychom Martinezův Martinismus pro převahu aktivních prvků v rituále a aplikacích teurgickým, jest onen Saint-Martinův více filosofickým, přesto, že ničeho nemění na teoretických základech svého předchůdce. Cíl Martinismu zůstal vždy stej-

ným: spiritualisace od vybraných jednotlivců ke společnostem. Poněvadž pak nevzdaluje se Martinismus problémů dotýkajících se reality soudobého života, vychází ve své práci ze základů čistě vědeckých a podává na počátku svým neofytům určitý druh psychofysiologického systému, jenž vymezuje úlohu těla, duše a ducha. Takto žák jest pozvolna veden k vědeckému přesvědčení a poznání, že duch jest jedinou skutečností a hmota prostředkem. Sloučiv tak víru s přesvědčením, jež žádná exoterní představa, popis ani definice nemohou vystihnouti, přistupuje neofyt k vlastnímu výcviku vnitřních schopností. První část zasvěcení sestává z dvojí demonstrace: Subjekt vystupuje od těla k duši a odtud proniká až k tvůrčímu principu; obrácenou cestou splývá konečně s centrifugálním proudem, aby se spoluúčastnil na involuci spirituálních emanací až do jeho krajního extrému, to jest do hmoty. Toto jest filosofická nebo teoretická část martinistické iniciace. Ale nikoliv teoriemi, nýbrž určitými, přesnými fluidickými akcemi, určenou a vymezenou a stálou činností jest možno působiti na hmotu a fysický svět a učiniti jej tvárlivým; to jest pak úlohou druhé části martinistických prací. Poněvadž involuce jest důsledkem postupných pádů, jest nutno zrušiti jejich účinnost tak, aby cetripetální síla mohla rozvinouti svoji atraktivní působnost. Zpevněná duše přivede pak lidskou osobnost do jejího pravého ohniska — ducha a tento bude pozvolna pronikati ze světa prostoru a času do světa božského, z nějž kdysi vyšel.

A toto shromažďování rozptýlených božských sil, jež není ničím jiným než pravou a skutečnou theurgií, jest nejvyšším cílem každého poctivého reintegračního systému.

Načrtli jsme v několika řádcích pouze hrubý, teoretický rámec martinistických prací. Podstata učení, metody a práce tohoto řádu jsou samozřejmě vyhraženy pouze přijatým a uznaným Bratřím.

Volně zpracováno podle poznámek J. Bricauda.

Dr. O. E.:

NAHOŘE A DOLE.

Když český letec Ambruž letěl letos v květnu z Prahy do Sudanu, zažil v noci nad širým mořem mezi Krétou a Egyptem nezapomenutelný dojem: Hvězd-

naté nebe se tak dokonale odráželo v bezedném moři, že letci pluli jakoby uprostřed kulového hvězdného vesmíru, v němž pojmy nahoře a dole nerozeznatelně splývaly. — Nahoře a dole! Člověk se stal teprve tehdy hermetikem, když si uvědomil tyto protiklady a to, že jsou jen lící a rubem jediné universální Jednoty! K této jednotě, nadřazené jevové dvojnosti přihlížel již egyptský kněz v dobách, blízkých ještě vzpomínkou na moudrost Atlantidy, když si představoval nebe jako bohyni Nut s azurovým tělem, rozkvetlým hvězdami, splývající v nesmírném objetí s Kebem, bohem země. Tehdy též pod palmami sinearskými vyjadřoval šumerský velekněz jednotu zdánlivé dvojnosti nebe a země jediným pojmem ANKI, a jeho semitský nástupce, babylonský sangu (kněz) psal ještě obě slova bez spojky mezi sebou: „šamé-irsitum", jako bychom napsali: „nebesa-země". Také védský udgátar na prahu Indie vzýval ve vůni haomy Otce nebes Diach-pitara a Matku zemi Prithiví, v jediném posvátném jméně: Djavápritivjau!

Ale jak na orloji světa míjela staletí, a přemíra vědomostí zakalila původní moudrost, prostou a jasnou, jednota toho, co je nahoře a dole, promítnutá ve zdánlivou dvojnost, počala se rozestupovati ještě více, až vědomí prapůvodní totožnosti ustoupilo poznávání pouhé analogie, založené na trojnosti. Tak bůh vzduchu Šva oddělil od sebe Keba a Nut, tak tvůrce Genese vložil již spojku „a" (hebr. „va") mezi slova „nebe a země" — „šámajím va-árec". Nebe se vzdálilo zemi, stalo se sídlem nedostupných bohů, ohnivou sférou nezemských bytostí. Ale zbloudilý mudrc se vrátil, aby ne již tak snadnou cestou trojnosti, opřenou o zákon analogie, překlenul vzdálenost toho, co je nahoře a dole, jako spojil duhovou klenbou vzdálenost obou sloupů ve své initiační svatyni. — „Znamení, jež se tvoří na nebi, tvoří se i na zemi, a to, jež vytvořeno jest na zemi, vzniká i na nebi!" — tak píše v radostném pochopení babylonský astrolog, a filosof helénský hlásá: „Trojnost vládne celým vesmírem, majíc monadu svým principem!" A konečně se objevuje nejkrásnější filosofický plod zralé antiky, Trismegistova Smaragdová Deska, jež nejen obnovuje slavnostně dogma o Jedné Věci, nýbrž naznačuje i cestu zpátky, mystického návratu. Jiné, málo známé svědectví asi z téže doby, vytesané prý do skalní stěny blíže Memfidy v

Egyptě v řeckém znění koptickým písmem, cituje Athan. Kircher. Jest to čtyřverší, jež se však na rozdíl od Smaragdové Desky vrací k prostotě dvojjedinosti a zní v překladu: „Nebesa nahoře — nebesa dole, hvězdy nahoře — hvězdy dole, všechno nahoře je vše též dole! Pochop to a buď šťasten!“

Ano, příteli a žáku, nestačí-li ti, jako Kantovi stačil, již jen pohled na skvoucí hvězdné požáry na nočním blankytu, aby i v trudném dnešku vykvetl ti v srdci květ hlubokého míru, pak se zamysli nad oněmi verši, pochop jejich význam a budeš šťasten!

Ladislav Klíma:

COGITATA.

(Dokončení)

Ohromná drzost, nestydatost ženy, plynoucí z vědomí, že je obětovaná! Jakou drzostí je ženský pláč! Nestydatě masochistní, muži nemyslitelné, rozměrné vyvalování se v bolesti... Všechny ženské vlastnosti — na př. její specifická veselost — jsou jen formy, produkty, této základní ženské vlastnosti. — Ale co je pak muž? Muž?

17./9.

Ego: quid sum? Největší smělost! Zde má cesta a do krajnosti.

Rozdíl mezi slabostí a nemocí (na př. alkoholismem). Prakticky nutný, theoreticky nicotný. Každá slabost je nemocí. Ale každá nemoc silou. Vůle vede dál ke štěstí atd. — Ale je nutno tam vésti?

Jak ohromná síla vůle je nutna, restaurovat vůli, když tak trochu zmizela!

Sujety k Novellám-Snům: Vytryskne náhle před člověkem ze země dítě (nebo žena atd.), které mu zemřely. 2. Válí se náhle useknutá hlava na stole před hodující společností (nějakou dámou).

Intensivní myšlenka dobra, vznešena — dělá vše. Ale její evokace — Achillova pata lidstva.

Myšlenka vynucená — dvojnásobně dobytá, dobytá — dvojnásobně nalezená, (instinktivně jen dobytá), na-

lezena-dvojnásobně přiletěvší padnuvší do klína. Je-li to myšlenka dobrá, t. j. jasná — nebo zmetek myšlenky, t. j. její embryo, t. j. myšlenka budoucnosti — námitka praktických oslů, t. j. lidstva — lezoucích do říše poznání. — Zde je bestialita lidstva, inkl. všech velkých duchů; praktická bestiálnost (v jistém smyslu) je jen odleskem jejím. Neboť první i časově, třeba tomu zdání odporuje. Otázkou je, co bylo před vznikem světa, t. j. prašivého koutku světa, zvaného vesmír.

Žasnout nad množstvím hvězd: zcela totéž jako nad množstvím prášku ve slunečním světelném pruhu — nebo nad miliardami mikroskopického prášku v 1 kub. milim. vzduchu. Vše relativní: člověk hovadem, že tato relat. nepřešla mu dosud succum et sanquinem. Může se Bůh dívat na mlhy hvězd jinak, než člověk na ony prášky? Řekne se: on je jimi a oni jím (pantheismus). Ale to je největší zprznění pojmu Boha — může být proň svět jakožto prostor jen kouskem špíny za jeho nehtem. Jako slušný chlap si této špíny nevšímá, tak slušný bůh nevidí vůbec tento vesmír — on leží daleko za ním, pod ním. Bohové o člověku nevědí: Epikur — Bůh neví o vesmíru. Boží vševědoucnost? Ale ta může znamenat jen nadhrdé přimhouření očí před ní — před sebou samým.

Nejlepší ryby vyudí se tam, kde člověk žádné ryby nevidí. (ad. voc. Niet.)

O řeči rozhodovala ponejvíce lůza a arcilůza: profesoři linguistiky.

A vše nejlepší padá v lidském duchu tomu za obět. Ovšem konvence je nutna.

Ale kde konvence přestává, tam teprve začíná duch. Teprve kde se zatají dech, začíná něco cenného.

Krása je ležet. Zmizí, když se duch vztyčí.

Intelekt je ležení (žena). Vůle vzpřímenost.

Slušnému člověku jsou rozedrané šaty nejlepší rekomandací. Každá roztrhlina na kabátě mluví o utrpení, každé utrpení o duševním kroku výš.

Žena a masochismus — zaměněné pojmy! Doslovně — odmyslíme-li je metafysické, k nejvyššímu spějící jádro ženy. — Žena; svět je ve focu; svět je masochismus. Jinak by se nesnesl. Radost z utrpení je tajemství tohoto světa.

KNIHY A ČASOPISY.

Dr. Oldřich Eliáš: *Kabbala, pojem, dějiny a prameny*. Nakl. Zmatlík a Palička, Praha 1938. Pozoruhodné dosud nevydané dílo tohoto druhu v české literatuře, vyčerpávající vědecky přesně dějiny a historické prameny židovské kabaly. Zvláštní zmínky zasluhuje metodické rozdělení látky a nestranné posouzení celého problému. Bylo by si jen přáti, aby autor, jeden z nejpovolanějších našich hermetiků-kabalistů pokračoval v této šťastné práci vydáním druhého dílu - kabaly praktické a tak zavděčil se českému čtenářstvu, jež ke svým studiím musí až dosud užívati děl cizojazyčných nebo diletantských článků, psaných mnohdy autory, kteří by si rozhodně titulem kabalisty při nejmenším pochlebovali.

—AL.—

INFORMACE.

HOREV-KLUB, Praha.

Debatní večery pro členy a hosty Horev-Klubu pořádají se nadále každé úterý v 19.30 hod. v kavárně „Louvre“, Praha II., Národní třída. P. T. návštěvníci se žádají, aby k usnadnění průběhu debaty přinesli si dotazy napsané sebou.

Spagyrická laboratoř zpracovala v měsíci červnu —červenci materiál pro t. zv. sluneční a měsíční vodu, připravila rostlinné drogy pro podzimní práce a vše potřebné pro spagyrii kovů. Zhotoveno mimo to a odlito bylo dvacet kusů jupiterovských kondensátorů.

Knihovna — přibylo: St. Ives. Archéometre, Grafické zrcadlo bratrstva E., kopie neuveřejněného rukopisu Eckarthausenova a sedmnáct svazků rukopisného materiálu různých cizích společností.

LISTÁRNA REDAKCE.

Pan C. a Ph. Praha. Vystřižený kus látky nemůžete s výsledkem upotřebiti, nehledě k tomu, že užití k podobnému účelu není hermetika důstojno.

Pan S. P. Náchod. Nejvhodnější doba k přípravě síranu měďnatého jest právě mezi 15. červencem až 15. srpnem. 500 gr. Cu SO_4 v 1 l. vody, v níž rozvařeno 500 gr. tragantu nechte kroužiti v tenkostěnné baňce dobře zatavené po 30 dnů na slunečním světle. Upozorňujeme, že lék jest prudce jedovatý a může býti užit jedině k léčbě mumiální. Jinak k přímé aplikaci zevně 0.01‰.

Pan S. V. Hradec Králové. Zaslaný nám rukopis jest pravděpodobně apokryfem z pozdější doby; přesto zdá se, že mnohé detaily jsou autentického původu, t. j. vypsány z mnohem staršího originálu.

Pan K. S. - Příbram. Pro hrubší určení hodiny zrození je vhodná korekční metoda Bonati-ho, ale tato nestačí k určení ascendentu. Je třeba jemnějších výpočtů. Jsou to v prvé řadě metody Trutina-Hermetis, zvláště zdokonalená Chivou, dále pak metoda „Accidentia nati“, užívaná zvlášť hamburskou astrologickou školou a po případě i matematická metoda Goerichova (Goerichovo číslo). Tato metoda jest však komplikovaná a nedosti vyzkoušená. Nejúspěšnější výpočet ascendentu je však na základě direkcí různých událostí života a po příp. transitů, jež kombinujeme s různými jinými astrologickými revolucemi, jako jsou lunární direkce, solární direkce a pod., důležito je však, aby každá událost životní byla určována několika těmito direkcemi a získán byl pokud možno největší počet exaktních aspektů neb jiných astrologických znaků, té které události a z tohoto většího počtu byl pak vypočítán průměrný ascendent. Čím více astrologických dat ze života vyšetřovaného získáme, tím bude ascendent přirozeně přesnější. Specielní dotazy o jednotlivých metodách na požádání sdělíme v listárně dalších čísel.

Horev 4

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné Kč 70.— s přílohou (Tarot), Kč 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.

POKUS.

Bylo to v jedné zapadlé koloniální stanici, kdy sešlo se nás několik Evropanů u jednoho z našich přátel k obvyklé večerní besedě. Podivnou náhodou stočil se hovor na různé příběhy metafysické s nimiž se většina z nás na svých cestách setkala. „Jsem přesvědčen, pravil pan B., že podstatou většiny těchto fenomenů jest umění ztotožňování.“ Někteří souhlasili, jiní měli svoje námitky, ostatní žádali důkazy, neboť všichni věděli jsme o panu B., že za svého dlouholetého nuceného pobytu v Orientě mnoho z těchto záhadných věcí studoval a dokonce i několik roků obětoval životu, jemuž běloši říkají asketický, oddávaje se horečně provozování kuriosních cviků jisté náboženské sekty. „Žádáte důkaz, pravil pan B., pokusím se alespoň částečně vaši zvědavost upokojiti. Madame dovolí“, řekl s úklonou jedné z přítomných dam, která chovala na svých kolenou tříletého chlapečka a odešel usednouti si do křesla do rohu pokoje. Po chvíli mlčení vyplněného napjatým očekáváním upoutalo naši pozornost toto dítě: rysy jeho obličeje zvážněly, seskočilo s klína matčina a řeklo hlasem rozumným a odhodlaným, hodným třicetiletého muže v plné síle: „n'ie pas peur maman laisse moi à l'instant“; pak zaměřilo těžkým dlouhým krokem ke klavíru, usedlo a zapělo sytým tenorem jednu z půvabných arií Verdiho, doprovázejíc se s jistotou routinovaného hudebníka. Když

produkce byla skončena uchopil rychle pan B. dítě vrátivší se opět do svojí přirozené letory a vrátil je do klína dojetím plačící matky. Bylo to opět dítě zcela průměrné, takové jako téměř všechna ostatní ve věku tří let.

„To je malá ukázka zázračného umění ztotožňování“, prohodil s úsměvem pan B. k přítomným, stíraje si s čela hojné krůpěje potu; „prosím, abyste nepřeceňovali moje schopnosti, jsem pouhým žákem Mistrů, kteří dovedou takto urychliti život i zabíjeti, ale nikdy jim ani mně ani ve snu nenapadne, abych někdy chtěl dokazovati, že ta neb ona kultura jest lepší jiné. Vaše zvědavost, dámy a pánové, jest pro mne pouhou zvědavostí a buďte ubezpečeni, že musím pro vás hledati mnoho omluv za to, že jsem byl donucen vám takto dokazovati pravdivost svého přesvědčení.“

Dr. O. E.:

ČACHTICKÁ PANÍ A ZÁHADY KOLEM NÍ.

Nedávno prošla denními listy zpráva, že v kostele v Čachticích — blíže Nov. Města n./Váhom byla hledána rakev s ostatky zlopověstné hraběnky Alžběty Báthoryové, jež v podzemním vězení čachtického kostela bídně dne 15. 8. 1614 zahynula po čtyřletém žalářování. Kdo byla Báthorička, jak ji kdysi krátce zvali její poddaní? Před tím, než Jožo Nižňanský zpopularisoval čachtickou paní ve svém stejnojmenném románě, sotva kdo věděl o ukrutné hraběnce; jen psychopathologové uváděli ji jako příklad historické sadistky a stavěli ji na roveň francouzskému maršálu Gill de Raisovi. Dosud nejobsáhlejší studii napsal o ní Elsberg („Die Blutgräfin. Ein Sitten- u. Charakterbild“, Vratislav 1895). Třeba míti silné nervy, abychom mohli čísti popisy zvěrstev, jichž se Báthorička dopouštěla na slováckých děvčatech. Mluví se o 100—300 dokázaných jejích vraždách; podle hraběnčina deníku bylo jich prý 610! Nechceme však vyprávěti o ukrutnostech Báthoričky, ani o její železné panně, rafinovaném to mučitelském nástroji — nás zajímá více pověst o hraběnčiných koupelích v čerstvé krvi ubitých dívek, jež jí měly zachovati svěžest a krásu.

Tato zvláštní víra v kouzelnou moc krve jest velmi stará, jak dosvědčují již pohádky o čarodějnicích,

jež udržovaly své mládí krví nevinných jinochů. Mojžíšův Pentateuch zakazuje židům požívání krve, ježto se v ní prý nalézá vášnivá elementární duše (nefeš) živočichů. Jiná, po celém světě rozšířená pověst o upírech přisuzuje krvi schopnost nejen udržet na dlouho polohmotný život vampyrických jedinců, nýbrž i zastavit v nich proces stárnutí. S krví jako výlučnou potravou shledáváme se ostatně stejně u některých hmyzů, jako u výše organisovaných obratlovců, na př. kun a hlavně kolčav, jejichž hbitá životnost jest příslovečná. Haemofagií, to jest chorobnou zálibou v požívání čerstvé krve mohou býti postiženi i lidé (pijáci zvířecí krve na jatkách) básnickým typem takových úchylných jedinců jest „krvavý Egil" ve stejnojmenné básni Vrchlického. Tradice spatřuje při tom v krvi něco více než jen potravu a domnívá se, že jest v ní obsažen jistý činitel, jenž působí na pijáky krve posilujícím a omlazujícím účinkem. Okultní věda nepochybovala o tom nikdy a ani medicina nepopírá již tuto tajemnou působnost krve, o níž se již v Goethově Faustu praví, že jest „zcela zvláštní šťávou". Bylo by zajímavo zjistiti, zda jest tu co do působnosti rozdíl mezi krví jedinců stejného a opačného pohlaví a mezi krví čtyř hlavních krevních skupin.

Vyšším stupněm využití tajemné síly krve bylo omývání nebo koupel v čerstvé krvi, především lidské. Zde již jest kladen výhradně důraz na obvyklou cestou nepostřehnutelné fluidum, obsažené v krvi na rozdíl od pouze hmotného substrátu krve. Okultní tradice zmiňuje se též o upírech, kteří nevyssávali svým obětem krev, nýbrž přímo záhadnou onu životní sílu v krvi utajenou, jejíž přítomnost postřehovali Reichenbachovi sensitivové jako charakteristické ódické záření. Ve využití této fluidické síly spočívá také význam krvavých obětí v náboženských kultech všech dob, při nichž byly čerstvou krví polévány oltáře a idoly božstev. Tím se též vysvětluje důležitost prolité krve v nekromantických obřadech již za dnů Odysseových.

Nejen ovšem jen z krve, nýbrž i z celého organismu pramení tato síla až do jisté doby po smrti (do vychladnutí). O tom dobře věděli tvůrci starořecké báje o bohu Dionýsovi, jenž byl předčasně vyňat z těla Semely, sežehnuté božským zjevem Diovým a zašit pak tímto bohem do jeho boku. Zemřela-li předčasně

rodička v bohatém knížecím rodě starořeckém, bylo z jejího těla vyňaté dítě vkládáno jako do kolébky do břicha čerstvě zabité ovce, jež byla po vychladnutí nahražena ihned jinou. Tato operace trvala často několik týdnů a vyžádala si celé hekatomby ovcí. Námořník Rougemont, jenž žil v polovici minulého století mnoho let jako trosečník mezi australskými divochy, vypráví ve svých pamětech, jak — jsa stižen nevyléčitelnou zimnicí, zabil na radu divochů kus zdivočilého skotu a vlezl nahý po několik hodin do břišních jeho útrob. Když pak opustil toto nezvyklé lůžko, byl, jak sám praví, novým člověkem s obrovskou silou a zimnice byla pro vždy zažehnána.

Posléze třetím stupněm využití síly krve a živých organismů jest t. zv. sunamitismus, nazvaný tak podle panenské dívky Abíšag ze Sunemu, jež podle vyprávění v prvé kapitole první knihy královské zahřívala v lůžku starého krále Davida. Podstatou sunamitismu jest tudíž vstřebávání záření životní energie v nadbytku prýštící ze zdravých, mladých jedinců, hlavně panen, organismem oslabeným nemocí neb stářím. Z citovaného místa v bibli víme, že nalezení zvláště vhodné dívky k tomu účelu nebylo snadné. Bible neprozrazuje všechny podmínky této volby, jež musily býti mudrcům té doby známy. Sunamitismus, při němž vybraný jedinec působí svým zářením aktivně na oslabený a pasivně se chovající organismus příjemce, byl znám dobře později v Římě a více méně zakrytě praktikován na západě až do doby takřka nedávné. Ještě J. H. Cohausen v Münsteru, jenž žil v letech 1665—1750 napsal o sunamitismu četné učené pojednání. Percipient záření, vycházejícího z organismu druhého člověka, i zvláště neaktivního, může však býti i sám aktivně činným a podvědomě nebo i úmyslně vyssávati životní sílu z kteréhokoliv individua lidského i zvířecího (zvláště z koní), jež jest v jeho blízkosti. To jest pak již ryze magická schopnost. Praví se, že různí oni světcové a světice, kteří dokázaně nepožívali i po léta potravy: živili svá těla tímto způsobem a zhmotňováním přijaté energie nahražovali dokonce ve svých organismech obvykle spotřebované látky. V novější době jest zjištěn podobný případ u zázračné dívky Teresie z Konnersreuthu. Postižená individua ovšem tím trpí, byť v různém stupni podle své odolnosti a doby, po kterou jsou vystavena takovému upírství vyššího řádu. Jest

to zároveň dokladem skutečnosti, že zázraky svatých a kouzla černých magů mají zcela stejný supranormální podklad.

PLUTO, PLANETA POLITICKÝCH ROZPORŮ.

Tato planeta objevena 21. I. 1930 a vypočítána P. Lowellem již v r. 1916 probudila živý zájem astrologů a ačkoliv nemáme dosud dostatek statistického materiálu, můžeme přesto sledovati její působení jak v životě jedince tak ve vývojových procesech kolektiva.

Dedukcí a zpětným pozorováním zásahů plutovských aspektů do dějin lidstva přichází většina astrologů k názoru, že Pluto má vliv hlavně na psychickou část individua, kdežto v praktickém životě se projevuje pranepatrně. Hlavní těžiště jeho působení tkví však v zásahu do dějin kolektiv a lidstva jako celku. Státy, politika, politické strany, různé ideové proudy myšlení, to vše podléhá tomuto vládci temnot.

Stačí jenom studovati jeho pomalý běh zvěrokruhem a vyvstanou před námi celé dějiny vývoje různých kultur, náboženství a pod. Jsou-li kultury samy určeny posunem aekvinokciálního bodu různými znameními zvířetníku a uzavřeny tak periodou jednoho platonského roku (t. j. 26.000 let), jest Pluto korektorem v každé ze dvanácti epoch kulturních, pulsujícím v rytmu 250 let. Vytváří tedy svým pohybem v zodiaku vlastní stoupání i pád a směrové zamíření jednotlivých kulturních úseků. Vraťme se však z lákavých trosek gigantických chrámů lidského snažení, poněvadž v této kratičké studii chceme pouze naznačiti vliv a působení Pluta v organisaci a reorganisaci států, tedy v otázce zcela aktuální.

Nad kolébkou států, při tvoření nových ideových směrů, organisací a stran politických, vždy stojí Pluto silný a na nebi ostře aspektován.

Státní převrat v Německu i velká sociálně-politická reforma presidenta Roosevelta obé nese specifické znaky plutovského vlivu hlavně však v kvadratuře revoluční energie Urana s Plutem.

V horoskopu fašistické Italie (30. X. 1922, 11 h. 20 min. Řím) vidíme Pluta ve zvláště silném postavení. Stojí v sedmém poli dobře situován a uzavírá trigony se Sluncem a Jupiterem, které jsou v konjunkci v desátém domě (velmi důležitá situace!), a s měsícem a Uranem, kteříž stojí opět v konjunkci ve druhém domě. Tento trigon jest směrodatným pro další vývoj ideje fašismu.

Sovětský svaz republik má ve svém horoskopu také silně ozářeného Pluta. (28. I. 1918, 7 h. 30 min. Leningrad). Tento stojí v desátém domě v oposici na Merkura (zánik soukromého vlastnictví?) a svírá trigon s Venuší a kvadraturu s Martem. Zde také nutno hledati astrologické vysvětlení spousty životů, jež tato reforma stála.

Podívejme se však také na sousední stát, Německo. První Hitlerův pokus o získání politických posic (9. XI. 1923, Mnichov), byl podnikán pod vlivem exaktního trigonu Pluta se Sluncem, s Merkurem a Uranem. Tomu se ovšem diviti nemusíme vždyť jest známa okolnost, že Hitler naprosto ničeho nepodniká dokud se neporadil se svými astrology.

Všimněme si data, jež bylo zvoleno k t. zv. „Abrüstungkonferenz“, o které řekl Mussolini, že určila osud lidských ras. Bylo to 2. II. 1932. Pluto stál v jednom z nejsilnějších postavení, ve 12 domě (domě lidských ras), ve znamení Raka (znamení země ve vztahu k lidstvu), v trigonu s Venuší a Měsícem, v oposici s Merkurem (židovské majetky!) a Saturnem (židovská rasa!) a v kvadratuře s Uranem (Antisemitismus).

I v posledním Hitlerově zásahu do samostatnosti Rakouska hrály velkou roli plutonské aspekty. Trigon Pluta s Venuší a se Sluncem, kvadratura s Marsem (ovšem plaktická) při současné oposici Slunce s Neptunem v zonách Rakouského distriktu rozhodovaly o osudu jeho. Plaktická a nikoliv exaktní kvadratura na Marse značí vojenský zásah avšak nikoliv zničené životy (na rozdíl od podobného aspektu, ale exaktního, v horoskopu Sovět. svazu republik).

Za to 21. května t. r. nestačil sextil Pluta na Slunce ani půlsextil na Venuši, aby mohla tato zlověstná planeta

milující změny v ústavách národů jakkoliv zasáhnouti do našeho politického života. Hitler byl jistě astrology varován.

Koncem srpna vstupuje Pluto do znamení Lva, t. j. do znamení naší republiky a jeho tlak pociťujeme již nyní na vývinu mezinárodně-politické situace, ale vzhledem k jeho aktivní dynamice můžeme očekávati prohloubení a zpevnění národní pospolitosti a tím současně větší naději ve vítězství ideí našeho národa a státu.

Regulus.

ASTROLOGIE

V ČECHÁCH VE XIV. - XVI. STOL.

Všichni staří čeští astronomové byli zároveň i astrology. Tak na pražské universitě asi okolo roku 1365 přednášel mistr Havel, první učitel hvězdářství a matematiky, na jehož nepříznivou věštbu upustil prý Karel IV. od záměru založiti Nové Město za Hradčany. Rovněž proslaveným matematikem, lékařem a hvězdářem byl Křišťan z Prachatic (1360—1439), přítel Husův, jehož dílo „Lékařské knihy", vyšlé v jazyku českém, obsahovalo část nazvanou „Knihy o planetách a dvanácti nebeských znameních".

Mezi rokem 1431—1444 působil na pražské universitě Polák Martin z Lenčic, mistr v umění, který byl jmenován pro své astronomické vědomosti Astronomus publicus. Také tento konal astrologická studia a byl na slovo vzatým astrologem.

Význačným astrologem českým ve stol. XVI. byl Cyprian Leovitius z Hlubčic v Čechách (1524—1574) napsavší „Expedita ratio constituendi thematis coelestis", „Doctrina de judiciis nativitatum", „Tabulae positionum pro variis poli elevationibus", „Tabulae variae diversorum autorum", „Opus de Magnis superiorum planetarum conjunctionibus, solis defectibus et cometis in quarta monarchia".

R.

KNIHY A ČASOPISY.

A. Volguine: *La technique des Révolutions solaires.* Ed. „Cahiers Astroloqiques", Nica (30 fr.) Astrologická knížka v níž autor sleduje nikoliv imaginární, ale astronomicky skutečný pohyb těles. Část interpretační a výklady jsou velmi pečlivě zpracovány.

Robert Duportail: *Enchainements Scientifiques et Philosophiques.* Montmartre Bibliophile, Paris (12 fr.). Filosofické dílo z hlediska hermetické tradice staví čtenáře před nové podivuhodné náměty řešíc problém vědy experimentální a filosofie v pravém slova smyslu a ponechávajíc čtenáři možnost samostatného zpracování této pestré mosaiky hermetických námětů.

INFORMACE.

HOREV-KLUB, PRAHA.

Počínaje 5. zářím t. r. debatní večery Horev-klubu budou nadále pořádány místo v úterý každé pondělí, pravidelně v 8 hod. večer v kavárně „Louvre" Praha II., Národní třída.

Různé zprávy.

L. S. J. „Martinez de Pasqually" v Paříži, každý první čtvrtek v měsíci od 21. hod. INTI v Oruro (Bolivia) byl konstituován oficielně z Paříže. + B. B. Combe a Cambézy Madagaskar.

R. L. „Les Inconnus" v Alexandrii (Egypt) zakládá ve svém Or. L. s jednací řečí italskou.

LISTÁRNA REDAKCE.

Redakci tohoto listu docházejí poslední dobou četné dotazy a žádosti o přijetí do esoterního kruhu společnosti. Abychom zodpověděli jednou pro vždy tyto informace, sdělujeme, že nových členů vnitřní kruh v principu nepřijímá a těm, kteří by mohli snad přijíti v úvahu ukládají se poměrně velmi těžké předběžné úlohy a zkoušky po dobu neurčeného (individuelního) čekatelského termínu, jenž může trvati šest měsíců až několik let. Neradíme proto nikomu, kdo doufá ve snadné a rychlé přijetí do některého z našich esoterních kruhů, aby zbytečně korespondoval a dokládal eventuelně svoji žádost fakty, jež můžeme si snadno sami opatřiti v případě potřeby.

Horev 5

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné Kč 70.— s přílohou (Tarot), Kč 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.

28. října 1938. Dohlédací poštovní úřad Praha 71.

ADONNIRAM:

KRÁSA.

Ve třech sloupech zednářské symboliky září jediná a věčná Pravda aureolou nepostižitelné Krásy a tajemství krásy je tajemstvím Boha. Nepochopitelné zahaleno samo v sobě září *uvnitř* svým vlastním světlem odhalujíc celou svoji nádheru dychtivým zrakům člověka neboť vpravdě *Krása zjevuje Boha, činíc ho hmatatelným, slyšitelným a viditelným, to je zpřístupňujíc jej bezprostřednímu chápání v pateronásobném vnímání v prostoru a času.* Nijak nemluví Bůh k člověku než svými díly. Celý viditelný vesmír toť nejvelkolepější roucho Boha — i člověk sám, a snad se Bůh usmíval, stvořil-li člověka k obrazu svému a člověk snažil se zachytiti tento úsměv vtesávaje jej v bílý mramor, přibližuje se tak svému Ideálu, neboť co je krásné je pravdivé a to milujeme; proto milujeme krásné neboť Krása je láskou čili *světlem intelektu.*

Krása sahající svými kořeny hluboko do Jsoucna, stává se zjevnou teprve ve svém zevním projevu — umění. Krása, která je vnitřním světlem a vtiskuje duši zevní formě, může býti přístupna jen subjektivnímu pocitu individua neboť idea krásna je odvislá od hloubky nebo výšky tak zv. uměleckého cítění a mění se dobou, vkusem nebo prostředím. Společnou studnicí všech inspiračních snah je příroda ať vnější či vnitřní, do níž noří se ucho hudebníkovo, oko malíře či dychtivá ústa

básníkova. Není malířem ten, kdo maluje přírodu, aby ji maloval; to dělá obyčejný mazal, neboť nepochopí, že umění spočívá ve zlepšování a idealisování přírody a že musí býti horoucí touhou člověka povýšit se *až k nejvyšším stupňům krásy to je — Vznešenosti;* a Vznešenost? To je Bůh sám.

A život provázen jest světlem krásy, dávající všem počinům pečeť nesmrtelnosti a unáší mysl svým neproměnným leskem, který spojuje tak harmonicky člověka s jeho ideálem v boží jednotě a jako záře nespaluje toho kdo je v ní, ale ozařuje, tak krása vyjasňuje vše čeho se dotkne, zaplašujíc všechny chmury, životem přivátě.

Čím je lidské touze naděje na vyplnění, tím je kráse víra v její uskutečnění. Věř v krásu myšlenkou a krása bude zářiti všemi tvými činy. Miluj krásu ve všech skutečnostech denního života a ona tě uchopí svojí skrytou moudrostí. Pravá krása nachází se všude; ve větru deroucím se stromovím zní nápěv uchvacující krásy, stejně snad prostý květ unese tě v svět počátečních pravzorů, ale jen tehdy, vlastníme-li onen jemný cit vlastní umělci samotnému, onen cit, kterému se říká umělecký. Tam, kde uchopíme tímto jemným citem lehký dech krásy, tam stane se zdrojem nevyčerpatelných inspirací.

A tentýž inspirační dech, který vládne štětcem malíře nebo dlátem sochaře, dává vzniknouti světu jinému — pohádkové říši snů a proto snad — méně pravdivějšímu? Co je jiného nejreálnější skutečnost nežli sen, illuse to je něco co není a člověk sám — *což není jen snem Boha?* Umění je aktem tvoření a reprodukce. Vědec zkoumá, měří a chápe, ale jen umělec *tvoří.* Jako stvoření je činem lásky Boha k sobě samému jako člověku, tak je umění činem lásky člověka k Bohu.

Co je podstatou každého krásna v umění? *To, do čeho se obléká naše víra — náboženství.* A je-li víra pravá, pak je i pravdivá krása, která je odleskem Pravdy a byli a jsou lidé, kteří tuto pravdu činili zjevnou. Co učinil Wagner, tento Bůh hudby, nebo Michelangelo ve svých zázracích v mramoru, plujících ve vznešených říších krásna, nežli že prosvítili naše ucho a naše oko, aby naše myšlenky povznesli až k samému uctívání. Umění bez náboženství je mrtvé tělo bez duše.

Jsou základní tři cesty vedoucí člověka k Absolutnu. Věda, Umění (umění je také magie) a Náboženství (esot.

filosofie) reálného světa. Jsou vyrovnováženy ve vnitřní duševní úrovni třemi světly zednářské symboliky — Věděním, Sílou a Krásou, které pramenice v duchovní triádě tří nejvyšších sefír to je Lásky, Moudrosti a Života (corony) uzavírají se v tomto devateru kruhem na desítku universálního chrámu Pravdy. Tento symbol vysvětluje úplně všechny cesty a prostředky každé ze tří cest v jejich trojím odstupňování k jediné syntéze, avšak není naším úkolem luštiti všechny cesty. Každá z nich dochází k jednomu aspektu nevyslovitelné. Trojice boží, aby uskutečnila život člověka v životě Boha. Všimněme si jen analogií k našemu thematu. Umění s hlediska hmotného promítá se ve sféře duševní ve tvořící sílu, vyúsťující však v harmonickém těžišti na zemi jako umělecké tvoření, které pak v dalším promítnutí ve sféře duchovní, ozářené *duchovní moudrostí* vyústí v duševnu v těžišti, kde vnímáme absolutné v konečnu čili zákon této cesty v jejím vztahu k celkovému bytí:

Umění značí nalézti absolutního Boha v relativním stvořeném.

Jsou některá slova vystihující plně jejich obsah. Co může býti hroznějšího než slovo hrůza a co může býti ohyzdnějšího než slovo ohyzdnost. Tam, kde končí světlo tmí se noc a každá krása, která je jen odleskem Krásy věčné, čím více se vzdaluje svému světelnému zřídlu, tím je temnější a tak jako velká radost promění se často v nejprudší bolest, nejkouzelnější krása mění se ve strašidlo ohyzdnosti. V uměleckém tvoření rozhoduje jak jsme si již řekli, základní síla, myšlenka, která pak zcela ve smyslu svého tvůrce působí kladně či záporně. Není místa, kam by satan nemohl vniknouti, všude, ve vědě, náboženství i v umění dává nadýchat jedovaté vůně z květů illusivní krásy, přiváděje tak na okraj propasti — jejíž jméno je Perversita. Zaměňme v našem symbolu sílu za slabost a moudrost za blázna, tentýž žebřík Jakubův do nebe stává se schodištěm blázna do morálního podsvětí. Osud genia — blázna.

V průběhu naší studie dotkli jsme se také v povšechných rysech účelu a cíle krásy a dodejme ještě, že dosažení ideje krásna je dosažení zároveň *osvíceného krásna rozumového,* které pochopením pravého bytí, vládne přírodou jako její pán.

Snad každý z nás choval sen proniknouti do tajemné dílny Boží a sny, tyto mosty onoho a tohoto světa

zdály se nám příliš křehkými a příliš průzračnými k uchopení naší hrubou rukou a hle — sen není jen snem. Záchvěv každé myšlenky jest záchvěvem, jejž možno vždy uskutečniti a prchavá myšlenka nebeské krásy čarovným proutkem Merlinovým zachycena, stává se trvalou a reálnou.

Vždy možno nálezt úsměv a štěstí v tomto krátkém snu života, i když zdá se býti skalnatou pustinou, neboť milostivé světlo slunce krásy svítí stejně do pestrých zahrad paláce jako na ubohé stéblo v cestě. A má-li člověk nějakou povinnost k sobě, pak je to povinnost *prožít a procítit dokonale život takový, jaký je.* Že uschl ti květ v ruce? Všechny krásy jsou pomíjivé, Krása pak je Věčná.

K. Nissa:

SFINX.

Na všechny, kteří přicházeli ku prameni vědění, hrozivá sfinga volala svojí osudovou otázku: „Rozluštěte moji hádanku, nebo zemřete!“ I mě uvítala kdysi tímto voláním, a hle, co jsem jí odpověděl: „Ó, sfingo, hrůzo nevědomých slabochů, jakým právem mě zkoušíš? Proč nazýváš nejjasnější pravdu tajemstvím? Znám tě, od počátku po tisíce let, pomyslná bytosti; desáté arkánum veliké knihy ukazuje tě povýšenou nad nekonečné revoluce času a vrtkavost lidských osudů, a zbabělost, ignorance, strach a pověra daly tobě život. Neboť ty jsi obrazem vášnivé zvědavosti hlupáků a duchů otřelých mezi neviditelnými agoniemi šílenství. Vidíš, ó šerý tazateli, že prohlédl jsem tvoje tajemství a poznal podvojný tvůj původ! A čekáš ještě dále na odpověď? Spokojila jsi se obvykle řešením Člověk; nazval bych tě stvořením, vyšlým ze čtverné zahrady nevědomého blaha v posvátném lůně Aditi, prvotní, nedělitelné Jednoty; svým vlastním egoismem jsi se oddělila a proti Já postavilas Nejá, proti dobru zlo a světlu stín. A byť bych nebyl Oidipem, chci tobě ó sfingo ještě říci, že tázající i tázaný jsou jedním a život každého z nás jest pouhou odpovědí na věčné otázky, jež si veliká bytost sama klade a sama ve své inteligenci řeší. Ehejeh jsem, slovo, jež opakují vzdechy tisíců, jsem Aum, kterým všechna srdce buší a rosou jsem, jež jako slzy padá do klína věčné přírody. Jsem člověkem, nezdolnou skutečností, jejíž světlo rozložené

tvýma očima mění se v hádanku pro zemi hmoty. Ó sfingo věčná, tichá, nehybná, jsem tvojí světlou tváří! Chápeš sfingo? Moje jest synthesa, rozklad jest tvůj! Jseš spokojena se svým údělem? Slunce zapadalo za obzor a poslední jeho paprsek vyloudil na nehybné tváři kameného kolosu zdání úsměvu.

Posuď sám, pravila sfinx, zda jest vůbec možno se nuditi s plemenem této země?

Obrátil jsem zrak a změnil prostředí a byl jsem uprostřed našeho ruchu: Občané, hřměl hlas táborového řečníka do ulice plné davu; dělníci, proletáři, spojte se! Nevěřte našim odpůrcům! Naši stranu volte! Odstraňme koryta a vám prosadíme blahobyt! Šedesát korun denně, pětihodinovou dobu pracovní, pivo i kořalku zdarma, kouření, a služebnictvo z řad zaručených buržoů!

A dále se usmívala sfinx a já tiše jsem se jí omlouval za svoje příkrá slova...

Dr. O. E.:

ČARODĚJNICE MEZI NÁMI.

Pěkná větší ves ve středním Polabí: má elektrické osvětlení, rozhlas vykouzlil za humny háje malebných antén, kola, motocykly a auta rozviřují stále častěji prach na okresní silnici, nová čtvrť vil a domků Pražáků vyrůstá na obvodu, zkrátka — opravdu pokroková osada. A přece přes všechny civilisační vymoženosti jest tu zakořeněna víra v čarodějnice, jichž měla vždy a má obec početnou skupinu, vedle několika mužských členů. Mluvte s některým mladým občanem této obce H. Bude se chlubit svým rozhledem, o náboženství bude mluvit shovívavě a někdy snad i pohrdavě, o pravém okultismu ba ani o spiritismu nechce nic vědět, ale v čarodějnice jaksi zcela samozřejmě věří, jak v tom vyrostl od dětství, nejednou tváří v tvář nepopíratelným faktům. Ví dobře, že ta neb ona sousedka nebo tetka (a není jich málo) jest více méně zkušenou čarodějnicí a dovede skoro odborně srovnávati jejich umění. Tak zvané „verbáře“ (herbáře) jsou zde obvyklou rodinnou knihou a v nich jsou vložky a papírky s podivnými modlitbičkami, verši a kresbami. Kouzelné umění jest zde při tom zcela tradiční: odnímání mléka hodně dojícím kravám sousedů, přitahování půdy, léčení a zaří-

kávání lidí i dobytka a pak hlavně vyrovnávání různých nedorozumění kouzelnou cestou: začarování krav, aby nedojily a nežraly, nebo aby dojily krev (mléko zde nebývá zcela červené, nýbrž má jen „krvavé šmouhy“, ale i tak se ho každý štítí).

Stará, zámožná osadnice K. byla zvláště proslulou čarodějnicí. Sestra vyprávěčky těchto příběhů šla jako školačka s přítelkyní po labské hrázi. Potkaly K., které jak je míjela, vypadly z kapsy nějaké papírky. Děvčata je sebrala a vidouc na nich nesrozumitelné klikyháky, počala je z rozpustilosti trhati. Rázem bylo kolem plno havranů, kteří odporně krákajíce dorážely na dívky. Havraní krákot i úzkostlivý křik dívek zaslechla i K. Přiběhla rychle zpět, vybrala z kapsáře hrst prosa a křížem je rozhodila do vzduchu i po zemi. Havrani ihned zmizeli. Potom dívkám přísně vyčinila, řkouc, že by je byli havrani uklovali, kdyby byla včas nezakročila. Táž čarodějnice byla mstivé povahy a k provádění své msty používala čar. Nejobvyklejší mstou bylo ustavičné srážení mléka sousedům. Jednou zase se nepohodla se soudedkou a ta pak našla v dobře přikrytém hrnci se smetanou v pečlivě uzavřeném sklepě ohyzdnou ropuchu. Nikdo se jí netroufal dotknouti, hned však věděli, odkud by to bylo. Čarodějnice K. měla v sousedním farním městečku B. nepřítele v starém moudrém písmákovi, jinak dobrodějném čaroději. Ten přišel, vyňal nějakým dřevem ropuchu z hrnce a hodil ji do zatím rozpálené chlebové pece. Ropucha se v žáru rozpukla a zmizela. Ještě ten den večer dobelhala se k onomu písmákovi do B. čarodějka K. Pokud nebyla zachumlána do šátku, bylo viděti, že její obličej a ruce jsou samá spálenina. Vešla a pro Boha prosila, aby ji „pustil“. Ten tak učinil na slib, že nebude oné sousedce napříště na mléku škoditi. K. se vracela radostně domů; cestou její spáleniny beze stopy zmizely.

Jindy — to byla opět jiná čarodějka ze známého cechu, přestaly pojednou krávy v jednom hospodářství dojit. Písmák byl opět povolán. Nakreslil na dveře chléva svěcenou křídou veliký obdélník a do jeho středu zarazil po příslušném mumlání hřeb. Krávy ještě ten den počaly opět dojiti, ale také přišla jedna ze známých na vesnici čarodějnic, celá skroucená bolestí a snažila se v hospodářství něco si vypůjčit. Dostala-li, co chtěla, nebo povedlo-li se jí odnést s sebou tajně z domu nějakou maličkost, byla najednou zcela zdráva.

V H. se ženil jeden legionář. Zmíněná již K. dlouho předtím usilovala o to, aby si místo své nastávající vzal jednu její neteř. Nadešel den svatby. Kočáry stály připraveny, když tu K. přešla před koňmi se zlým pohledem, mumlajíc cosi a dělajíc jakási gesta: koně rázem jakoby zkameněli a nehnuli se z místa, ať lidé dělali, co chtěli. Hodiny utíkaly, pan děkan v sousedním městečku B. čekal již netrpělivě. Konečně si zoufalí svatebčané pomohli. Chytli K., přivlékli ji na místo a jeden z nich sedl na kolo, že hned pojede do B. pro zmíněného již písmáka. Toho se K. ulekla; znovu přešla před koňmi a „sejmula to" s nich. Koně pak letěli tryskem do města, až svatebčany jímal úžas a hrůza. Konečně K. již velmi stará, asi před desíti lety v H. zemřela. Ráno před pohřbem strhla se taková vichřice, že rvala příkrov s její rakve, postavené v průjezdě statku. Vichřice řádila po celou dobu pohřbu v městečku B., takže kromě nejbližších příbuzných nikdo zemřelou čarodějnici na poslední cestě nedoprovázel.

Stejná historie se vypráví o jistém S. z H., který však žil již před více lety. Při jeho pohřbu přišla vichřice na půl cestě, převrhla vůz, strhla zatlučené víko s rakve a vyhodila nebožtíka ven. Lidé se děsem rozutekli. Když se pak po dlouhé době odvážili vrátiti, našli ku podivu vůz opět na kolech a rakev na něm neporušenou. Také tento čarodějník ztratil prý jednou v neděli na cestě z kostela v B. nějaké papírky. Zvědaví chodci je zvedli a kdosi přeslabikoval z nich nahlas nějaké říkání. Tu se objevil podivný mužík v černém a rudém šatě a úlisně se opět tázal přítomných, co si přejí. Ti hrůzou oněměli. Konečně jeden z nich se sebral a řekl duchapřítomně: „Rozházej ten hnůj támhle na poli!" Mužík zmizel, ale kupky hnoje se rázem počaly pod neviditelnýma rukama rozletovat po poli a za chvíli byl hnůj rozházen k velikému potomnímu údivu majitele toho pole.

A ještě jeden příběh: Své škodné výpravy konaly čarodějnice v noci a jak se zdá, v astrálním těle. Jedna chudá chalupnice v H. vyšla si o půlnoci (měsíc trochu svítil) na nějaký ten polní pych. Tu spatřila, jak se domnívala, známou sousedku, jak se šine jakoby nad zemí ke stodole bohatého souseda. Chalupnici nedalo a šla zvědavě blíže. Zjev se k ní obrátil. Byla to skutečně známá sousedka čarodějnice, jež spatřivši,

že je sledována, proměnila se náhle v strašidelnou kostru a hnala se na chalupnici, která pak, křižujíc se a vzývajíc všechny svaté, tak tak doběhla bez dechu domů a schovala se do postele.

KNIHY A ČASOPISY

J. Marquès-Rivière: *Le Bouddhisme an Thibet*. Ed. Baudinière. Pozoruhodná práce o Budhismu a jeho vlivech na myšlení a filosofii Tibetu.

J. André: *L' Evolution et le Karma*. Ed. Orphys à Gap. Snůška theorií o karmě, reinkarnaci a jiných t. zv. esoterních doktrinách, o nichž napsáno bylo již mnoho zbytečných pojednání, ani toto nevyjímaje.

Informace.

Vzhledem k výjimečným událostem dnešní pohnuté doby, spolkové a různé zprávy prozatím vynecháváme a uveřejníme hromadně v některém z dalších čísel.

LISTÁRNA REDAKCE.

K dotazům našich čtenářů ohledně kursů Horevklubu sdělujeme, že podle usnesení výboru společnosti budou prozatím místo kursů pořádány pravidelně dvakrát měsíčně přednášky v oboru hermetismu na vyžádaná themata. Přednášky budou se konati jako obvykle v kavárně „Louvre“, Praha II, Národní tř. a jejich přesné datum bude ohlášeno vždy v denních novinách.

Horev 6

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné Kč 70.— s přílohou (Tarot), Kč 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.

26. listopadu 1938. Dohlédací poštovní úřad Praha 71.

Novinová známka povolena výnosem Ředitelství pošt a telegrafů č. 224.330/IIIa - 1938.

AŽ . . .

Až do dnů šedivých mi duha úsměv zklene,
nemluvte o štěstí, jež slepě přichází,
slzami bolesti před světem utajené
lomil jsem paprsky svých vlastních extasí.
Ve chrámech zbořených jsem Světlo našel svěží,
jež dávno před věky Duch bílý lidem dal,
a tam, kde havran spí a šakal tiše běží,
z chladného kamene jsem oheň vykřesal.
Až slunce zasvítí nám nad popelem v kraji,
za hvězdou spálenou vlastními vášněmi,
jenom ten půjde dál, kdo pochopil co tají
žár ohně, ukrytý v kameni na zemi!

—AL.—

MODLITBA.

Modlitba jest v základě částí vyjadřování projevů víry. Vztah mezi modlitbou a vírou jest úměrný. Modlitbou posilujeme se ve víře a vírou posilujeme modlitbu. Modlitbou působíme ve vyšší úrovni, a to buď úmyslně nebo spontáně za účelem dosažení určitého cíle. Zda jej dosáhneme či nikoliv, záleží na stupni víry a způsobu modlitby, která může býti dvojího druhu: automatická nebo citová.

S modlitbou automatickou se za normálních okolností setkáváme nejčastěji. Jest to mechanické odříkávání naučených vět, slov nebo formulí. Modlící spojuje se s magickým útvarem, vytvořeným řetězem takovýchto modlících se mlýnků a pomocí tohoto útvaru dosahuje splnění svých přání. Charakteristickým znakem tohoto způsobu modlení je převaha mechanické činnosti, nejmarkantnější při pobožnostech, litaniích, procesích a pod.

Při modlitbě citové dochází na rozdíl od předešlé ke vnitřnímu vzrušení; tato neváže se na žádný obřad, žádnou formuli, ba dokonce ani ne na slova, nýbrž tryská spontáně z nitra. Jest přímým projevem nebo projekcí vnitřního stavu, ať už je to adorace, prosba či dík, při čemž síla její je úměrná síle citového afektu.

V obojích případech setkáváme se s t. zv. posismem. U modlitby mechanické jest předem dán, úmyslně vyvoláván, za účelem snadnějšího zapojení do magického proudu, kdežto při modlitbě citové je mnohdy nechtěný, také spontání, ale nemusí býti doprovázen ani gestem, ale určitou představou, jejíž forma je různá, jako jsou různé příčiny citového vzrušení a její jasnost jest opět úměrná síle citového afektu.

Jako všechny věci stvořené, může míti i modlitba vedle svého kladu i svůj zápor. Ne vždy modlí se člověk s čistým srdcem, naplněným láskou a přáním všeho dobra k celému světu, ale jsou i případy — ne výjimečné — v nichž člověk, obraz Boží, kráčí proti cestě svého Stvořitele. Jsou případy modliteb za zničení nepřátel, za škody, ba i zdánlivě směšná absurda, v nichž zloděj se modlí za úspěch svého lupu. Tato záporná modlitba přes svoji negativní formu nemusí však býti oslyšena. Myslím, že zodpovědnost za vyplněná

přání tohoto druhu nese vždy její původce a vrátí se k němu, byť i snad později, v míře tisíckráte zvětšené. Byl-li klad cestou tvůrčí, altruistickou, prýští jistě černá modlitba z absolutního egoismu.

Modlitba automatická i citová liší se od sebe způsobem provedení; spojuje je však jeden cíl, jenž je oběma společný, vyvolání nepopsatelného, nevyslovitelného vnitřního stavu, v němž člověk sjednocuje se, nechci říci s Bohem, jelikož každý z jedinců má individuelní představu Boha, ale s nekonečností, z níž všechno vyšlo a ku které se všechno vrátí. Můžeme zváti cestu k tomuto ideálnímu stavu, v němž člověk cítí se ve chvíli nesmírné pokory ničím a ponenáhlu stává se skutečným Synem Božím, jakkoli: hermetismus, umění, práce, láska. To vše může býti modlitbou. O všech těchto variacích modlitby bylo mnoho napsáno, ale málo bylo velikých lidí, kteří dovedli užíti těchto, mnohdy složitých, systémů tak, aby je přivedly k cíli pravé modlitby, nepopsatelnému zážitku, při němž může člověk prožíti zázraky celého Vesmíru, a jak stojí v Bibli, že i slunce na obloze života může se zastaviti, jako tehdy, kdy Josua modlil se k Bohu israelskému.

CHEPRER A SKARABEUS.

Z velikého množství starých šperků egyptských, původních i padělků a imitací, většina je vyzdobena obrazem brouka chrobáka, zvaného skarabeus. Býval lit ze zlata, ze stříbra, tesán do kamene i vytesáván z kamene, drahokamů a polodrahokamů, ale nejčastěji formován z nilského bláta a pak sušen a vypalován. Nejstarší ozdoby tohoto druhu jsou téměř výhradně zhotoveny posledním způsobem; většinu skarabeů kamenných nebo z jiného materiálu zhotovených, jež se dostanou do volného prodeje jako „původní egyptské“, můžeme téměř s naprostou jistotou pokládati za novodobé padělky. Motiv ke zobrazování a užívání obrazu skarabea, jenž byl Egypťanům symbolem boha Cheprera mohl by býti dvojího druhu:

a) etymologický,

b) symbolický.

Pro etymologický původ symboliky skarabea svědčí jeho egyptský název: Cheper znamená egyptsky chrobáka, a jeho obraz byl v hieroglyfice užíván k označení slovesa c h o p e r, t. j. b ý t i nebo s t á t i s e

prý proto, poněvadž foneticky oba výrazy jsou si podobny. Tímtéž způsobem zdůvodňují moderní egyptologové fakt, že stejným znakem psali Egypťané jméno Choprev, t. j. „povstávající“ čímž jest míněno vycházející slunce.

Symbolický důvod užívání skarabea za znak slunečního boha opírá se o pozoruhodný jev přírodní: Chrobák, když snese vajíčka, obaluje je hlínou a mrvou, aby později vylíhlé larvy měly dosti potravy. Péče a starostlivost tohoto zvířete o svoje potomstvo jest tak veliká, že prací s vyválením a umístěním schránky-kuličky, způsobuje si často mnohá zranění a zpravidla ubrousí si zadní nožky až na polovinu.

Odtud další motiv skarabea. Tak jako chrobák valí pracně před sebou kouli, jež ukrývá nový život, pohybuje Veliký Duch sluncem na dráze nebeské, sluncem jež jest zdrojem všeho života. A poněvadž skarabeus jest otcem budoucího života, o nějž pečuje, jest i Bůh otcem všeho na co jeho Slunce svítí. Tak stal se Cheper symbolem vycházejícího Slunce, první fáze božské trojjedinosti, Cheprer—Re—Atum, analogické božské Trojici křesťanství. „Cheprer jsem ráno, v poledne Re a Atum večer jsem“, říká bůh lstivé Esetě v dialogu citovaném v Turinském papyru.

To jest hlavní symbol Chepera; vedle něho existuje ještě řada významů jiných: Horapollon mluví o třech druzích skarabeů, z nichž jeden byl zasvěcen bohu Heliopolskému, druhý Isidě a třetí Thovtovi; Crencer dokazuje, že chrobák byl Egypťanům všeobecným symbolem mužského principu. Z Porfyriovy zprávy (de abstin IV. 9.), která cituje starou pověru o skarabeovi, dalo by se usuzovati na důvod, proč tento brouk byl i symbolem Isidy: 28 dní leží kulička ukryta v zemi, než vylíhnou se z vajíček larvy; tento počet znamenal pak dobu jednoho měsíčního cyklu. Pozoruhodný jest i objev Hanušův (Slav. Myth. str. 180), který zaznamenal, že obraz chrobáka byl vyryt i na obětním noži slovanského boha Svantovíta.

Co značí tedy v symbolice obraz egyptského skarabea?

1.) Opakování, periodicitu, Východ, Slunce a jeho boha Cheprera;

2.) tvořící a plodící princip světa (Cheprer byl i symbolem regenerující Přírody-Isidy);

3.) iniciaci, neboť představoval i Stvořitele a byl zobrazován nad všemi branami zasvěcujících středisek egyptských.

Ne vždy s podvodným úmyslem oklamati záhrobní Soudce, dávali staří Egypťané s kamene vytesanou podobu chrobáka na místo srdce svých mrtvých; co může býti pietnějšího než nahraditi ztichlé srdce jež tlouklo zde na zemi jenom pro nás, symbolem života věčného? Jsme snad šťastnější a moudřejší my, kteří přestáváme věřit i v sami sebe? Šperk se skarabeem měli by nositi všichni defaitisté dneška, aby si uvědomili, že i v tom, po čem často šlapou, ukryta jest moudrost Velikého Stavitele a tiché, malé zvířátko v blátě běhá, lopotí se a pracuje jako tisíce jiných, aby povzbudilo člověka když v tupé beznaději nechá poklesnouti unavené hlavě k zemi.

M—a:

SLOVO.

Slovo je skupina artikulovaných hlásek, vyjadřující nějaký pojem, nebo jinak vyjádřeno, hláskové vyjádření představy. Přistupující k tomu konvence a jiné prvky vytvořily teprve z řeči jazyk, respektive jazyky národní. Představy jako základ slov mohou být různé. Nejběžnější jejich dělení může být konkrétní a abstraktní. Podrobnější by bylo dělení podle smyslů na představy zrakové, sluchové, čichové, chuťové a hmatové. Tato řada by však nebyla úplná, musily by k ní přistoupit různé pojmy rozumové, citové nebo pocitové, jež jsou mnohdy těžko vyjadřitelné nebo dokonce nevyjadřitelné. Tyto pocity mnohdy doprovázejí i představu konkrétní, na př. zrakovou, a to ať už svým aspektem kladným - příjemnost, krása, libost, sympatie atd. nebo záporným. A to je do veliké míry omezení, nedostatek. Nad všechno to je jistě povzneseno č í s l o. Číslo je jistě nejdokonalejší představa, protože je absolutně abstraktní, neomezeno žádným afektem kladným či záporným (pokud by ovšem nebyl obsažen už v něm samém). Tady je podstata aforismu: „Bůh myslí v číslech“. Myšlení je vlastně jen kontinuita představ. Lidské myšlení je ve srovnání s tím vlastně cosi nedokonalého, jen jakýsi více nebo méně matný odlesk myšlení božského. Na př.: Máme-li nějaké číslo třeba 1 nebo a, nemáme o něm (ovšem bez hlubší

znalosti) kromě pojmu p o č e t vlastně žádné představy. Znásobíme-li toto číslo: $a^2 - 1$, buď výsledek nechápeme, nebo si musíme pro pochopení představit plochu. A ztrojmocníme-li je: $a^3 - 1$, musíme si pro pochopení představit krychli. Totéž platí také pro každé násobení různých čísel atd. To je ovšem také důkazem, že podstatou všeho — třeba hmotného — je číslo. Několikamístné číslo tedy není jen nějaký pojem sám o sobě, nýbrž výsledek a obsah jiných čísel, jež je stvořila, prvků, jež onen objekt zplodily. Na př. i podstata tónu je číslo, určitý počet kmitů.

V jakém poměru je představa ke slovu? Asi jako jádro ke své slupce. Totéž platí o poměru čísla ke slovu. Tento poměr bych snad ještě raději přirovnal k cibuli. Číslo samo je jejím jádrem, slovo pak předposledním jejím obalem. Mezi jádrem a jím je řada jiných — tedy korespondujících harmonií, které jsou subtilnější než slovo samo. Domnívám se, že slovo je poslední člen v této řadě harmonií, za ním už následuje samo stvoření. Je ovšem samozřejmé, že ona řada harmonií probíhá současně docela spontanně, jako nemůže tvořit cibuli jen její jádro a předposlední slupka. Mám tu jednak na mysli 1. kap. Janova evangelia, jednak passus v Cenesi o tom, jak Adam pojmenoval zvířata. Avšak jsou tu i důkazy z okolního světa. Nedovede sice obyčejný člověk vytvořit slovem hmotnou věc, avšak dovede vyvolat náladu nebo pocit, vysloví-li slovo tak, jak je cítí nebo prožívá. V tom je podstata umění hereckého.

A co platí o celku, platí i o jednotlivých částech (vlastně je to ve skutečnosti naopak). Složité číslo se skládá z čísel jednoduchých, slovo z hlásek. Je-li tvůrčím slovo, musí jím býti hláska. Odpovídá-li číslo slovu, musí korespondovat i hlásce. Vyjadřuje-li slovo nějakou kvalitu, musí mít jistou kvalitu i hláska sama. Kvalita se musí už fysiologicky rodit s hláskou. Mluvení nebo artikulování hlásek je tvůrčí proces, pro nějž musí platit všechny zákony tvoření, na př. dutou matrici tvoří ústa a jazyk, podle nichž se formuje vzduchový proud, který je usměrněn; především však tu platí zákon polarisace; klad — zápor — střed. Platí to už pro artikulační proud: pravá — levá strana plic — proud; proud — ústa, jazyk — hláska. Proto také produkty mluvení musejí být kladné, záporné a snad neutrální. Mluvení děje se stručně řečeno takto: vzduchový

proud prochází hrtanem, zde rozechvívá nebo nerozechvívá hlasivky (při jejich rozechvění vzniká zvuk), jde do úst, kde se jako v lůně matčině rodí hlásky podle toho, jak je jazyk (někdy rty) formují. Většina souhlásek je t. zv. párových, t. j. znělých a neznělých. Jsou to: b — p, d — t, ď — ť, v — f, g — k, h — ch, z — s, ž — š, dz — c, dž — č. Tyto dvojice hlásek se tvoří v podstatě stejně, jen s tím rozdílem, že při znělých (b, d, v atd.) se v ústech formuje v hlasivkách vznikající zvuk, kdežto při neznělých pouze proud z plic. Protože hlasivkám odpovídá kladné čakram višudhi, domnívám se, že hlásky znělé jsou kladné, neznělé záporné. Všechny samohlásky jsou artikulovaným zvukem hlasivek. Proto by byly všechny kladné. Zbývající hlásky l, m, n, r, j (jež je vlastně zkrácené i) mohly by býti jaksi v potenciálním stavu neutrální, nebo jednou kladné, jindy záporné. Je zajímavé, že právě z nich se skládá latinský název živlů.

Kromě toho by ovšem ještě každá hláska měla svou kvalitu. Ta by jednak závisela na tom, zda jde o hlásku t. zv. třenou, t. j. kterou lze prodloužit, anebo o hlásku raženou — jednodobou, jednak by byla speciálně daná hláskou samou. Z nich jsem si některé vyložil po svém. O samohláskách soudím toto:

I je nejsubtilnější, nejjemnějších kmitů, nejpronikavější. Jazyk je nejvýše zvednut k patru. Při výslovnosti I jako bychom cítili, že se jazyk samovolně snaží přijít do polohy nižší, a tou je *E*.

Téměř stejnou polohu má *O*, při němž se ještě výslovností účastní rty v podobě kruhu, symbolu věčnosti. Je zajímavé, že v řeckém Logos i ve slovanském Slovo se vyskýtá dvakrát.

A je hláska jaksi nejhrubší, nejznělejší, nejhmotnější. Mnoho názvů pro otce jím začíná, na př. hebrej. A B, germ. A T — T A, z něhož vzniklo slovanskéO T — E C. Jestliže v samohláskové transkribci Tetragrammatu je postup samohlásek I E O U A, domnívám se, že I představuje potenciální stav síly, jež se sama snaží projevit, působit; E by tedy znamenalo působení; to prochází stavem věčnosti O — až se stává první silou stvoření (hmoty) otcovství A. Samohláska U by tu snad znamenala spojení duchovna s hmotou.

Ze souhlásek si vykládám *M* takto:

Je to už fysiologicky hláska dvojitá. Proud vzduchový prochází současně ústy i nosem. Tím už je

dán její význam plodivé dvojky. Většina názvu pro matku snad ve všech řečech začíná právě na M; aspoň tomu tak je v staroegyptštině, v řečtině, v řečech germánských, románských, slovanských a snad i v jiných (také hebrejské jméno matky obsahuje M).

S, jež je třetím členem t. zv. matek v hebr. abecedě, je ve slovanských a germánských jménech pro třetího člena rodiny — syna. Mohlo by tedy mít, soudě i z jeho umístění v Illánu, význam trojky. Jako takové by muselo vznikat nějakým vírem nebo jej tvořit. To se zdá být potvrzeno faktem, že S vzniká únikem proudu vzduchového mezerami mezi zuby, čímž nutně musejí víry nastat.

R je hláska opakování, rytmu, protože špička jazyka, visící volně dolů, kmitá dopředu a dozadu, vykonává opakovaný rytmický pohyb.

L. Při jeho výslovnosti vzduch proudí širokým žlábkem jazyka a pak uniká po obou stranách jazyka v předu opřeného o patro, jako by tekl širokým korytem. Je to v pravém slova smyslu hláska plynná, plynoucí, tekoucí. Její kvalita by se mohla rovnat kvalitě vody (snad i v přeneseném smyslu — cit).

Slovo tedy jako vyslovený celek jest skupení prvků kladných a záporných různých kvalit. Vyjadřuje, které prvky a v jaké míře tvoří podstatu, náplň pojmu jím vyjádřeného. Opakováním určité hlásky ve slově by určovalo kvantitu prvku vyjádřeného onou hláskou. Totéž ovšem vyjadřují čísla, hláskám odpovídající. Že běžně mluvené slovo není tvůrčím, toho příčinou je přílišné zautomatisování řeči. Za slovy si už člověk nevybavuje téměř žádné představy. Rovněž obsahuje dnešní řeč množství slov pouze formálních, jako jsou na př. spojky a j. Prostě řeč se stala pouze konvenčním dorozumívacím prostředkem.

LISTÁRNA REDAKCE.

K informaci našich čtenářů sdělujeme, že jakožto praktický doplněk Lasenicova Tarotu, bude vydána v nejbližší době Horev-Klubem úplná hra (78 listů) tarotových karet ve dvojí úpravě: dvojbarevné a ručně kolorované. Cena této hry, jež dosud ani v tak dokonalé úpravě, ani kompletní nebyla nikde vydána, bude ohlášena v některém z příštích čísel zároveň s ukázkami několika karet.

Horev 7

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné Kč 70.— s přílohou (Tarot), Kč 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.

29. prosince 1938. Dohlédací poštovní úřad Praha 71.

Novinová známka povolena výnosem Ředitelství pošt a telegrafů č. 224.330/IIIa - 1938.

M:

MODLITBA BRATŘÍ R+C.

Ó zřídlo věčné Lásky, Moudrosti a Milosti, Tvůj znak vepsán je ve veliké knize přírody, a nikdo nemůže v ní čísti, kdo ve Tvojí škole se neučil.

Proto moje zraky upírají se k Tobě jako oči služebníků na ruce pánů svých, z nichž přijímají prostředky k tomuto životu; vždyť všechno z Tebe vychází, Tobě patří a znovu k Tobě se navrátí.

Bože všehomíra, jenž sídlíš na nebesích a ve skrytém svatostánku srdcí těch, které sobě jsi vyvolil, naslouchal jsem hovorům plynoucím z Tvých oltářů, a moje srdce zachvívá se bázní: Co jsou síly všech kosmů a prostorů proti nekonečné lásce Tvé?

Rozklenul jsi slávu svých půlnocí nad mojí hlavou, aby souhvězdí ukazovala velikost našich cest.

Dal jsi mi okusiti výhně polední abych pochopil, jak bolestná jest pravda.

Přivedl jsi mě k poznání smíru obětí, abych připravil svoje srdce ku přijetí nekonečné harmonie.

Prozářil jsi nevinností dětské oči, abych v nich mohl viděti Tebe v lesku čistoty.

Dej ó Veliký, abych ve Tvé přírodě z ničeho stvořené ku Tvé chvále žil jako ona ve mně, a přenesla mě daleko z hrůzy sobectví do říše Tvého Světla věčného, Amen.

P. L.:

EGYPT.

Úvahy.

Mnozí z mnohých t. zv. „adeptů a osvícenců“, odvažují se označovati jednu z nejstarších nám známých esoterních kultur — Egypt, za mrtvou, neuvažujíce o tom, že všechno nové, co navazuje na tradici zapojuje se přímo na moudrost země Khemi, jež proniká svými závratnými ideami až k základům všech náboženských systémů dneška, křesťanství nevyjímaje. V legendách starého Egypta naleznete pravzory všech postav pozdější mytologie. Hermes, Zeus, Venuše, Merkur, Neptun a jiní antičtí bohové, jsou obměnou egyptských esoterních postav, a v křesťanském náboženství Kristus odpovídá egyptskému Osiridovi, a jeho oběť personifikována jest mythickým Horem. Trpící Marie prolévala již tisíce let před svou existencí slzy v osobě tajemné Isidy a mysterium její mateřské lásky jest zosobněno v bohyni Mut, jež pouhou přeměnou projevu stává se universální pravdou lásky, nebo láskou demiurga, v jehož rukou amalgamovala pralátku zlatem hvězd a úrodnou prstí pro myriardy květů naší země.

Za zakladatele uceleného systému náboženského, vynálezce počtů, svatého písma, řeči a vědeckého systému pokládali Egypťané divinisovaného kněze nebo boha zvaného Thovt, Tautes nebo Ezhovtej, řecky Hermes. Nesahá-li jeho existence až do doby atlantské, jest vznik jeho učení prastarý a počíná ještě v dobách, jež do nedávna naše věda nepokládala za historické. Nejdůležitějšími, nám známými hodnotami esoterní filosofie Thovtovi jest osm základních theoremat:

1.) Neosobní bůh,
2.) kosmologická genese,
3.) evoluční zákon polarisace,
4.) zákon o síle slova a představě,
5.) zákon lásky,
6.) zákon oběti,
7.) zákon analogií,
8.) zákon periodicity dění.

Egyptská genese spočívá na Thovtově dělení podle čísla 9, resp. 10. Třebaže jest evoluční nebo vývojová, bývá jistě ne neprávem porovnávána se statickým systémem sefirot židovské kabaly, jemuž byla pravdě-

podobně prvotním vzorem. Těchto devět základních etap personifikuje Thovt devíti bohy, t. zv. Božským Devaterem. Devítka, podle ternárního klíče symbol vědění, číselná hodnota písmene Teth, t. j. Toth a posvátného jména Tehor, není číslem náhodně voleným. Nejenom pozdější esoterismus řecký (devět mus, devět archontů), ale i křesťanský (ku př. devítinásobné zjevení Ježíšovo po jeho smrti), potvrzují podstatnost této hodnoty. Na rozdíl od geocentrických genesí národů jiných, jest tato konstruována kosmologicky. Od pralátky, nebytí, Nun, dospívá po řadě etap prorok na konci tohoto systému k zemi, jež spojivši se se záporným principem, přijala od něj své plody. Z hvězdného prostoru sestoupila na naši planetu Příroda, Eset a Nebthet, život — Usirev a smrt — Sutech. Příroda, analogicky jako kladný život a kladná smrt, stává se podvojnou ve své negativní podstatě. Genetická Eset a receptivní Nepthys. Tak jako život živí se smrtí, udržuje se i příroda věčným cyklem nebo cirkulací tím způsobem, že přijímá stále zpět to, co byla na druhé straně již jednou vydala. Fysický život individua zanikl by smrtí docela, kdyby nebylo přírody v užším slova smyslu (Ducha přírody). Thovtova legenda mluví o tomto zákoně, sdělujíc jej zasvěcencům obrazem Osiridovy smrti, jenž vrcholí vznikem koruny pozemského stvoření, ztělesněnou analogií božské Trojice Horem — člověkem jako ideou. I on bývá často porovnáván se sluncem jako jeho bůh, neboť má svoje východy zrození, má poledne životů a má i západy smrtí. Jeho otcem byl mrtvý bůh, a matkou nesmrtelná, věčná Příroda, zářící Isis... A to jest i matka moje, naše i vás všech, a nikdy nikdo z nás nebude se cítiti na tomto světě opuštěn, najde-li k ní jednou cestu a porozumí-li jejímu hlasu, který zní nejkrásnější hudbou kosmických sfér a hladí i kárá nás ve své nevýslovné dobrotě, moudrosti a lásce.

Kterak se staří Egypťané modlili? Nežádali si nikdy dobra ani o něj neprosili, nýbrž se ztotožňovali se svým ideálem a dobro vysílali. Tím není míněn ovšem obsah modliteb, nýbrž typický posismus egyptského adepta, mluvící za všechny dlouhé výklady. Pro zajímavost citujeme zde jednu z modliteb mrtvého, určených Reovi a obsažených v egyptské knize mrtvých:

„Re, jenž sídlíš ve svém světě,
Re, který svítíš ve slunci,
A vycházíš ze svého obzoru,

Re, jenž pluješ po svém nebi plném azuru,
A mezi bohy rovného nemáš,
Re, který plyneš po sloupech Šovových,
A vítr probouzíš svým dechem ohnivým,
Re, jenž dáváš svoje plodivé světlo oběma zemím,
Zachraň mne před bohem podoby tajemné,
Jehož obočí jsou rameny vah,
V den súčtování!
Spoutané provinilce do svých temnot zaklíná,
Aby jejich duše byly rozptýleny v ničem.
Vysvoboď mne z rukou katů nečistých,
S nemocnými prsty.
Neboť dobře se mi vedlo u Rea,
A nyní přistávám ku břehu Usirovu.
Jsem z průvodu pána obětí,
Znám knihu proměn,
Létám jsa sokolem,
A kroužím s holubicí,
A věčnost trávím, duchy poutaje.

Ve všech esoterních kulturách tohoto světa, byla zaznamenávána iniciační tradice dvojím způsobem: písmem a uměním. V Egyptě obojí se prostupuje a doplňuje tak, že není ani možno pochopiti celek a systém jedním bez druhého. Je-li dnes písmo prostředkem k zachycení exoterního slova, jest umění písmem pocitů a vnitřních stavů, jež nelze slovy vyjádřiti. A v Egyptě hieroglyfy jsou obrazy, a obrazy jsou písmem. Moderní badatelé vytýkají Egypťanům, že stejně jako jiní orientální národové na vysokém stupni technické dokonalosti, neznali perspektivy a nevyjadřovali vzdálenost, nýbrž hodnotu kresleného. V přísnosti této umělecké metody — neboť nelze zde mluviti o nedokonalosti nýbrž o kázni — tkví celá esoterní podstata egyptského umění: Egypt nezná prostor a nezná čas, a všechny závratné pravdy k nimž dovedl dojíti cestami nám dnes neznámými do bezprostředního styku, zobrazuje jako všichni velcí národové kteří opravdu dosáhli cíle svého poslání na této zemi stručně, synteticky, tedy v plánu zredukovaném na nejmenší možný počet rozměrů, t. j. plošně.

Zvláštní, jakoby ztrnulé držení těla a údů na obrazech egyptských bohů, působí na nezasvěceného pozorovatele dojmem vážné, často až přehnané nehybnosti. I já podlehl jsem kdysi tomuto chladnému kouzlu smrti, tak sugestivně klamnému a prchavému, a po dlouhém hledání jeho nejvnitřnější podstaty došel

jsem jednou s duší vyprahlou a s trpkou chutí marnosti v srdci do jednoho z Isidiných templů na nilském poříčí. V západu rudého soumraku kreslily sloupy svoje stínové dvojníky na vlhkou dlažbu chrámovou a kdesi v dálce volání chudých pastýřů chvělo se horkým vzduchem. Na chladném kameni průčelní stěny rýsoval se obraz Isidy, vytesaný dnes mrtvou již rukou umělce před tisíci a tisíci léty. Pozvolna houstlo šero v ovzduší a jakási neznámá síla připoutala moje oči k obrazu bohyně. A tehdy přepadl mě pocit života. Jako blesk, spontánně a tak silně, že prohnal mráz celou mojí bytostí a vteřinová hrůza před něčím nezměrně velikým, neporovnatelně živým a všudypřítomným rozbušila mi srdce a rozšířila zornice: Ta Isida nestála; dále šla, tiše, majestátně, bez dechu — ale já jsem se zastavil; a teprve tehdy jsem pochopil, že život lidský jest jen vteřinou tak krátkou, tak zoufale krátkou, že z knihy kosmického dění, napsané těmito primitivními figurkami můžeme postřehnouti toliko momentní snímek — — —.

Marně, marně mluví nová doba o starém Egyptu jako o přežité kultuře; žije dále v nás, s námi a kolem nás; byla-li by soudobou, prchala by z našich rukou jako chiméra a písek pouště; ale právě proto, že jest tak vzdálena, počínáme ji chápati. Svěží květy jsou v hlase jejích primitivních legend a jas v ústech jejích proroků a přes propasti věků mluví k nám útěchou majestátní píseň naivních pohádek starého Egypta do víru, shonu a útrap našeho století. Lidé bláhoví! Proč zoufáte uprostřed neklidného spánku? Vždyť přijde jednou ráno, které stvoříme si spolu! Až vzduch pohltí dým a země popel, probudíte se v říši Atumově, tak jako malé dítě z těžkého snu, abyste poznali, že jste součástí nekonečna a že vaše srdce buší uprostřed věčných dnů, pod duhou jeho majestátu, naplněnou naším, pozemskou bolestí rozzářeným štěstím! —

K PROBLÉMU HOMUNKULŮ.

Když pán transmutace — adept, nechal se unésti hříchem pýchy a chtěl se státi podobným tomu, jenž jej stvořil, těžký sen snesl se na jeho ducha a zavedl jej do začarovaného území zpravidla marných nadějí a ilusí. Přehlížeje veliké a posvátné symboly, zapomínal na legendu o edenickém pádu Adama, který chtěje

probádati tajemství života, padl do jícnu nekonečné propasti. Požehnaná představivost, která jej dovedla zavésti k závratným výškám poznání, proměnila se jako úderem čarovného proutku ďáblova v posedlost. Jistě, býti všemohoucím v materielní úrovni, transmutovati kovy podle své libosti, jest již veliký výsledek; ale není-liž nekonečně svůdnějším přejíti z anorganické látky, zdánlivě tak málo životné na hmotu ústrojnou a stvořiti bytosti nadané pudem a rozumem? Takto se zrodila jedna z nejtemnějších a nejpodivuhodnějších kapitol transmutační magie, kde groteskní se mísí s hrůzným a poznatky integrální vědy s nejnižšími pověrami. Pokoušeli-li se skuteční hermetikové proniknouti tajemství biogenie, jsouce halucinováni neomezenou důvěrou ve své vědění, kolik čarodějů kráčejících v jejich stopách znetvořilo primitivní zkušenosti hnusnými praktikami, jež měly získati všemocné hlubiny, aby jim pomohly v jejich příšerné práci! A zde jest nutno hledati původ bizarních essayí podávaných starými autory o homunkulech, mandragorách a androidech, zpráv, které svou nesouvislostí a hrůzou zdají se býti vyňaty z fantastických výjevů sabatů, jako plody zkažených představ a somnambulického šílenství smrtonosných lilkovin.

Paracelsus, Christian a mnoho jiných seriosních autorů připouští možnost této organické kreace, a upadá do extase před tímto nejvyšším tajemstvím. Přesto o podařených experimentech tohoto druhu nemáme téměř žádných, nebo jen velmi málo zpráv. Roku 1773—1782 německý hrabě Kueffstein, templář a zednář, společně s jakýmsi abbém Gélonim měl prý v tomto směru určité úspěchy, jak sděluje jeho famulus Kammerer a publikuje Kiesewetter. Popis Kammererův přesahuje všechno, co si můžeme představiti v nejživější fantasii o tomto předmětu.

Výroba jeho homunkulů zdá se býti identickou s onou, na níž uvádí recept Paracelsus a pekelné praktiky obou německých čarodějů, kteří chtěli za každou cenu dojíti svého cíle, zvláště pak bizarní scény mezi nimi a jejich málo příjemnými strávníky, kteří přes svůj krásný oděv do kterého je jejich tvůrci oblékli, snažili se uniknouti ze skleněných recipientů, z důvodů často velmi málo morálních, přesahují všechny meze mravnosti.

Jiným homunkulem byla mandragora, vitalisovaná nebezpečnými obřady. Jiní méně žádostiví a nároční,

spokojovali s t. zv. nepravými serafimy, nabíjejíce mandragoru elementární larvou: Hrůzný idol, jejž zaklínali k přivolání orakulí...

Dalším druhem umělých tvorů — automatů, jsou ony, jichž dosti typickým příkladem jest proslulý android Alberta Velikého, nadaný inteligencí slova a rozbitý Tomášem Akvinským, v jedné theologické diskusi.

Známé historické homunkuly Golemů, přecházíme pouhou poznámkou s ohledem na to, že máme v českém jazyce o tomto předmětu velmi precisní dílo.

Pro zajímavost budiž zde citována pasáž z díla „De Natura Rerum" jehož autorem jest známý Theophrastus z Hohenheimu, řečený Paracelsus:

„Generace všech věcí přirozených jest dvojitá; jedna, jest vykonávána přírodou bez pomoci umění, druhá, dociluje se uměním, t. j. alchymií. Přesto, všeobecně možno říci, že všechny věci zplozeny jsou zemí, přirozeně pomocí putrefakce (hnití). Skutečně putrefakce jest nejdůležitějším stupněm a prvním krokem k plození. Vzniká z vlhkého tepla, neboť vlhké trvalé teplo způsobuje účinnou putrefakci a mění všechny věci přirozené v jejich vlastnosti. Právě jako těla putrefakcí, transmutují se a redukují potraviny ve zbytky exkrementální, putrefakce in vitro transmutuje všechny věci z jedné formy na druhou, z jedné podstaty na druhou, z jedné vlastnosti na druhou, z jedné síly na druhou, jedním slovem z jednoho na druhé. Jest prokázáno denní zkušeností, že mnoho dobrých věcí, které jsou zdravé a tvoří skutečné léky, přeměňují se po putrefakci ve špatné, nezdravé a stávají se skutečnými jedy. Naproti tomu jest mnoho věcí nezdravých, špatných, jedovatých a škodlivých, které po putrefakci stávají se dobrými, ztrácejí svou škodlivost a jsou znamenitými léky. Putrefakce jest mutací a smrtí všech věcí; ona jest zničením prvotní esence všech věcí přirozených, odkudž se nám projevuje regenerace a nová generace tisíckrát lepší atd.....

Poněvadž tedy jest putrefakce prvním stupněm a nástupní fází k plození, jest bezpodmínečně nutno, abychom dobře znali co to jest. Jest mnoho způsobů hnití a každé tvoří svoji generaci svým způsobem, jeden rychleji než druhý.

Řekli jsme již, že vlhkost a teplo způsobují první stupeň a začátek tvoření všech věcí stejně jako slepice tvoří ze svých vajec. Proto každé mucilaginální flegma a každá živá věc jsou tvořeny v putrefakci a putrefakcí, vidíte příklad toho ve vejcích. Mají v sobě mucilaginální vlhkost, která pod vlivem jakéhokoliv tepla hnije a animalisuje se na formu živého, nejenom teplem slepice, ale jakýmkoliv teplem stejné přirozenosti. V tomto vhodném stupni ohně skutečně mohou vejce dozrávati in vitro a v popeli, dávajíce takto zroditi se malým žijícím ptáčkům. Stejně může každý člověk dát dozráti vejce pod svým paždím, jako slepice.

Mimo jiné jest na místě zde poznamenati skutečnost ještě důležitější. Jestliže tento živý pták jest spálen, redukován na prášek nebo popel ohněm třetího stupně, v zatavené křivuli a

jestliže takto uzavřen jest potom podroben hnití, poslední putrefakcí koňského břicha (což značí podle Pernetyho v koňském hnoji), ve sliznatém flegmu, dá toto flegma popeli možnost uzráti a pták se vzkřísí, jestliže flegma jest znova uzavřeno ve svou původní skořápku nebo lůžko; toto dílo jest znovu oživováním mrtvých, regenerací a klarifikací, což jest veliký a nevyzpytatelný zázrak přírody. Takto mohou býti všichni ptáci zabiti a konečně znovu vráceni životu noví a restaurovaní, což jest jedno z největších mysterií, jež Bůh dal poznat smrtelnému člověku. Jest nutno také věděti, že člověk sám může býti zplozen tímto způsobem, bez přirozených rodičů, t. j. uměním a prací moudrého spagyrika způsobem jak dále popíšeme.

.... Stejně jest možno a nikoliv nepřirozeno, že z muže a ženy narodí se podivný tvor.. Zde nelze viniti ani ženu ani muže z nějakého kacířského poklesku jako kdyby jednali způsobem proti přírodě, nýbrž tento fakt jest způsoben ženinou představivostí. Těhotná žena má tak působivou představivost, že může ji přenášeti na plod a měniti jej různým způsobem, který odpovídá dojmu a vlivu této vlastnosti. Proto dítě během doby svého vytváření v lůně mateřském podléhá vůli a jiným vnitřním vlastnostem své matky, jako hlína v rukou hrnčíře, který z ní skutečně tvoří to co chce, a co se mu líbí. Stejně těhotná žena vytváří ve svém těle podle své vlastní imaginace. Přichází tedy často, že ze símě mužského rodí se netvorové a jiná monstra podle představivosti ženy, v tom případě, že se tato obrátila na embryo.

.... Ale nesmíme přehlédnouti fakt plození homunkulů. Toto plození jest skutečné, třebaže bylo dlouho tajeno a že staří filosofové často disputovali o otázce, je-li možno v přírodě a v umění, aby člověk byl zplozen mimo tělo ženy a její přirozené dělohy. Na to odpovídám, že tato generace nikterak neodporuje umění spagyrickému a přírodě; naopak ujišťuji, že jest zcela možnou. Ale aby mohla býti realisována jest nutno postupovati následujícím způsobem.

(Zde podává Paracelsus velmi přesný a snadno doplnitelný recept k vytvoření umělého člověka v t. zv. umělé děloze; jest samozřejmo, že s ohledem na názory veřejné morálky můžeme uveřejniti z tohoto předpisu pouze část.)

.... Ku konci tohoto času stane se abychom tak řekli podobným člověku, třebaže zůstává průhledným a netělesným. Potom, jestliže jest denně dále pečlivě živen a opatrně nasycován arkánem z lidské krve a jestliže jest udržován po čtyřicet týdnů v účinku stálé a neměnivé teploty koňského břicha, vyjde z něho skutečné a žijící dítě, jež má všechny údy dítěte zrozeného z ženy, jest ale mnohem menší. Toto dítě nazýváme homunkulem. Má býti dále vychováváno velmi opatrně a pečlivě až do svého jinošství, věku kdy začíná býti rozumným a dává známky inteligence ....“

Horev 8

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné Kč 70.— s přílohou (Tarot), Kč 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.
31. ledna 1939. Dohlédací poštovní úřad Praha 71.

Novinová známka povolena výnosem Ředitelství pošt a telegrafů č. 224.330/IIIa - 1938.

R—H:

TAO.

Sledujeme-li vývoj duchovního růstu lidstva, dojdeme k názoru, že náboženské i filosofické ideje, rostou jako zrno na jaře — určitým pořadím a tempem tak, aby byly pro současné lidstvo kvasem a pohybovým prvkem, přinášejícím současné době optimální kvantum přiměřené evoluční průbojnosti.

Proroci a Kristové nořili se nad obzory jako hvězdy, aby uzpůsobili lidstvo k schopnosti chápání paprsku trojjediného Světla — Vědění, Síly neb Krásy. A jelikož právě Krása chybí povážlivě v myšlenkových stavbách lidstva, chceme naznačiti několika málo slovy jak docházel ke vnímání Krásy čínský mudrc Lao-tse kol roku 600 před Kr., ve svém učení o nestvořeném Tao, Bohu, z něhož vše vyšlo. Ale ani Krása není cílem lidského vývoje, jest jen ukazatelem dobré cesty, jak vysvítá z jeho knihy o Tau a cnosti (Tao—te—king). Tao jest nevyličitelné, nepostižitelné, quintessence dokonalosti, bez vlastností a bez podstaty. Tao jest Bůh. Nelze ho vnímati neboť není. A přece jeho něžný rytmus zastihneme v zrně písku, bylině, tepu srdce i v mořském příboji.

Tao nic není a neznal by sebe, kdyby jeho něžná plodnost nestvořila Bytí, ve kterém se shlíží jako obloha v zrcadle hladiny. Nepochopitelným hnutím sama v Sobě dal vyjíti prvému paprsku, který rozdělil temnoty, stal se rytmem a harmonickým vlněním dechu kosmu, živícím mikro i makrokosmos a pudícím ho k poznání svého Stvořitele.

Tao jest jediná skutečnost a vše ostatní pomíjí. Z Tao vnímáme jen sílu, přitahující vše k poznání Něho. Tato síla jest dechem Taa, „Vú - vaj", samojití. Není to činění, ani triky myšlenkových spekulací, ale otevření se Slovu Taa, jehož přejemný šelest zaniká v ryku soupeřících vášní, jež tak ochotně lidstvo živí vlastní krví a jichž tupá nicota věští jen smrt a brzkou potravu supům.

„Vú - vaj" jest samoplynutí, sžití se s harmonickým dechem Taa, plynoucím po aeony věků z téhož středu a nesoucí pečeť Jeho svaté vůle. Ona vtělena jest v každém stvoření neboť není nic co není z jeho Vůle a v čem by nebylo jeho Slovo svědčící o této Vůli.

„Vú - vaj" není netečná passivita, ani horečná aktivita, je to vyrovnaný střed, sůl alchymistů ve smyslu spirituálním. Dokonalé otevření se vanu sfér, na jichž vlnách vepsán jest smysl vesmírného dění a které sublimují hrubé smysly k jasnosti geniálního chápání umělců a filosofů. Tvoří-li umělec takto, jsou jeho díla zkazkami nehynoucí moudrosti a vyzařují idejemi, jež je stvořily. Jich prostá krása jest pomníkem pravdy neb není zprzněna úchylnou imaginací pochybných umělců, kteří plody své domýšlivosti kladou na roveň tvůrčí potenci Boha. Toto vú-vaj, samoplynutí pohybem a rytmem dechu, jak byl vyšel z rukou Taa jest jediným uměním, Krásou, které lze pochopiti a je žíti.

Nezkrotné imperativy žádostí okouzlují smysly a člověk zaslepen kráčí za bludičkou rozkoše, slávy i bohatství a zaveden v hluboké bahno vzpírá se marně, aby unikl vůli démonů, kterou pokládá za svoji vlastní. Stoupá a padá, veselí se a pláče a klidu nenalézá neboť drží se pevně všeho co jest neskutečné. Jediná skutečnost je Tao a „vú - vaj" jeho rytmem.

Přirozené jest to, co vede k Tao, nepřirozené to, co kalí zrak na cestě k Tao. A chceš-li býti bdělým na této cestě, uč se naslouchati jeho slovům. A chceš-li jeho slova slyšeti, ztiš to v čem ona zanikají. Ztiš vášně a divoká hnutí, která vyvěrají jako bouřící sopka. Chtění a vášně ženou tě k mnohosti a ty máš jíti k jedinému. Poruč a ztiš je, abys nalezl cestu a smysl žití. Nehledej jeskyň ani pouští ani klášterů či pousteven. Tam se jen schováváš, jako vyhledáváš suchý kryt před přívalem vod, ale musíš dosti žíti, abys byl silen pro vítězství.

Nejdokonalejší bude tvá stavba tam, kde budeš nucen s důvtipem a mistrně ji zabezpečovati proti živlům.

Můžeš odejíti v ústraní, až se vypořádáš s tímto světem a nebudeš ničím žíti než Slovem.

Tao jest smyslem Bytí a v Tao jest klid. Uč se klidu, učedník jest prvým stupněm v mistrovství. Učíš-li se klidu, učíš se otevírati své nitro Tau. Nech se nésti dechem samoplynutí, v němž tichnou vášně, samojitím „vú-vaj" jako vlnění moře a teplý vánek zdvihají se samy svými příčinami.

Víš-li to nemůžeš býti příliš zlý a to ti stačí, budešli otevřen a bdělý. Nechtěj býti ani příliš dobrý, aby ti ješitnost nezkalila tvůj dobrý úmysl a nehýbala nepozorovaně tvým jazykem. Slova, kterým se naučíš nasloucháním, dají ti více radosti života, vynesou tě nad žal smrti neb Tao jest s tebou v životě i smrti a jest jedinou skutečností, která nebyla stvořena a nemůže zajíti. Slovo z Taa je ve všem co jest a ty se mu učíš nasloucháním.

A neumíš-li či neučíš-li se mu naslouchati, nejsi dosti moudrý, plodíš vášně a krmíš směšného démona, korunovaného bečkou samolibé domýšlivosti a zpitvořených teorií. Klopýtáš zvídavostí neb nebuduješ moudrostí. Nevíš snad, že budeš odvát Přísností neboť nestojíš o moudrost.

Chop se jediné knihy a tou je Příroda v níž napsána jsou všechna slova. Nastavení se jejímu sladkému šelestu, správný posismus, zákonná passivita nemají nic společného s leniviostí či netečností, toto vú-vaj, nečinění, samoplynutí dechem Taa působí jako nejracionálnější a nejintesivnější konání neb nechá působiti v nás sílu, která chce zpět k Tao.

K PROBLÉMU HOMUNKULŮ.

Dokončení.

V praxi tvůrců homunkulů, hrají ne nejmenší úlohu fluidické kondensátory, obřadně vitalisované. Jednu z takových drog obsahuje i pověstná mandragora, kterou bychom mohli nazvati nejzáhadnější a nejkouzelnější bylinou v historii evropského okultismu. Pouhý fakt, že mandragora jest schopna absorbovati vitální fluida svého okolí, postačí zkušenému hermetikovi, aby se díval jinak než s útrpným úsměvem na kuriosní praktiky spojené s jejím trháním. A těm, kteří nevěří, můžeme doporučiti, aby na několik dní postavili do své ložnice tuto rostlinu v kořenáči a potom bedlivě po-

zorovali svou stoupající nervositu, neurasthénii a chudokrevnost. Stejně jako evropští čarodějové i mexičtí za oceánem měli rostlinu mandragoře podobnou a obojí, aby se uchránili jejích zlých účinků, chtěli-li ji pěstovat, zalévali ji čas od času čerstvou zvířecí krví. Jest znám dokonce jeden obrovský druh mexického kaktusu, kterému každoročně byla přinášena obřadná oběť krve celého býka. Vezmeme-li tedy v úvahu tyto vlastnosti některých narkotických rostlin, snadno pochopíme, že určitým obřadem lze z nich vytvořiti náboje supranormálních sil, které mohou působiti stejným způsobem, ne-li intesivnějším, homunkulů v pravém slova smyslu. Vzpomeňme, že mandragory byly pečlivě oblékány do zvlášť zhotovených šatů, čas od času omývány mlékem a zacházeno s nimi mnohdy lépe než se skutečným lidským dítětem.

Androidy, jejichž prototypem jest onen Alberta Velikého mohou býti dvojího druhu: buď mechanické roboty, jež nespadají do rámce našeho pojednání, nebo t. zv. živé sochy a obrazy zhotovené z materiálu vhodného k absorbování vitální síly, za přesně vymezených kosmologických podmínek. Sem patří nejen zázračné obrazy, jež slzí, potí se nebo jejichž malby mění fysiognomii a výraz, ale i středověké obrazy sukubické, dnes již málo známé, kdysi oblíbené v Italii, jimiž se i beztrestně vraždilo tak, že vyhlédnuté oběti byly dávány darem, aby vyssály v krátkém čase její životní energii.

Tajemný problém homunkulů váže se přímo na arkánum palingenese a řadu starých pověr a praktik, které evokují představu opojných a těžkých vůní smrtících květů a chladných kobek dobrodruhů zvrácené fantasie; zůstaňme proto jen u těchto představ, neboť dále šklebí se bezedné propasti bezmocného šílenství .....

—A.—

Regulus.

ASTROLOGIE A PŘÍRODNÍ VĚDY.

Nezbytný základ tak zvaných exaktních přírodních věd tvoří princip kausality. Přírodovědecké myšlení dnešní doby neuznává proto astrologii, poněvadž tato nepodává mechanicko-fysikální vysvětlení hvězdného vlivu na události a život na zemi, a nehodí se do myšlenkového schematu moderní vědy. Ačkoliv je známé heslo o nepředpojatém bádání, které má býti kriteriem exaktních přírodních věd přece musí výsledky bádání souhlasiti v

teoretickém výkladu i využití s oficielním názorem, jinak propadne osudu nepovšímnutí. Pro současnou nemožnost kausálně genetického výkladu jest tisícileté astrologii upíráno jakékoliv právo zařazení v moderní vědecké soustavě. Nebylo tomu ovšem vždy tak.

Astrologie, jejíž původ nutno hledati v šerém dávnověku, ve svém aspektu přírodních věd vybudována v kulturním prostředí starověku, filosofy řeckými a římskými a měla základnu v nauce vypracované Empedoclem (490—430 př. Kr.) o čtyřech elementech, vodě, vzduchu, ohni a zemi, toto učení převzal též Aristoteles (384—322 př. Kr.) a uvedl je v soustavu přírodních věd. Přírodně filosofická doktrina živlová ovládala pomocí pádné autority Aristotelovy, jenž byl zván „Summus filosofus", pozdější scholastiku, středověký to obraz myšlení a astrologie měla v ní proto pevnou systematickou základnu.

Úpadek astrologie koncem sedmnáctého století spadá časově dohromady s výkvětem přírodního badání, které svým rozhodujícím obratem k analytickému a dekretivnímu myšlení vytlačilo scholastickou fysiku zakládající se na Aristotelovi.

S obdobím osvíceneckým, začínajícím počátkem XVIII. stol. zdá se býti osud astrologie úplně zpečetěn. Také nesmělé pokusy o znovuvzkříšení v době německé romantiky zůstaly bez výsledku, neboť se nedostávalo především uspokojujícího fysikálního výkladu astrologické nauky.

Od počátku našeho století prožíváme však vzkříšení astrologie z mnohých stran prohlášené za mrtvou. Směrodatní zástupci moderní astrologie řídí se osvědčenou metodikou vědeckého bádání a snaží se tradicionelní základní pojmy astrologické doktriny dokázati pomocí věd statistických, počtu pravděpodobnosti, kombinatoriky a jiné. Ačkoliv je již velmi mnoho styčných poznatků mezi moderním vědeckým poznáním a astrologií, zvláště kosmologické nauky současné se velmi přibližují učení astrologickému, je astrologie vysokoškolskou vědou podceňována a odmítána, protože nezná mechanicko-fysikálního výkladu působení hvězdného vlivu a výklad jiný přírodní vědy dneška nepřipouští. Snad můžeme považovati za jitřní svítání poznatky kosmického záření, které obhájí astrologii i v tomto bodě.

Přehlížíme-li veliký počet astrologických spisů vytištěných v posledních třech desítiletích, najdeme jen ojedinělé pokusy vybudovati základ fysikální astrologie.

Tu je nutno zmíniti se v první řadě o malém spisku — „Die Physik der Astrologie“ — zesnulého starého mistra Alberta Kniepfa, kde autor navazuje na práce Svobod. p. Karla z Reichenbachu a Martina Zieglera, pokouší se o geo-magnetické pojetí astrologie. Poněvadž však nauka o ódech je se strany oficiciální vědy neuznávána, musíme označiti tento pokus o rehabilitaci astrologie za nepříliš šťastný. Pět let poté uveřejnil francouzský kapitan E. Caslant brožuru — „L‘ influence electro-dynamique des Astres“ — kde se snaží vysvětliti vliv hvězd ve smyslu astrologickém fysikálně a to výpočtem elektro-magnetického potencionálu planet. Tento pokus, sám o sobě velice duchaplný, má jen hypothetickou cenu a řeší pouze jednu stránku problému.

Před několika lety prof. Gabriel Bertrand, vedoucí chemicko-biologické laboratoře při Pasteurově ústavu v Paříži přinesl důkaz o přítomnosti kovů v lidském organismu. Vědělo se již dávno o přítomnosti jistých kovů ve zvířecím a lidském těle, avšak vzdor všem pokrokům biochemie není úloha kovů v lidském celkovém organismu dodnes nikterak objasněna. Profesor Bertrand připisuje těmto nepatrným částkám kovů působení katalysátorů. Katalysátory rozumí chemik částice, které svojí pouhou přítomností, účinkem kontaktu, přivádějí k rozkladům neb ke sloučení jiné chemické substance, aniž by se těchto změn sama zúčastnila. Ve smyslu chemické biologie je proto Bertrandovo vysvětlení o působení kovů zcela uspokojivé. Dle astrologického pojetí jest však ještě jiný výklad.

Astrologická doktrina již ode dávna přiváděla jisté kovy do vztahu k planetám. Co se toho týče, píše August Strinberg ve své — „Blaubuch“ — (Sv. I., str. 361): „Jak známo, filosofové starověku pojmenovali kovy dle planet. Slunce bylo zlato, měsíc stříbro, Merkur rtuť, Venuše měď, Mars železo, Jupiter cín, Saturn olovo; Uran nebyl znám, ani jako planeta, ani co kov. Equivalenty kovů byly prý starým neznámy*; ukazují se však přece v drahách planet. V nejmenší vzdálenosti Marta od Slunce, která obnáší 28 milionů zeměp. mil, je vskutku viděti equivalent železa — 28. V maximu Saturna 208 spatřujeme atom 208 olova. Potud šlo to jednoduše, nyní však počíná tajné písmo. Hutnost Merkura jest 1.3 a hutnost rtuti je 13. Hmota Merkura je 0.06966 a rtuť jest 6966krát těžší vzduchu. Průměr

*) Planetární význam kovů vyskytuje se už u Kelsa r. 150 po Kr., kdežto pojem equivalentu vznikl až v 17. stol.

Merkura je 0.38 — (je-li Země 1) — a kritická temperatura rtuti jest — 38°. Největší vzdálenost Jupitera je 112; tedy nedaleko 118 atomu cínu. Vzdálenost Venušina 16 může se státi polovičním equivalentem mědi: 32/2. Hmota planety Urana (slunce se rovná 1) obnáší 1/12000; zde je číslo 120, equivalent uranu, neboť atom je 240. Hustota Urana je 0,24; atom Uranu 240. Největší vzdálenost Urana obnáší 416, což není příliš odlišné od 434, staršího dvojatomu Berzeliova.

O původu a skutečných základech této nauky a o tom, jak odpovídají planety jistým kovům neuvidíme v příslušné literatuře uspokojivé odpovědi. Vždy jsme odkazováni na neurčitou tradici. Avšak i v tomto směru nové pokusy rozšířily naše poznání. Na základě tvrzení Dr. Rudolfa Steinera, že — kovy v pevném stavu jsou podřízeny vlivu sil země, avšak ve stavu tekutém silám planet — podnikla Dr. Kolisko-vá v biologickém ústavu Goetheana v Dornachu u Basileje řadu pokusů, aby dokázala působení planet na roztoky kovů. O uspořádání, provedení a výsledky těchto pokusů referuje pí. Dr. Kolisko-vá podrobně v následujících spisech: „Sternenwirken in Erdenstoffen“ (2 díly), „Das Silber und der Mond“. Tyto experimenty záležely v podstatě v tom, že byly pořízeny tři roztoky sulfát-železa, nitrát-stříbra, a nitrát-olova v poměru 1:100, jimiž byl napuštěn úzký proužek filtračního papíru. Následkem vzlínavosti vystoupily roztoky ve filtračním papíru do jisté výšky. Dle výše uvedeného výroku Dr. Steinera měly v těchto roztocích působiti síly Marse, Měsíce a Saturna. To mělo býti dokázáno. V krátkém čase utvořil se v každém proužku filtr. papíru charakteristický barevný obrazec, jenž při opakování pokusu zůstal vždy tentýž. Pouze pro roztok olova neobjevil se žádný viditelný obrazec. Aby se zamezilo jakémukoliv zdroji chyb, byl každý pokus opakován o 11. hod. dopoledne a 11. hod. v noci a sice pokaždé jak v jasném světle slunečním neb měsíčním, tak také v úplné tmě. Výsledek zůstal pokaždé týž, toliko obrazce docílené během noci byly poněkud temnější zabarveny. Tím bylo dokázáno, že charakteristická zabarvení nebyla způsobena slunečním světlem. Stejným způsobem experimentovala Dr. Kolisko-vá směsí nitrátu-stříbra a sulfátu-železa. Zde objevil se pokaždé velice složitý barevný obrazec. Byl-li však k této směsi přidán roztok nitrátu-olova, dostavil se mnohem tmavší a prostornější barevný obrazec.

(Pokračování).

Odvěký velebný zákon, jenž kouzlí zázraky z tichého lůna Matky Přírody, vepsán jest ve všem co jest. Ale chabost lidského zraku, která prý jest jeho hříchem, brání člověku, aby rozptýlil mlhy, dělící ho od scenerií zaslíbené říše Krásy a Lásky.

Vtělen jest nejen v dílech veliké Matky, ale i ruka lidských geniů, kteří dnes nejsou již lidmi, jej napsala a sestavila podle příčinné posloupnosti v jediný existující Kodex hermetických symbolů — jímž jest Tarot.

Kreslen byl zpravidla rukou neumělou, i když jeho esoterní náplň zůstávala stejně hluboká. V těch několika málo případech, kdy byl Tarot vydán v lepší úpravě, byla porušena a někdy i dokonce smazána jeho hermetická ucelenost.

Zdůrazňujeme, že po prvé v dějinách moderního hermetismu vydáváme úplnou

TAROTOVOU HRU O 78 LAMÁCH,

v níž intuice umělce kryje se plně s filosofickou náplní, obsahující alfa i omega věčného Zákona podivuhodné knihy Thovtovy.

Tarot slouží nejenom jako nejlepší dosud známá pomůcka divinační, ale může býti i užit k nejrozmanitějším aplikacím všech oborů hermetismu (astrologický horoskop, iniciace, kosmogonie, theogonie, alchymie, hermetické lékařství, atd...) jak v teorii tak i v praxi. Předkládáme české veřejnosti hru Tarotu zpracovanou v nádherných symbolických obrazech a očekáváme, že se setkáme s plným porozuměním, neboť dílo podobné dosud nikde vydáno nebylo.

Cena kompletní karetní hry (78 listů), v dvoubarevném tisku, kartonované s návod. K 120.— + kolkovné

Tatáž hra v luxusní výpravě, bohatě ručně kolorovaná, lakovaná, se zlatou ořízkou K 180.— + kolkovné.

Objednávky řiďte na adresu Horev - Klub, Praha XV. pošt. úřad č. 71.

Horev 9

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné Kč 70.— s přílohou (Tarot), Kč 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.

25. března 1939. Dohlédací poštovní úřad Praha 71.

Novinová známka povolena výnosem Ředitelství pošt a telegrafů č. 224.330/IIIa - 1938.

SPASITEL.

Pojď bratře, ve sny růžové jsem ustlal svoje muka
a míru závojem zahalil slunce žhoucí,
dál zimní nocí půjdeme v níž ruku svírá ruka
a očí ukrývá temnota pohled vroucí.

Nač čekáš? stářím churaví již sopky těchto světů
a nebe obléká se v chmury všedních dnů,
nevěří nikdo, poslední když řekl svoji větu,
že nutno jíti dál a skončit retů hru.

Pojď bratře! Proč bych krvácel? Jen pro člověka Chvíli..
Tvou němým do běla rozžhavím duši Slovem,
ze stínů píseň vytesám, jež nekonečnem šílí
a nad svou bolestí den vdechnem v žití novém.

Regulus:

ASTROLOGIE A PŘÍRODNÍ VĚDY.

Dokončení.

Zajímavý pokus byl proveden 21. listopadu 1926 v 6 hod. večer, když Slunce stálo v konjunkci se Saturnem. K velikému překvapení dostavil se barevný obrazec ve čtyřikrát delším čase, naproti tomu tmavé masivní skvrny které měly normálně povstati přidáním nitrátu olova se vůbec nedostavily. Povstal pouze obrazec, který se kresbou a zbarvením podobal oněm, jakých je normálně docilováno směsí sulfátu železa a nitrátu stříbra. Byl proveden kontrolní pokus téhož dne o půlnoci v plné tmě. Dalo by se očekávati, že se opět objeví normální tmavé, masivní zabarvení, charakteristické pro olovo. To se však opět nestalo. Barevný obraz byl sotva o něco tmavší onoho, docíleného v přesném okamžiku konjunkce. Pokusy konané následujícího dne 22. listopadu ve 2 hod. a v 11 hod. večer, ukazovaly progresivní návrat tmavšího olověného zabarvení. Z těchto pokusů vysvítá, že dotyčného dne, kdy Saturn byl Sluncem přezařován, roztok nitrátu olova ve směsi nepůsobil, čímž jest proveden experimentální důkaz, že Saturn má skutečný vliv na olovo, jak se tomu podle starého podání vždy věřilo.

Stejné pokusy provedla Dr. Kolísková u příležitosti úplného slunečního zatmění dne 29. června 1927 s roztoky zlata, stříbra a cínu.

Výsledky těchto jednoduchých pokusů mají dalekosáhlý význam. Dr. Kolísková otevřela široké pole pro nové experimenty, jejichž theoretické výsledky mohou býti velice důležité pro poznání hvězdného vlivu. Ve smyslu experimentů Dr. Kolískové bylo by myslitelné, že kovové roztoky obíhající v lidském organismu slouží jako detektor pro působení planet. Tak bychom měli materielní substrát pro Paracelsovo — Evestrum — kterým mikrokosmos je ve spojení s makrokosmem. Tato hypothesa nalézá oporu v pracích prof. Jiřího Lahkovského z Paříže.

Lahkovský spojuje dva obory vědy, totiž fysiku — záření a biologii. Vzdor všem významným objevům biologie nemohla školní věda až dosud dáti jednoznačného vysvětlení pojmu — Život —. Ve své sensační knize — Das Geheimnis des Lebens, kosmische Wellen

und vitale Schwingungen — vysvětlil Lahkovský tajemství života vzájemným působením kosmických vln a vitálních vibrací.

Při pozorování jednobuněčného drobného mořského živočicha Corynactis Viridis v ultra-mikroskopu při tisícinásobném zvětšení mohl Lahkovský zjistiti, že tato buňka představuje obzvlášť jasným způsobem autoindukci a kapacitu, podobně, jako v Rhumkorffově cívce. To vedlo Lahkovskýho k úplně novému pojetí struktury buněk. Buňka skládá se schematicky z protoplasmy, která je obklopena membránou. V protoplasmě jest buněčné jádro, které pozůstává z navinuté nitky, která obsahuje vodivou tekutinu, která jest obklopena isolující substancí, chromatinem. Buňka může být tedy pokládána za mikrovibrační okruh, který má jistou velmi krátkou délku vlny. Buněčné jádro připomíná skutečně velice Herzzův Schwingungskreis, který má jistou autoindukci a kapacitu a tvoří tím oscilátor i resonátor velmi vysoké frekvence. Vycházeje z těchto předpokladů vysvětluje Lahkovský tajemství života vzájemným působením kosmických vln a vitálních vibrací. Buňka, co základní kámen všeho živého je zároveň elektrickým oscilátorem a resonátorem, který má schopnost přijímati i vysílati vibrace velmi vysoké frekvence. Paprsky z obklopujícího nás etéru jsou buňky udržovány v neustálé vibraci. V těchto základních principech jest obsažena dle Lahkovského veškerá biologie. Nemoc je dle Lahkovského porucha vibrační vyrovnanosti v buňkách. Příčinu této poruchy vibrace buněk spatřuje Lahkovský v kosmických vlnách. Z těchto theoretických předpokladů vyvozuje Lahkovský následující theraupeutické využití: Jeden z nejracionálnějších prostředků k potírání nemocí, jako poruchy vibrační rovnováhy živoucích buněk pozůstává v tom, že filtrujeme kosmické vlny v okolí člověka. Budiž připomenuto, že kosmické vlny jsou stálým sídlem interferencí, které zářením působí na radioelektrické fenomeny. — V tomto smyslu hleděl proto Lahkovský přemoci zdravotní poruchy zvláštními kovovými vibračními okruhy, to jest měděným drátem kruhově zatočeným a na obou stranách otevřeným, který jest isolován gumovou rourkou a dociloval skutečně překvapujících léčebných výsledků při rakovině, cukrovce, kloubovém a svalovém revmatismu, při infekčních chorobách a jiných.

Kosmické paprsky byly objeveny r. 1912 prof. Hessem. Síla tohoto záření jest dosud zcela neznáma, neboť

při pokusech na jezeře Bodensee mohla býti zjištěna působnost tohoto záření ještě v hloubce 250 metrů. Zdá se, že se jedná o záření o zcela krátké délce vlny, jejíž penetrační síla daleko převyšuje paprsky radia. Podle odhadu amerického fysika R. A. Millikana, obnáší délka vlny těchto paprsků mezi 0.00067 — 0.0002 A-engstroemu. Průbojná síla těchto paprsků jest asi pětkrát větší nejtvrdších dosud měřených paprsků gamma. Metrové zdi, ocelové pancéře centimetr silné mohou je jenom nepatrně zadržeti. Zdroj těchto paprsků jest dosud neznám. Podle dosavadních výzkumů nelze zjistit žádné určité místo ve světovém prostoru jako zdroj paprsků, může se však zjistiti, že paprsky dopadají na zemi se všech stran. Ačkoliv většina vědců jest svorna v tom, připisovati kosmickým paprskům, v souladu s jejich jménem kosmický původ, nechybělo protichůdných mínění. Tak považovali Ellis a Meitner ultrakrátké paprsky gamma několika radioaktivních elementů, jako radium C nebo thorium C, za původ kosmického záření, poněvadž při srážce z molekuly vzduchu vyrazí prý z těchto neobyčejně rychle elektrony. Nedá se zatím ještě říci, která teorie dosáhne konečného vítězství.

Ví se také, že kosmické záření není konstantní. Kohlörster a von Salis zjistili pokusy v letech 1923—1926 značné kolísání intensity kosmického záření v jeho denním průběhu. Lahkovský jde ještě dále, když tvrdí, že není ani minuty ve dne a ani dne v roce, kdy intensita a frekvence kosmického záření je stejná.

Teorie Lahkovskýho o životě a nemoci nalezla svoje experimentální potvrzení positivními léčebnými úspěchy. Nebylo by proto logické upírati planetám biologickou působivost, není-li apriori snadnější uznati astrologickou nauku o vlivu hvězd ve smyslu Lahkovskýho teorií vibrací buněk? Jelikož charakteristická forma buněk v jednotlivých orgánech jest rozličná a zároveň má rozdílnou vibrační frekvenci, reagují tyto následkem jim vlastních kovových katalysátorů též různě na vlny záření vycházejícího z planet.

Výzkumy Bertrandovy, Kolískové a Lahkovskýho umožňují proto vědeckému myšlení přístup k astrologické nauce o vlivu hvězd na průběh lidského života. Kosmické vlny vyvolávají podle teorie Lahkovskýho v buňkách lidského i zvířecího organismu resonanční působení. Pomocí této hypothesy, bylo by možno za-

řaditi astrologii do schematu fysikálního myšlení moderní přírodní vědy.

Astrologie, alespoň jako genethialogie není problémem pouze fysikálním. Je něčím více... a to vysvětluje snad též skutečnost, že v příslušné astrologické literatuře nalézáme pouze řídké zmínky o fysikálně-mechanickém výkladu působení hvězd.

RH.:

BUDHISMUS.

Prvý letmý pohled na nauky Buddhismu silně připomínají oděv dnešního racionalismu. Ačkoliv Buddhismus jest více praktickou filosofií než náboženstvím, přece proti jmenovaným disciplinám má své stigma vznešenosti.

Zkušenost jest v buddhismu pramenem vědění a „boddhi", t. j. stav osvícení, jest údělem každého, kdo se stane dle slov Buddhových — sám sobě světlem a útočištěm.

Vyznačuje snad nejzřejměji ze všech náboženství či filosofií smysl lidského Bytí, t. j. evoluci a její konečný cíl v Duchu. Cesta jest téměř přísně vědecká a snad označení reintegrační psychologie vystihly by nejspíše styl práce buddhistovy.

Výtka, že buddhismus postrádá Boha jest jen nedomyšlenou frází povrchního pozorovatele. Schází v něm sice slůvko Bůh, ale k čemu pojmy, když Bůh má býti v nás a nemáme Boha více než na kolik otevřeme jemu brány své duše životem a ctnostmi. Neantropomorfisuje Boha či jeho vlastnosti, neanticipuje ani zlo pekla ani krásu nebes, ale pracuje a výsledky přicházejí samy sebou.

Jest snad Bohem Jediným ten Bůh, jenž vyplývá z našich představ a jenž neoplývá ničím jiným než vlastnostmi, které jsme mu přičtly?

Jak vznešená jest cesta buddhistova proti ležérnosti a neopravdovosti s jakou pojímá západní svět svoji práci na svém věčném a duchovním. Jeho nauka má pevný číselný podklad a essencí nauky jest vědění. Stezka žákova jest osmidílná (tarotová osmička, Spravedlnost), zná pět skupin lpění na životě a tudíž pěti způsoby se od života odpoutává (Papež tarotu, žehnající figurám bílé a černé, symbolujícím involuci a evo-

luci), poznává 4 fáze základní látky a to: pevnou, tekutou, plynnou a tepelnou (Císař tarotu, symbol realisace idey ve tvarech země); tři druhy činů, myšlením, slovem a skutkem, které vcházejí ve skutečnost 10 fázemi (Desítka Tarotu, kolo dění).

Není účelem žákovým potáceti se za idealisovanými představami. Neobtěžuje okolí jalovým moralisováním, netrápí se přemítáním co Bůh neb Cíl jest a co není, co nebe a co peklo, co ctnost a co hřích, ale začíná sám ssebou a jde cestou, kterou mu označili moudří, cestou těžkou a plnou odříkání sám sobě. Béře kříž svůj a kráčí, přemáhaje tělo i ďábla.

Nerozptyluje se na této cestě ani radostí ani žádostí, neubíjí se ani leniVostí ani horečnatou činností, ani touhami ani závistí, zamítá vše, co ho poutá kladem či záporem, jež život přináší.

Nic nehledá a nic nežádá z tohoto světa, jen cesta jeho životem a její jasný cíl naplňují prostory jeho duše, již připravuje pro věčné světlo. Nezná tudíž nenávisti, ani nevzplane láskou; neznaje chtivosti či lakoty, neklaní se ani modlám ani ideím. To všechno jsou pro něho hodnoty relativní a on hledá Jediné Absolutní. Svět dává a chce pouta a on svobodu ducha, která není myslitelna s pouty a není z tohoto světa. Vychází ze sebe a stává se štěpem věčného.

Transcendentno — problém duše, jsoucnost Boha či posmrtného života — a vůbec v esoterní svět jevů buddhismus nevěří, nýbrž nechává stranou právě tak, jako jakýkoliv kult spojený s vírou v božství, tedy i modlitbu — tu nahrazuje buddhismus „vnořením se do sebe" — neb každou formu uctívání pomyslných existencí.

Které náboženství neb filosofie ve svém exoterním podání dávají svým věřícím (či žákům) dokonalejší nárys cesty a cíle než buddhismus? Může tak učiniti neb málo bude těch, kteří se dají cestou, vyžadující to nejtěžší — zřeknutí se všeho i svého já. Toť oběť. Autoritou jest prostý, nezkalený rozum, který má přivést individuum dobré vůle k poznání, prostřednictvím čtyř základních pravd, jimiž Buddha — Osvícený projevil své Slovo:

1.) Pravda o utrpení.
2.) Pravda o příčině utrpení.
3.) Pravda o odstranění utrpení.
4.) Pravda o cestě k odstranění utrpení.

Rozhlédá se kol sebe a vidí, že ve všem jest utrpení neb alespoň jeho semeno. To co je skutečně dobré a ctnostné vyplývá z jeho čistého života jako samozřejmý důsledek cesty, aniž by o nich potřeboval filosofovati neb na ně se zvláště upíral.

Z tohoto východiska přistupuje pak buddhista ku t. zv. střední osmičlenné cestě, jejímž cílem jest odstraniti všechno zaviněné utrpení, očistou života duševního. Má tyto etapy:

1.) Pravé poznání.
2.) Pravé smýšlení.
3.) Pravá řeč.
4.) Pravé jednání.
5.) Pravé žití.
6.) Pravá snaha.
7.) Pravé ujasnění.
8.) Pravé vnoření se do sebe.

S pojmem „Já“ v esoterním slova smyslu buddhismus nezachází, neboť buddhismu jsou tělo i duše totožny. Jsou tedy jen naše činy, naše myšlenky a slova jedinou skutečností, jež trvá. Dle něho jest tedy bytost člověka (neboli já) složena z pěti skupin, „skandh“ — jež charakterisují jeho psychický život. Jsou to:

1.) Rupa (čili souhrn vjemů smyslových).
2.) Vedana (pocity).
3.) Viňana (myšlénky).
4.) Saňa (představy a pojmy).
5.) Sankhara (povahové sklony a projevy vůle).

Člověk jest tudíž dočasnou manifestací — spojením těchto skandh a poněvadž Buddha učil, že podstatou osobnosti není Já — nýbrž jeho obsah, mění se tento obsah každým okamžikem — a každým okamžikem člověk umírá. Avšak po skutečné jeho fysické smrti pak — tato ideová náplň žije a pokračuje v takových jedincích, na něž působily myšlenky a slova zemřelého — nový jiný jedinec je tedy přijal a je jich držitelem — a onen předchozí pak jest v nich znovuzrozen. Tak všude, kde zachytily a zapůsobily — ožívá staré původní Ego v osobnostech nových. To jest buddhistická teorie karmanu, která však jest platnou netoliko v předchozí oblasti vjemové, nýbrž ve všem zjeveném bytí.

Pokračování.

KLÍČE K VĚDĚNÍ.

Jsou dva základní klíče k Vědění.

První: Venku jako uvnitř všech věcí, malé jest jako veliké.

Nic není malé, nic není veliké.

Zákon jest v obou.

Ether proniká mezihvězdné prostory stejně jako těla, jež se nám zdají býti nejpevnějšími.

Druhý: Lidé jsou smrtelnými bohy, bohové jsou lidmi nesmrtelnými.

Šťasten ten, kdo pochopí tato slova, neboť pak vlastní klíče ke všem věcem.

Zákon tajemství zakrývá velikou Pravdu, neboť Ji nutno měřiti podle schopností: Zachovati Ji slabým, aby je neuvedla v šílenství a skrývati před zlými, kteří z Ní dovedou chápati jen zlomky, z nichž by učinili nástroje zkázy.

P. H.

LISTÁRNA REDAKCE.

Poslední naše oznámení o vydání hotové tarotové hry způsobilo, že administraci dochází více přihlášek než se předpokládalo, takže již 70% celého nákladu jest vyprodáno a další objednávky budou vyřizovány pouze pokud náklad stačí, podle pořadového čísla přihlášek. Hry budou expedovány ihned, jakmile budou skončeny práce spojené s kolorováním. Veškeré urgence pp. abonentů jsou proto bezpředmětné, neboť každá objednávka jest pečlivě zaznamenána. K dotazům o výpravě tarotu sdělujeme, že všechny karty budou lakovány, dvojbarevné serie (za K 120·- + kolkovné) mají rub potištěný červeně, líc černě, luxusní hra (za K 180.- + kolkovné) kromě toho ještě ručně kolorována, každá karta zvlášť, ve třech, až sedmi barvách.

Stanovená cena jest neobyčejně nízká, neboť při intensivní práci trvá kolorování jedné karty průměrně nejméně 15 minut, což značí při jedné hře (78 karet) 19½ hodiny, tedy dva a půl pracovního dne, při čemž nepočítáme ještě práci grafických ústavů, lakovny a knihaře!

Horev 10

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné K 70.— s přílohou (Tarot), K 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.

15. května 1939. Dohlédací poštovní úřad Praha 71.

Novinová známka povolena výnosem Ředitelství pošt a telegrafů č. 224.330/IIIa - 1938.

V. K.:

VĚDĚNÍ.

Vědění je relativním kladem každé existence. Každý organismus žije jakýmsi vědomím své existence a souhrn toho, co si uvědomuje, vede ho k poznávání a projevu, který je vždy úměrný agregátu jeho existenčních resp. duchových poznatků. Můžeme říci, že každý organismus něco ví, ale projev jeho vědění je závislý na způsobu — vlastně možnostech — jak své vědění sdělit. Hovoříme tedy o zákonité úměrnosti poznávání a sdílení. Vyciťujeme zde jakousi nutkavou účelnost — tedy prozřetelnostní projev. Není žádného vakua, neboť příroda se děsí prázdnoty. Všude je přímá závislost a touha projevit se — ale nikde — krom Boha — není absolutního Vědění, t. j. onoho ukončeného vědění, nazývaného „vševědoucností". Nemůžeme si však představiti tvárlivější hodnoty, než je vědění. Každé společenství jest nepřímou závislostí, a celé naše vědění jest od kolébky až do hrobu buď jakousi bezděčnou vampyrisací — anebo závislostí dítěte. Ale objektivní vědění je mluva zákona. Zákon byl před našim věděním, zákon bude i po něm, on jest krásou trvání, krásou vědění. Naše vědění je tudíž uzráváním oné krásy, jež jest hnětena rukou zákona. A to je řetěz proměn — řetěz, jehož články tak souvisejí, že

je to vlastně proměna sama. Ale proměna pomalá — protože závislá. Vědění je tedy neustálá přeměna hodnot, jejich krystalisace s řadou zdánlivě vzestupnou. Řekneme-li: jinoch — muž — stařec, anebo: housenka — kukla — motýl, je to příměr, jemuž ale schází další průmět, totiž průmět mezery za zdánlivým koncem. Vědění tedy jest neustálou — tudíž cyklickou přeměnou hodnot; vyhledejme zdůvodnění tohoto nepřetržitého impulsu. Je jím prostý tlak na hodnoty toho, co již víme. Je to tlak velmi citelný, neboť zasahuje vždy disharmonicky do zdánlivé spořádanosti našich vědomostí. Každý útok na tuto isolaci, znamená pohyb a úsilí o udržení souladu v dosavadním vědění.

To je užitek proměny. Hodnota vlastního vědění má se na venek projeviti moudrostí. Moudrost jest užitek vědění. Tak se uplatňuje vědění v kladném zevním vlivu na okolí a stává se zmocněným dobrodiním: užitkem Ohně a dobrodiním Světla.

Naše vědění je především zráním vnitřního života, prosté moudrosti, jejíž užitečná krása jest huštěním a zachováváním toho — co má trvat.

Víme, že život jest kruhem existenčních proměn — a naše vědění se analogicky obráží v jeho neustálém vzestupu k jedničce a sestupu ke čtyřce — znovu a znovu se sublimuje a zrcadlí ve styku kladu se záporem, aby se stalo ó r e m — t. j. existencí, Touhy zůstavené vlastnímu hnutí, touhou, jež žhne a znovu a znovu zaněcuje.

Kdo neplní zákon, ocitá se tváří v tvář m a r n o s t i. Zákon jest časem našeho vědění a nikdo neuspíší svého vědění, než naplněním zákona. Axiomata zákona jsou naplněna krásou, posvěcenou účelem.

Vědění je nesporným užitkem — jež sublimován, přechází v samozřejmou, ba nezbytnou nutnost. Všechno, co je v tomto smyslu nutností, je zároveň už prostou existenční podmínkou, čili — zas aspektem zákona. Zde už poznáváme zákon jako zjevení prozřetelnosti — jako svébytné Světlo a skutečnou slávu Vědění. V egocentrickém pojetí se zabíhá však hodnota vědění nezřídka — na pole nejistoty. Je-li vědění jednosměrně organisováno a poutáno na oblast osobnosti, stává se pošetilostí a bludem niterného šera. Člověkovo nitro se zrcadlí přímo v hodnotách jeho vědění. Kdo nehledá spojení jedince s celkem, ten nalézá sebe sama, ale ve svém stínu. Jeho vědění je efemérní a nemá smyslu, neboť zrálo mimo zákon.

Zákon je tedy v š e c h n o — určené všem. Je to trojjediné Světlo vědění a v sobě se obnovující Oheň. Víme, že jsme — a musíme vědět, abychom byli. Naše vědění je tedy užitkem prozřetelnosti, jež se zrcadlí ve schopnostech našeho poznávání, jež byly zažehnuty znalostí zákona. Obětování o s o b n í c h h o d n o t z a h o d n o t y z á k o n a — je pak přirozeným důsledkem a předpokladem onoho pravého vědění, které směřuje ke svému jedinému a posvěcenému Cíli.

R. H.:

BUDHISMUS.

Dokončení.

Je-li zjevným záporem budhismu strach z filosofického domýšlení určitých problémů, jest naopak kladem buddhismu jeho snaha po niterné dokonalosti — resp. snaha po její živé skutečnosti. Žádnou spekulativní definicí nenahradíme praxi tohoto mravního ideálu a konečného cíle buddhismu a žádná náboženská či filosofická soustava nezachytila tento živý nerv pravé lidskosti a praktické etiky tak správně, jako právě buddhismus.

Arja Deva praví ve své Mahapuruša šastra (viz české vydání Narasu: Buddhismus): Nirvána záleží v pravdě v tom, jestliže ten, jenž ji dosáhl, dovede se těšiti ze štěstí jiných....

Arahat čistého srdce neleká se hříchů, nýbrž snaží se, aby vykonal co nejvíce dobrých činů.

Neproudí z něho toliko nejlíbeznější vůně poctivosti a opravdovosti, nýbrž srdce jeho je naplněno něžnou a upřímnou láskou. Taková pravdivost schopná zaplniti život aktivní láskou — snad ke všemu živému, taková pociťovaná pravdivost přívětivosti blahovůle a pravého hlubokého milosrdenství — to jsou aspekty vlídného a dobrosrdečného hledění na svět — to jsou jemná vlákna extáse s plným vědomím, to jsou prakticky pociťované doteky buddhistického egregoru, který nemá sice přímého pojmu Boha — ale zaplňuje srdce věřících nebem seberozdání. A to jest ten nejčistší stupeň „askese“ — pravé jádro nepřiznaného Boha buddhismu.

Autoritou buddhisty jest čistý rozum, zážitek a jeho pravda.

Není týrajícím se asketou, hravou figurou, ale světu odpírá, neboť jest mikrokosmem, v němž celý

makrokosmos jest analogicky obsažen. Duch i látka, nebe i zem, nacházejí se v něm ve své plnosti; a uvědomiv si to, nalézá málo důvodů, aby hledal po světě, co může nalézti v sobě.

Prochází sám sebou a noří se do vlastního kosmu, aby v něm nalezl harmonii ducha v jeho potencích tvůrčích i projevených.

Žák osvíceného nikdy neabstrahuje od sebe, právě naopak: prvý jeho krok je do sebe sama, aby poznal, co jest tělesné, duševní a duchovní. Má-li věděti co ho poutá na jeho veliké cestě, musí pouta poznat a poznal-li je, odvrhne je, jeví-li se tento čin užitečným pro cíl.

Veden přísnou logikou, nemůže začínat jinak, než zjemňováním, sublimováním těla, jež má se státi chrámem probuzeného. Upíná svoji pozornost k nohám, o nichž medituje, stoupá výš a výše až ke hlavě, která je vstupní branou nejjemnějších prvků ducha — nebe. Pak sestupuje dolů až k chodidlům, kterýmžto každodenním cvičením poznává oba póly dění, Nebe a Zemi v projeveném těle mikrokosmu.

Svým pojetím nevzdálil se buddhista chrámům antickým ani svatyním egyptským, neboť z jeho poznání zaznívá táž devisa, spojující ho s oslňující jednotností syntetické filosofie starých: Vše tělesné složeno jest z látky, mající čtyři projevové fáse, dle svojí subtilnosti — pevnou, kapalnou, plynnou a ohnivou.

Každá z těchto fází jest vnitřní, totiž látkou mikrokosmu a vnější, totiž látkou makrokosmu. Neříká více ani méně, než alchymisté všech dob: těla složena jsou ze země, ohně, vzduchu a vody.

Kráčí-li k Absolutnímu Nebytí, kráčí filosof západu k absolutnímu Bytí, což splývá, neboť jest to tam, kde není Počátku ani Konce.

F. A. S.:

VITRIOL STARÝCH SPAGYRIKŮ.

Většina těch, kteří se věnovali alchymickým nebo spagyrickým pracem, zastavila se u látky označené známým kryptogramem *Visita Inferiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem, Veram Medicinam.*

Začáteční písmena této klasické věty dávají slovo Vitriolum, jméno záhadné látky, o níž se rozbilo tolik

úsilí badatelů, kteří kráčeli mnohdy správnou cestou. Poněvadž rozlišujeme alchymii a spagyrii tím způsobem, že prvou vědou rozumíme transmutační praktiky chemické, druhou umění léčitelské na základě poznatků hermetických, věnujeme spagyrickému vitriolu, který není stejným, ale analogickým s vitriolem alchymickým, několik dokumentačních citátů, vybraných z vážných děl tohoto oboru, pokud mají vztah k záhadné látce zvané „flos coeli", považované za základní materiál k výrobě universálního rozpustidla a filosofické rtuti prý i zlato rozpouštějící, nebo léku, který utišuje bolesti, oživuje tělo a drtí měchýřový kámen a v krystalickém tvaru obsahuje éterickou sílu všech živoucích substancí a užíván zabraňuje stárnutí, zachovávaje přirozené tělesné teplo a radikál vlhkosti.

Renaissanční dílo bez titulu a data, od anonymního autora: „Seberte ku konci dubnové luny a všech lun května, června, srpna a září mastnou hmotu se země, která jest průhledná, bez kořenů, bez květů a semene. Tato látka nachází se po celém světě, kromě míst s vrásčitou půdou. Má podobu kousků beránčích jater, zelenavé barvy a jest mazlavá, jako teplý vosk. Sbírá se v polích při východu slunce, když předchozí noc byla jasná a bez deště. Je to sperma zemské, které dává bytí stromům, kovům a všem věcem, které vycházejí ze země; proto jest nazývána universálním duchem."

Manuel de Physique restituée, připisovaný Espagnetovi: „Příroda nám nechala vzorek této staré a původní hmoty, nebo prima materie, této suché vody, která nevlhčí; ona proniká průduchy zemskými a z nich vytéká, nassátá semenem mnoha věcí, všech prchavých při nejmenším teple; přidá-li ji k jejímu samci ten, kdo bude uměti obratně oddělovati podstatné živly a znovu je spojovati, může se chlubiti, že jest pánem nejkrásnějšího tajemství Přírody a Umění, dokonce části nebeské essence."

La Nature au découvert, par le Chevalier Inconnu (Aix 1669): „Jest to jako lepkavé semeno, nebo zelenavý lep, pod nímž se líhnou žáby a poněvadž živí kořen všech věcí jest zelený; to jest ta adamitská země, okultní a tajná a nebeská panna, která se objevuje očím celého světa, zahalená v špinavém a ošklivém plášti."

Pierre — Jean Fabre, věnuje této látce celou kapitolu ve svém díle „Zkrácená tajemství chemická“, nadepsanou: „Ve kterém čase roku a na kterých místech můžeme nejhojněji sklízeti látku naší universální Mediciny.“

V Quesnotově knize „Secrets rares et courieux“, jest popsáno flos coeli dosti přesně: „Flos coeli jest párou, která vychází ze středu zemského, pronikajíc až na její povrch v době rovnodennosti. Ta látka z měsíce května jest nazvána samicí a ona ze září samcem; vždycky se objevuje samice od 21. března do 21. dubna, vystupujíc při vycházejícím slunci, což poznáte, přiložíte-li ucho k zemi, bubláním mízy a podle zápachu po síře. Objevuje se ve všech možných tvarech, podle podoby pórů, jimiž prochází, jest barvy zelené, průsvitnější než smaragd, přibližujíc se zbarvením oleji, tlustá jako sklo; to dalo příčinu mnoha filosofům, aby ji označovali a skrývali pod jménem jejich vitriolu. Jest též ve velkých listech jako papír a sbírá se nejlépe na písčitých místech, lépe než jinde. Je nutno ji sklízeti na místě otevřeném k vycházejícímu slunci. Stejně činí filosofové od 21. září do 21. října. Kdyby náhodou byl veliký vítr nebo veliký déšť, nevystoupí. Jest to vlastně druh rostliny bez kořenů, sliznaté a zelené barvy, která vychází teprve po dešti řečených měsíců; a kdybyste čekali po východu slunce a viděli nějakou, bude již zvadlá a stěží si jí povšimnete, neboť bude při nejmenším spálená a zapadlá v prachu.“

Quesnot popisuje dále velmi přesně zpracování této látky. Zdůrazňuje, že se nedá k ničemu užíti, nemáme-li po ruce zvláštního Životního ducha, jehož musíme uměti rozpustiti ve zmíněném vitriolu, pomocí čistě sublimované rosy.

Každý, kdo si navykl jen trochu pozorovati přírodu, povšiml si jistě na hladké půdě vyskytujících se malých sliznatých kuliček, které se rozpouštějí teplem slunečním. Jest to ono proslulé flos coeli spagyriků, objevující se mnohdy i za bílého dne po prudkém a krátkém dešti, látka, jejíž chemické složení v moderní vědecké terminologii jest tak málo důležité a významné, že by bylo zbytečno je uváděti. Moderní stoupenci klasické alchymie se v názoru na význam flos coeli dosti rozcházejí, ač stará alchymická díla nikde je nepřehlížejí. Mavéric ve svém díle „Hermetické lékařství rostlinné“ cituje zcela zdařile způsob, jakým se tato látka

připravuje; jest to opis receptů Quesnotových a ku konci uvádí poznámku, že nemůže sdíleti mínění tohoto autora, že by flos coeli bylo pravou rtutí filosofů. Přesto, stojí za úvahu a za práci, věnovati trochu času zpracování této záhadné látky, která jest zneuznávána mnoha moderními spagyriky rázu Mavéricova; zapomínají, že k substanci nutno přidati Životního ducha, který jest v nich samých a bez něhož všechno opakování prací Mistrů minula jest bezvýsledným a prázdným pokusnictvím.

Ln:

SÁBSKÁ HÁDANKA.

Každý, kdo studoval náboženské mythy starověku i dob pozdějších, povšimnul si jistě, že téměř všude se opakující božská Trojice, jež dominuje té které soustavě, obsahuje, až na velmi sporé výjimky personifikaci mužského Slunce, ženské Luny a třetí, neutrální prvek, boha-Syna. První člen, mužský sluneční princip, ať už má jméno Usirev, Re, Zeus, Ormuzd, Dios, či jiné, býval pokládán za nejvyššího vládce tohoto světa, i celého pantheonu, jsa zosobněním hvězdy, bez níž nebylo by života na této zemi.

Náboženský systém národa královny ze Sáby, jejíž residence, až do nedávna pokládaná za legendární, byla náhodou objevena a fotografována při přeletu Arabie Malrauxem a Corniglion-Molinierem, vzbudil úžas všech mythologů, neboť božský kult tohoto lidu byl pravým opakem všeho toho, co se již zdálo mythologii býti pravidlem: v zemi Saba hlavním a nejvyšším bohem byla mužská personifikace Měsíce, Sin, a sluneční božstvo, Dat-Badan představovala pouhá bohyně. Ještě podivnější bylo ponětí boha-Syna, jenž u všech jiných kultur značil analogii Adama-Kadmona; bůh-Syn, Uzza byl ztělesněním kultu lásky, určitým druhem Venuše mužského pohlaví, jež byla Sábským tím, čím Egypťanům Eset, Babyloňanům Ištar, Řekům Afrodité a Slovanům Vesna.

Domníváme se, že v zemi královny Balkis leží klíč k mnoha dosud oficielně nevyřešeným tajemstvím náboženské psychologie Člověka. Ne hierofant, ale kněžka sázela tento podivuhodný strom transcendentního vědění, jehož ovoce vložila svého času nejkrásnější žena Orientu, paní Arabie, do rukou moudrého Šalamouna, aby jím amalgamovala jeho vědění.

A bůh nočního Šerosvitu, Paní Slunce a zosobněná Láska, spojující se v nerozborné trojici Příčiny, Sin—Dat—Badan—Uzza, stojí až dodnes vytesáni a neporušeni před chrámem netknutého, ale nepřístupného města Balkidina, úzkostlivě chráněni přírodou před invasí cizích prvků, stejně jako v dobách biblických, aby dokumentovali Ideu, která přežívá mravenčí životy lidské stejně snadno, jako všechny kataklysmy dějin. Jen v šumění písku, v němž již snad celá staletí se neotiskla noha živého člověka, písku, probuzeného horkým větrem ze ztrnulé nehybnosti u prahů chrámových, vyvolává v prostoru vzpomínky na marné sny zlata lačných dobyvatelů, na Caligulu i Xerxesa, a čas od času obnaží písečné moře vybělené kosti, nebo trosky zbroje pohlcených římských legií zešílevšího vojevůdce Aelia Galla, jenž nemoha dosáhnouti residence Balkidiny, poručil své armádě sbírati alespoň dosud nevídané modré lastury, povalující se v písku, které chtěl přinésti do věčného Říma... A dojde-li někdo nového Poznání, nebude to jistě ten, kdo první stane u bran sábské královny, ale Člověk, jenž se nedá zlákati klamným, opálovým třpytem mrtvých skořápek, roztroušených v nespočetném množství podél našich Cest.

LISTÁRNA REDAKCE.

Pan F. B. Litomyšl. Mantické způsoby výkladu budou samozřejmě uvedeny ku konci Lasenicova díla „Tarot" pokud možno nejobšírněji. Ve jmenovaném díle budou dokonce popsány i mantické hry o nichž se dosud žádná ze známých prací o tarotu nezmiňuje. Váš názor, že by bylo možno použíti jednotlivých arkán k výkladu horoskopických skupin plně sdílíme, nezačínejte však s prací dříve, dokud nebude otištěna část vztahující se na kosmologické prvky.

Horev 11

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné K 70.— s přílohou (Tarot), K 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.

20. července 1939. Dohlédací poštovní úřad Praha 71.

Novinová známka povolena výnosem Ředitelství pošt a telegrafů č. 224.330/IIIa - 1938.

STRUČNÝ VÝKLAD TŘÍ SCHEMATICKÝCH OBRAZŮ MAKROKOSMICKÝCH FUNKCÍ.

(Kresby z díla: Robert Fludd, Utriusque Cosmi Historia, Oppenheim, 1619).

Ml:

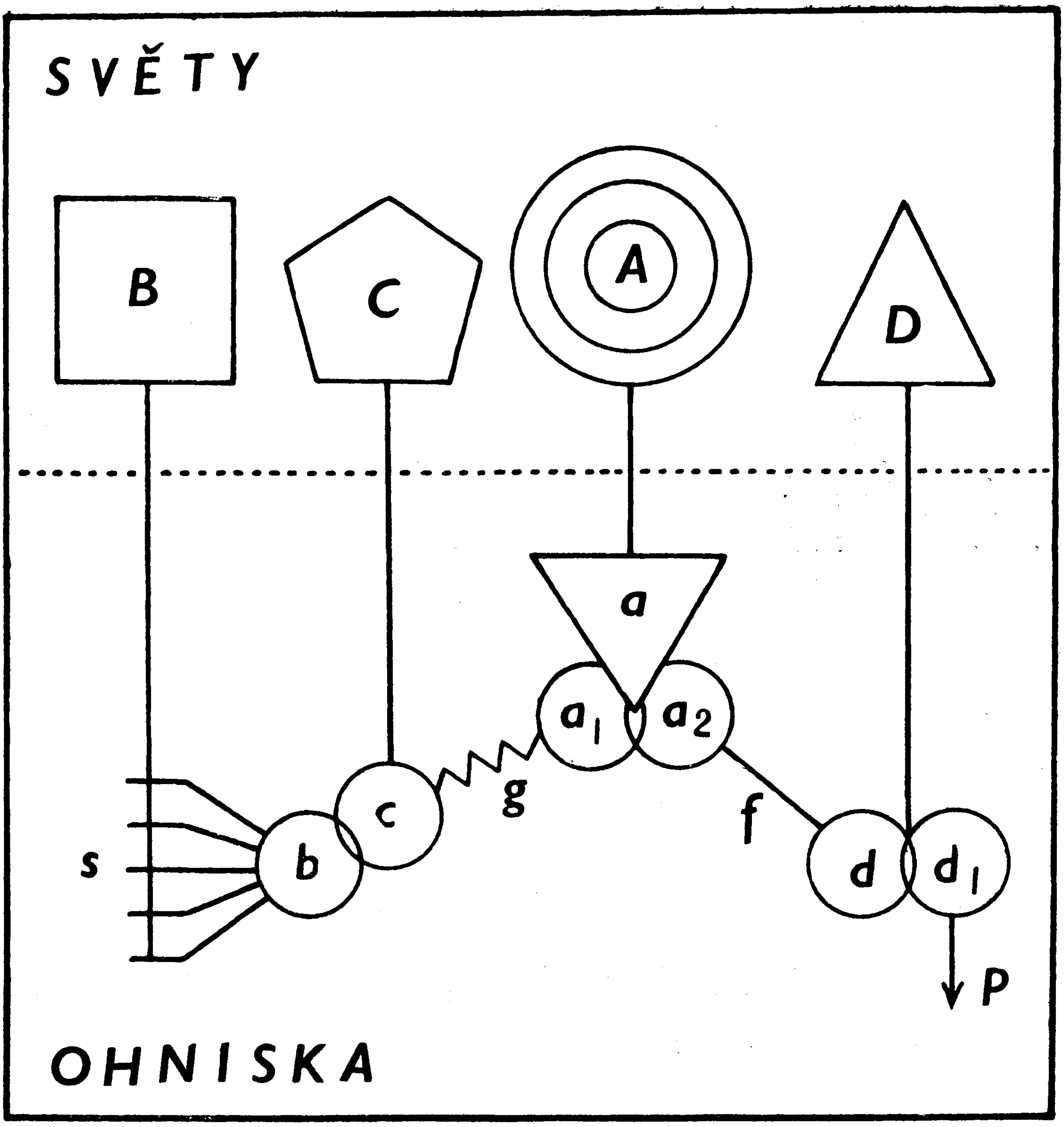
Obraz první:

Čtyři zevní světy, totiž:

1. svět boží,
2. svět visí,
3. svět představ,
4. svět hmoty,

zrcadlí se přímo a nepřímo, t. j. aktivně a pasivně v životě a paměti naší duše. Životem naší duše běží nepřetržité pásmo impulsů. Některé si uvědomujeme, jiné nikoli. Proto aktivitu a passivitu těchto zážitků hodnotíme dle toho, zda si je pamatujeme a uvědomujeme, či nikoli. Je to jakási aktivní a passivní paměť člověka.

Onou aktivní pamětí můžeme nazvat člověka ve světle Slávy. Je to ono biblické „Jsem, který jsem...“ tedy člověk jako paměť Nestvořeného Světla — člověk oživší v paprsku Adama Kadmona....

Obraz první.

Působení makrokosmu na člověka.

Výklad: A — svět intelektu, svět boží; D — svět visí; C — svět představ; B — svět hmotný; s — smysly lidské; b — centrum fysických vjemů; c — ohnisko imaginace; a — ohnisko intelektu; d — centrum memorativní; p — mícha.

Onou passivní pamětí můžeme nazvat onen oceán všech těch bezděčných pocitů, v nichž se koupe duše celý život. Snad již při prvém jejím procitnutí ve svém tělesném žaláři ozývá se tato inferiorní paměť, aby člověku byla připomenuta sudba živých — totiž stále se rozhodovati — mezi světlem a stínem, t. j. mezi úlohou Tvůrce — anebo bezděčného nástroje. Pomocí Fluddova schematu pokusme se tedy vymezit:

Živým zdrojem světů: fysického, dále světa představ a světa visí je tedy Nestvořené světlo — či boží svět, anebo svět intelektu. Odtud prýští dynamism všeho, co prožíváme. Nestvořené světlo — Boha — můžeme pochopiti toliko ve světle stvořeném — čili v reakcích na to, co se v nestvořeném světle dělo. Poněvadž Světlo prochází ohniskem paměti, aby člověka „stvořilo" — vniká věštec do světa visí tím, že se zbaví vzduchu. Vzduch je totiž časem principů, anebo přesněji splodinou, jejíž manco převádí živly na principy. Tím se prorok takto přelaďuje do světa principu trojného, v němž není času.

Vniknout do světa visí, tedy znamená čísti ze světa principů v přítomnosti, neboť všechno dění se indukcí odehrává nejen ve světě hmotném, nýbrž i ve světě principů. To jest vysvětlení písmeny — Dd — ve Fluddově obrazci — stanovení kontaktu se světem visí. Tudy vcházíme na cestu ke zjevení problémů Kabbaly, antropomorfisace bytostí a vznešených společenství onoho světa...

Leč sestupme níže a pátrejme po podrobnostech počátku, kde se po prvé zablýskl prvočinitel tvoření: „č l o v ě k o v a v í r a". Byl to projev touhy po zbožštění — touha zbaviti se omezení a konečnosti. Nuže, bylo to opět Nestvořené světlo, jež ozařovalo ohnisko paměti a člověk promítal svoji — s počátku — nepovědomou touhu do vise světla, aby se dočkal skutečnosti svého ideálu.

Tak vznikala náboženskost — a tak se tvořily nevědomé řetězy sdružených vůlí. Nazíraví jedinci přinášeli formu — a duše davu se v ni v t ě l o v a l a. Takto počal člověk čísti ve světle stvořeném. Musil nejprve věřiti — aby se přesvědčil, že věřil dobře. Vznikala božstva a společenstva bytostí — a zjevil se člověku i problém dobra a zla.

Poněvadž všechny vnější jevy se indukují v příslušných střediskách mozkových — vzniká tu komplikovaný svět zážitků, napájený z depa passivní paměti. Jakost našich představ jest ovlivňována vjemy fysického světa — resp. stínem fysického světa — a na druhé straně působí tu svět intelektu. To všechno pak zkrušuje duši člověka pocitem věčné nehotovosti.

Není tu ničeho zažitého a konstantou všeho je pocit stálé nejistoty. Nejistota proto, protože passivnost — a passivnost je procesem neodstranitelných závislostí. A to je právě onen obrácený obraz — n e g a t i v člověka tvůrce...

Kde je člověk tvůrce? Zkusme toliko naznačiti tuto odpověď Fluddova schematu. Přímé spojení s boží plání t. j. nestvořeným světlem — má toliko centrum paměti.

Boha můžeme chápati ale — jen ve světle stvořeném. Tam promítáme v í r u t o h o — co jsme pochopili.

Tvoříme tedy jenom to, co jsme z Boha pochopili. Víra proto zůstává jedinou odpovědí — vlastně jedinou skutečností našich představ — a pojetí Boha.

DI:

O b r a z d r u h ý:

Na Fluddově syntetickém obrazu vidíme člověka rozděleného na dvě části rovinou procházející pohlavím. Od tohoto dolů mikrokosmická noc, zápor, pasivní funkce; od pohlaví nahoru k mozku pak mikrokosmický den, klad, funkce aktivní.

Pohlaví jest branou rození do hmoty, přechod z noci materielního nebytí do dne materielního bytí. Čtyři soustředné kruhy jimž opět středem jest pohlaví rozdělují obraz člověka na čtyři zony: elementární zabírající žaludek, střeva a jiné břišní orgány jimiž člověk přeměňuje hrubou materii na substance potřebné k žití. Další druhou zonu tvoří sféra sluneční jež prochází srdcem, orgánem řiditelským, syntetizujícím mechanism lidského života. Srdce v planetární analogii jest pod vládou slunce ve znamení lva. Srdce jako sídlo citu spojuje člověka s plání astrální.

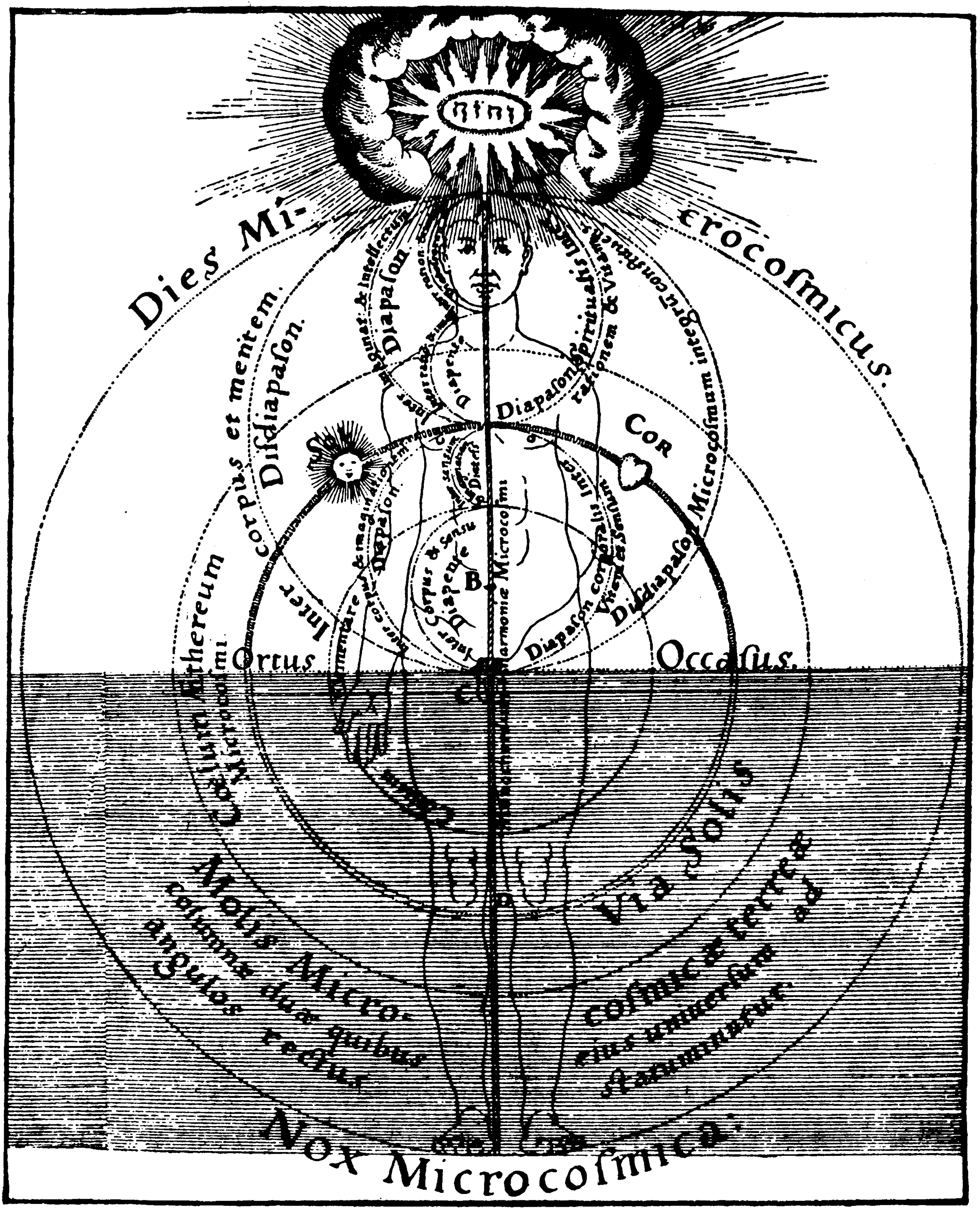
Další třetí zona, vzdušná, zabírá plíce, orgán jímž člověk přehodnocuje vzduch na živel vzdušný a napájí jím krev, šťávu žití.

Poslední zona světelná neb mentální zabírá pak mozek a psychická střediska; spojuje člověka s vyššími světy mentálními.

Nade vším pak korunou jest „En sof".

Mimo toto rozdělení člověka jest v syntetickém obrazu Fluddově ještě jiné dělení analogické zákonům hudebním.

Na struně (Monochordum — Harmonie Mikrokosmi) procházející vertikálně postavou člověka zobrazuje Fludd

Obraz druhý.

Analogie dne a noci v mikrokosmu.

hudební intervaly. Ačkoliv tyto jest třeba chápati metafysicky jest obdivuhodné jakým způsobem dovedl Fludd aplikovati zákony kmitočtových poměrů, (intervalů) matematických i geometrických řad na abstraktní funkce člověka.

Dvojoktáva (Disdiapason) počínající pohlavím jako tónem základním a konče mozkem (lépe temenem hlavy) jako tónem druhé oktávy znázorňuje vztah mezi částí materielní a mentální. Ale nejen tento vztah nýbrž i kvantitativní i kvalitativní rozdělení všech jednotlivých složek od pohlaví k mozku. Dělicím bodem těchto dvou oktáv jest srdce, cit jež spojeno s pohlavím, dává lásku materielní, sexus, spojeno s mentálnem (mozkem) dává lásku psychickou znovuzrození. Směr intravertní — extravertní.

Nižší oktáva t. zvaná tělová (vztah mezi tělesným a citovým) jest rozdělena na kvintu (Diapente) hrubě materielní končící v krajině plexu solaris a protínané současně ohraničením zony elementární z prvého dělení. Zbytek do prvé oktávy totiž kvarta (Diatessaron) tvoří vztah mezi pocitem (sensum) a představivostí (imaginationem) a odpovídá zoně sluneční (citové) prvého dělení.

Druhá oktáva začínající srdcem a končící mozkem vyjadřuje vztah mezi citem a intelektem. Opět kvinta značící vztah mezi představivostí a rozumem a kvarta mezi rozumem a vyšším intelektem.

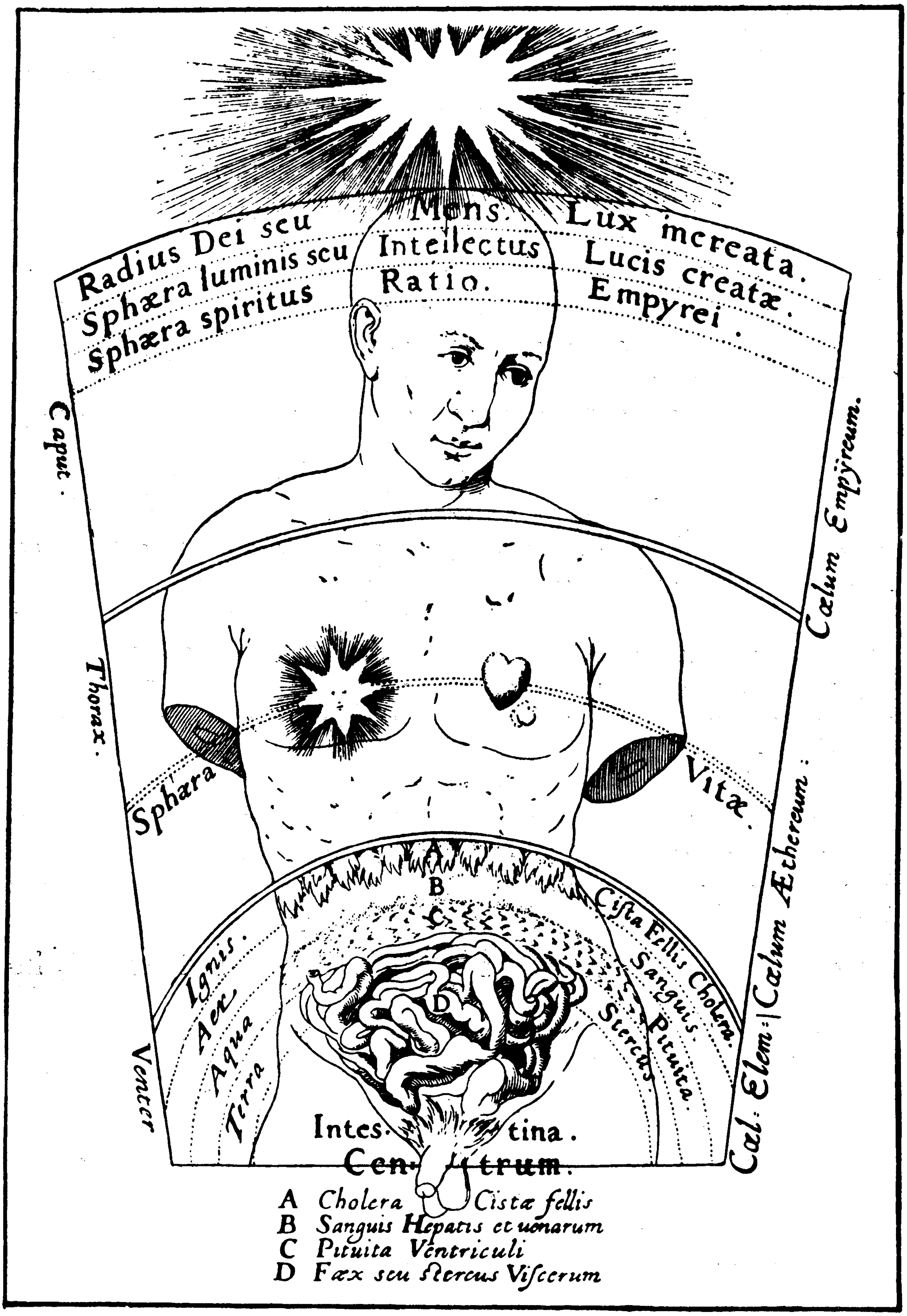
První oktávu můžeme též chápati jako vztah mezi životem materie v člověku a citem, druhou pak jako spirituelní vztah mezi rozumem a životem psychickým.

Pak jsou na obraze ještě čtyři body; A na hlavě, B na plexu solaris, C na pohlaví a D v kolenech. To jsou označení signatur čtyř živlů.

Ma.:

Obraz třetí:

Daný obraz kosmických analogií dle tří sfér je současně výsečí analogií dle dvou protikladů (dne a noci). Středem těchto sfér jsou pohlavní orgány jako symbol plození, tvoření, neboť tvorba je ústředím obou kosmů, a to ať už jde o směr od Ducha k hmotě, či od hmoty nazpět — evoluce.

Obraz třetí.

Souvztažnosti vyšších sfér.

Nejnižší sféra — živlů — břicho, je alchymickou laboratoří, v níž je země rozkládána a čištěna samými živly, aby z ní vznikla Prima Materia stavby a života celého těla. Svou čtverností naznačuje tato sféra časnost hmoty, jako opaku sféry božské, jež je potrojná. Nejhořejší část její — Mens — přijímá přímo inspirace božského světa. Intelekt, podvojně analogický sféře lidské, je prostředníkem mezi ní a sférou praktického rozumu — Ratio — vůdčího v tomto pozemském životě.

Pojítkem mezi oběma těmito sférami — božskou a hmotnou — je sféra života, sféra etherická, analogická astrálnímu světlu. Je jednotná, bez podružného dělení, jako je jednotný život i astrál. To však neznamená klid, nýbrž stálou pulsaci v sobě samém, a to zase dle základních + a — (práce srdce, dech). Avšak i ve složení, stabilní stavby toto dělení najdeme (plíce, srdce). Tato sféra — oblast je podmínkou života celého těla. Její vypovědění má za následek smrt celku. Je nositelem všeho života, avšak přece není absolutním životem sama v sobě. Potřebuje i břicha — hmoty, která ji sytí, krmí, i hlavy — duchovna, které ji řídí. A dále na ni spočívá i život této duchovní sféry.

A z toho analogicky můžeme soudit i na vlastnosti astrálního světla. Ono je nositelem života makrokosmu, je jeho podmínkou. Stále se stravujíc dodává života vesmíru, avšak zase zpětně je jeho oceán stále sycen návratem odumřevších částí. Je subtilní, jemné, inteligentní, samo o sobě poroučejícím, universálním životem není. Činnost slunce, jehož dráha prochází srdcem, je analogická činnosti srdce. Dokud svítí, vysílá paprsky do vesmíru, dotud vesmír žije; jeho smrt by znamenala i zhroucení kosmu. Obě jen zastupují funkce boha makro — a mikro — organismu. Slunce je na obraze znázorněno osmicípou hvězdou, t. j. číslem spravedlnosti a hojnosti, 4 + 4, zjevením Ducha ve hmotě. Tedy i číslem astrálního světla by bylo 8.

Dále tento obraz ukazuje dvojstřednost člověka: mozek — pohlavní orgány. Střed hmotného člověka je v pohlavních orgánech. Hmota zas zplodí hmotu. Reintegračním úkolem Člověka by však bylo kruhy obrazu a tím i centra obrátit.

Horev 12-14

revue pro srovnávací studium tradiční filosofie a náboženství

Revue Horev vychází 15. každého měsíce. Roční předplatné K 70.— s přílohou (Tarot), K 18.— bez přílohy. Příloha bez časopisu jest neprodejná. Vydává Horev-Klub, zodpovědný redaktor Dr. O. Eliáš. Redakce a administrace: Praha XV., Hodkovičky 26. Účet Pošt. spořitelny č. 500.009. Tiskne: M. Bureš, Praha XIV., Otakarova 276. Podací úř. č. 71.

20. října 1939. Dohlédací poštovní úřad Praha 71.

Novinová známka povolena výnosem Ředitelství pošt a telegrafů č. 224.330/IIIa - 1938.

Regulus:

ASTROLOGIE BURSOVNÍ A OBCHODNĚ POLITICKÁ.

Zvláštní odvětví astrologie mundánní, v Evropě zcela opomíjené jest astrologie obchodní a bursovní. V Americe kde vše a především jest „business", přirozeně využili možnosti astrologických prognos hlavně pro potřebu obchodu a bursy. Vypracovali přesné methody výpočtové a hlavně výkladové. Stálá možnost kontroly a oprav v první řadě však prestiž jednotlivých astrologických škol přivedla toto odvětví mundánní astrologie v Americe k jistému stupni dokonalosti.

Ve své studii chceme milovníky astrologie seznámiti alespoň zběžně s praksí astrologie obchodní a dáti tak trochu impuls k pěstění také tohoto druhu u nás.

Pracovní methoda.

Výpočet horoskopu ze stanoviska obchodního a bursovního řídí se následujícími pravidly.

Za základ jakéhokoliv úseku slouží horoskop kvartální (čtvrtletní), t. j. horoskop vstupu slunce do jednoho z kardinálních znamení (skopec, 21. III. — rak, 22. VI. — váhy, 23. IX. — a kozoroh, 22. XII). Každý z těchto horoskopů platí na tři měsíce a je sensitivní na transity i direkce. Klíč pro direkce jest 30 stupňů — 27 dní. K přeměně stupňů plaktického aspektu nebo

vzdálenosti dvou planet na dny, násobí se počet stupňů 9ti a výsledek se dělí 10ti. Této operace používáme hlavně k určení času exaktního aspektu v direkci. Na př.: Venuše postupuje k měsíci a je od něj vzdálena 20 stupňů, máme hledati datum, kdy nastane direkční přechod Venuše přes místo měsíce v kvart. horoskopu. Tedy 20×9 = 180 děleno 10 tedy 18. Efekt nastane 18 dní od času pro který byl horoskop vypočítán. Tyto horoskopy mají býti konstruovány pro místo, kde má bursa sídlo. Pro všeobecné vlivy, které se na př. týkají New Yorského trhu, byl by pořízen horoskop pro New York, pro nás pro Prahu a pod. Chtěli-li bychom však vyšetřiti vlivy hvězd na obchodní záležitosti určité země, musil by býti sestaven horoskop pro nejdůležitější místo země (ne vždy hlavní město!).

Tak na př. pro argentinské železnice musil by býti udělán horoskop na Buenos Aires a zvláštní pozornost věnována III. domu, který ovládá železnice. Vždy není ovšem nutno hotoviti schema pro hlavní město, nýbrž pro nejdůležitější místo ve spojení s otázkou. Tak na př. nutno dáti přednost Chicagu, jedná-li se o pšenici, před New Yorkem a pod.

Čas pro který horoskop má býti konstruován volí se podle toho, jedná-li se o světový význam, (OhOmin dle Greenwichu) nebo význam lokální (místní čas pro to které datum). Můžeme také bráti v úvahu hodinu otevření bursy, nebo konečně jakýkoliv čas (místní) okamžiku otázky, důležitého rozhodování a pod.

Dále i horoskopy denní, lunární (ke každému novu neb úplňku), které jsou ovšem již menšího významu a přispívají spíše k výkladu horoskopu kvartálního. Mimo otázkové horoskopy (jak již výše řečeno) mohou býti i horoskopy orientované na určité zodiakální znamení, dle zboží jehož tržní průběh chceme znáti; neb státu, země, jejíž podmínky distribuce chceme poznati. Vůbec, kombinováním horoskopů dle různých klíčů získáváme přesnější obraz o tržní i obchodně-politické situaci. Schema se vykládá stejným způsobem jako u horoskopu kvart.

Výklad horoskopů.

Pozornosti vyžadují: Planety, znamení a domy. Tak ku III. domu náležejí železnice a každá planeta v tomto domě ukazuje pomocí aspektu je-li hodnotiti stoupání či klesání cenných papírů železničních. Aspekty určité planety nacházející se v určitém domě působí podle povahy znamení domu a aspektující planety. Na př.

nějaká planeta v III. domě je špatně ozářena merkurem ze znamení lva a VIII. domu. To by znamenalo nervosní (merkur) prodeje (VIII. dům) ze strany francouzských neb italských burs (lev).

Obsadil-li by merkur VI. dům, značilo by to nervositu způsobenou pracovními nepokoji, stávkami. Přesný čas působení takových vlivů jest určen direkcemi mezi dotyčnými planetami, které slouží za dočasné signifikátory. Dočasným signifikátorem jest planeta obsazující dům, není-li žádná planeta v domě, pak vládce znamení na hrotu domu.

Všeobecný postup při výkladu jest následující: Dům a případná planeta v něm, vládce domu a konečně i přirozený vládce skupiny nebo zboží, jako společný signifikátor.

Vedle aspektálního působení na planetu stojící v určitém domě, můžeme pozorovati, že i znamení ve kterém tato stojí je silně zasaženo, samozřejmě také země, státy a věci podléhající jeho vlivu. Tak planeta ve znamení kozoroha stává se dočasným signifikátorem pro gumu a též pro indické záležitosti. Vyšetřujeme-li nejprve vliv na zboží, najdeme, že jest odvislý od povahy planety. Tak saturn ukazuje na stísněnou náladu, jupiter rozšíření atd. Pak vychází též vliv z domu ve kterém planeta stojí. Když je příkl. v V. domě, bude silný spekulační zájem, ve III. domě velký nákup, v VI. domě mají pracovní poměry vliv na trh dotyčného zboží atd. To se týká též aspektů planet, které signifikátora ozařují, jak již dříve uvedeno.

Zcela všeobecně vyjádřeno: Dobré aspekty zvětšují obchodní provoz a špatné jej zmenšují. Přehlížíme-li posici ještě jednou ze stanoviska geograficko-astrologického, t. j. země která podléhá obsazenému znamení, najdeme: 1.) přirozený vliv politicky i obchodně, planety, na celou zemi, 2.) ony záležitosti státu, které jsou zataženy do účasti (naznačeno planetou), 3.) povstává vzájemné prolínání vlivů.

Merkur ve znamení raka znamenal by dle toho kanadskou pšenici, protože rak je vládnoucím znamením Kanady a merkur ovládá pšenici. Zároveň může se však jednati i o čínské renty. Měli-li bychom saturna v raku na místo merkura, musilo by se míti za to, že jsou postiženy hlavně africké doly. Silné, špatné aspekty zvláště když se týkají V. domu, způsobují paniku a někdy může dojíti i k úpadku.

Zpravidla znamenají dobré transitní a direkční aspekty k planetě v horoskopu slabě postavené neb zničené, neodůvodněný povyk. Jiný bod, který jest nutno bráti v úvahu jest ten, že planeta jest signifikátorem všem oněm zemím, které jsou ovládány jejím znamením (domicilu). Tak mohou na př. aspekty slunce znamenati koupi a prodej z francouzské neb italské strany, (lev) a dnes i záležitosti Protektorátu Čechy-Morava.

V případě vzestupu neb klesání bursy, určuje význam a prudkost povaha obsazeného znamení. Pohyb vyvolaný planetou v kardinálním znamení (skopec, rak, váhy, kozoroh), jest velký a násilný; z pevného znamení (býk, lev, štír, vodnář) jest pomalý a těžkopádný, z pohyblivých znamení (blíženci, panna, střelec, ryby) naproti tomu nervosní a kolísavý.

Velký krach Amerických železnic v lednu-únoru 1927 poskytuje zajímavý příklad účinku mundánního horoskopu.

Předcházející kvartální vstup slunce do kozoroha počal 22. prosince 1926. M. C. pro New York bylo tehdy na 27 st. štíra a Ascendent 5 st. vodnáře. Mars byl na 6 st. býka ve III. domě (železnice) velice silně aspektován. V trigonu se sluncem a venuší, ale také v kvadratuře s měsícem. V direkci obdržel mars během ledna řadu velmi dobrých aspektů a jeho transitor šel III.tím domem celý měsíc. V direkci přišel do oposice se sluncem (rad.). když byl prošel 54 stupně, což odpovídá 49 dnům, čili 9. únoru. M. C. v direkci posunulo Ascendent do konjunkce s marsem a tento ve svém normálním postupu (mutual) přišel pak do kvadratury s jupiterem (radixu); téhož dne též velmi blízko k oposici s M. C., zatím co merkur stál v kvadratuře na M. C. Mars tvořil již 5. února kvadraturu na merkura a 13. kvadraturu na neptuna. Poloviční čas (vzdálenost), (halbsumme) byl 9. února, kdy také luna přišla do konjunkce s marsem. Tím byla dána veškerá znamení, že tento den bude dnem obratu a dnem katastrofy. 8. února stály akcie (železnic) ještě na 150 a 9. února klesly na 66.

Jako průměrný případ bez vzruchu vezměme 3. července 1928 (americký pramen), na londýnské burse. Tento den padl do kvartálního horoskopu z 21. června (vstup slunce do znamení raka) a do lunnárního horoskopu k Novu 17. června. Peněžní úrok byl tehdy v New Yorku velmi vysoký, naznačen merkurem (vládce Ameriky) v sextilu na jupitera vládce II. domu. Zlaté

devisy stály níže pro půlkvadrát slunce s neptunem. Zlato vůbec kleslo v ceně (neptun ve znamení lva poškozen). Čínské renty byly nepravidelné následkem zajišťování zisků (merkur ve znamení raka v VIII. domě v sextilu s jupiterem). Mexické železnice byly zcela dole (měsíc zničen ve znamení kozoroha). V popředí stojícími specialitami byly industriální motory (merkur vládce VI. domu ve schematu horoskopu Novu), industriální papíry (mars ve znamení skopce v VI. domě). Gramofonový průmysl, umělé hedvábí a radio povolily následkem poškození urana, venuše a celého IX. domu. Maso a nitráty též povolily, protože venuše byla v VIII. domě v půlkvadrátu na neptuna. Olej povolil z téže příčiny.

Tímto způsobem možno poznati skupinový vliv s přibližnou jistotou na každý den dopředu.

Pro výklad jednotlivých astrologických efektů uvádím stručný význam všech tří skupin; (planety, znamení, domy) mající vliv na trh a situaci obchodně-politickou.

Planety.

Slunce: ovládá zlato, státní obligace a vůbec cenné papíry, dále všeobecnou náladu trhu. Samo nemá nějakého podstatného vlivu na trh, nemění-li se jeho vliv oklikou přes znamení, v němž se nalézá. Dobré aspekty upevňují cenu státních obligací oněch zemí, které tomuto znamení podléhají, špatné aspekty stlačují ceny.

Měsíc: není zvláštním signifikátorem. Jeho transit povzbuzuje zboží nebo záležitosti oněch zemí, jež podléhají znamení v němž právě jest, někdy též znamení oposičnímu. Měsíční aspekty nepůsobí vždy přiměřeně své povaze, ukazují spíše na body obratů. Udávají dobu nejvyššího po př. nejnižšího stavu. Tak sextil marse s jupiterem ukazuje na stoupající trh pro vše ovládané martem, a tvoří-li současně měsíc oposici na některou ze dvou zmíněných planet nic se tím nemění, nýbrž aspekt označuje, že bylo dosaženo maxima stoupání. Měsíc tedy působí hlavně jako ohnisko vlivů planet ostatních. Různé jeho fáze při oběhu kol země mají naopak velký vliv na kolísání bursy. Stoupání, i klesání je závislé na přibývajícím neb ubývajícím měsíci a hlavně na přibližování se uzlům.

Merkur: Tato planeta ovládá pšenici, žito a obilí vůbec, úrodu, čaj, stříbro a rtuť; státní obligace,

obchodní obraty, veškeré publikace, časopisy a pod., i veřejnou důvěru.

Ovládá hlavně obchodní trh té země jejímž znamením probíhá, kdežto státní cenné papíry oné země jež náleží planetě aspektující. Svým působením vyvolává jistou nervositu, nestálost, rychlou koupi a menší výkyvy.

Je-li poškozen, přináší falešné nebo kontrastní zprávy a pověsti, čímž ovlivňuje trh; ukazuje též na nedostatek veřejné důvěry. Jupiterem poškozený merkur způsobil by na př. rychlé výkyvy a prodeje oněch věcí, jež jsou ovládány jupiterem a tím znamením kde se tento nalézá. Příčina by byla v nepříznivých pověstech, vycházejících ze znamení a domu ve kterém se nalézá merkur.

V e n u š e: ovládá měď, hedvábí (i umělé), textilie vůbec, bavlnu, vnitřní zařízení, peníze, bankovní úroky, též průmysl cukrovarnický, masný trh (hlavně maso skopové) a chov ovcí.

Působí na trh prostřednictvím peněz. Její všeobecný vliv tvoří pokojnou náladu, stálý vývoj, dobré žně a obecně uspořádané poměry. Její dobré aspekty přinášejí stálou, i když ne příliš trvanlivou dobu. Její špatné aspekty způsobují chabou náladu.

M a r s: ovládá železo a ocel, železnice (zvláště anglické). Dále petrolej (naftu), benzin, motory a stroje. Pod jeho vlivem vyvíjí se čilá podnikavost, živá koupě. a zakládání nových podniků. Způsobuje ostré byť i často neutvrzené stoupání a klesání, dle svých aspektů. Má sklon k vyvolání války zvláště když transituje přes body eklipsy (zatmění). Znamení ve kterém v té době prodlévá označuje zemi (stát), odkud přichází nebezpečí.

J u p i t e r: ovládá cín, zinek, gumu, textilie, tabák, olej a chemickou technologii. Přináší rozvoj, nový průmysl, blahobyt ve všech zemích jež podléhají jím obsazenému znamení. Jeho dobré aspekty přinášejí značné stoupání, špatné ukazují na prodeje za účelem zajištění zisku, a na pokles hodnot. Mohou též naznačovat překapitalisování a nadprodukci. Jupiter ukazuje směr, kterým se pohybuje spekulační zájem. Je-li dobře aspektován, bude zájem živý, při špatném ozáření utrpí zboží obsazeného znamení, následkem nezájmu o ně.

S a t u r n: ovládá olovo, uhlí, dolování, stavebnictví, a pracovní poměry. Jeho špatný vliv přináší hlad, ne-

úrodu, politické zápletky, nedostatek a nezaměstnanost. Špatné aspekty tvoří silný tlak na ceny, naproti tomu dobré aspekty trh upevňují.

Uran: ovládá elektřinu a elektrotechniku, telegraf, telefon, radio a letectví. Pod jeho špatným vlivem vznikají stávky, revoluce a politické odboje. Jeho aspekty ovlivňují trh (bursu) cestou politických okolností a vládních opatření. Tvoří též bezprostřední výkyvy, podle svých aspektů.

Neptun: ovládá lékárnictví, omamné prostředky a drogy, částečně i čaj, olej a surovou bavlnu. Hlavně pak záležitosti ústavů vědeckých, nemocnic, asylů a vězení. Dále všech obchodních syndikátů, trustů a koncernů. Pod jeho vlivem povstávají sociální nesnáze a anarchistické útoky. Při dobrých aspektech vyhání cenu nahoru, velice často oklikou přes kartel a opatření trustu. Při špatných aspektech stlačuje ceny stejnou oklikou a tvoří chaos a nezákonosti v záležitostech ovládaných znamením svého pobytu. Dává často podnět k zakládání podvodných společností. Koncerny, které byly založeny pod jeho vlivem jsou odsouzeny k zániku.

Pluto: ovládá davové projevy, propagandu, spekulaci, a organisaci. Též veškeré hadačství, loterie a jarmareční obchodování. Jeho vliv jest hlavně politický (viz článek „Pluto, planeta politických rozporů" ve ve 4. čísle této revue) a z tohoto podnětu vychází také jeho vliv na trh (bursu).

Aspekty.

Dobré aspekty jsou trigon a sextil, jež působí vždy haussu, lhostejno, které planety v aspektech přicházejí v úvahu. Jiné dobré aspekty menšího však významu jsou půl-sextil a quintil. Špatné aspekty jsou kvadratura a oposice, které vždy působí baisse. Půl-kvadrát a půldruhý kvadrát jsou menší síly, přesto však zcela znatelného vlivu. Konjunkce působí rozličně, totiž dobře mezi dobrými, špatně mezi špatnými planetami. Při merkuru záleží na aspektující druhé planetě, je-li merkur poškozen stává se vykonavatelem zla, je-li dobře aspektován účinkuje jako dobroděj. Konjunkce mezi superiorními planetami účinkuje na zboží a země jež podléhají znamení ve kterém se konjunkce nalézá.

Konjunkce:

marta s jupiterem; velká inflace hodnot, velké nadšení, mnohdy sháňka po zboží, které jest znamením ovládáno.

marta se saturnem; válka, povstání, poplachy a poruchy. Silné znehodnocení zboží, náležejícího planetě a znamení.

marta s uranem; Povstání, revolty, nehody a katastrofy. Náhlé silné znehodnocení.

marta s neptunem; Zločiny, anarchistická spiknutí, podvodné a nezdravé finanční podniky.

jupitera se saturnem; reformy, změny ústavy, zřízení fondů, stálé stoupání cen.

jupitera s uranem; sanace, nová vydání akcií, finanční reformy a revise, změny zákonů.

jupitera s neptunem; nezdravé zakládání a podnikání.

saturna s uranem; změna vlády, politické nepokoje, válka.

saturna s neptunem; rozsáhlé politické změny a potíže. Nepříznivý vliv na hodnoty.

urana s neptunem; podobně jako saturna s neptunem.

Plutonské aspekty nejsou dosud dostatečně prozkoumány.

Vliv konjunkce na planetu, která jest pokládána za signifikátora určitého zboží odpovídá povaze oné planety, která konjunkci tvoří. Je-li mars signifikátorem, tedy zvýší jeho konjunkce s venuší nebo s jupiterem cenu věcí zastoupených martem a konjunkce působí podle své povahy (venušiny neb jupiterské), podle toho o jaký případ jde.

Parallely (deklinační) můžeme vykládati zrovna tak jako konjunkce, ale planety musí míti parallelu stejného charakteru, t. j. buď obě severní nebo obě jižní. Aspekt vede k vzestupu, neb klesání cen. Po odchodu (zrušení) aspektu snaží se cena zboží, které bylo ovlivněno, přiblížiti opět co nejblíže zpět k původní výši. Aspekty (všechny) mají však kumulativní účinek. Jen jeden samotný aspekt nevykoná nikdy nic velkého, ani trvalého. Obdrží-li př. signifikátor jeden špatný aspekt, cena je tlačena dolů a byl-li osamocený, stoupá cena opět vzhůru, skoro tam, kde byla dříve. Přijde-li na to druhý špatný aspekt, cena jde opět dolů, tentokráte poněkud níže, předpokládajíc, že aspekt je stejné síly, jako aspekt předcházející. Tímto způsobem vrací každý špatný aspekt cenu o málo níže než kde byla před tím. Tentýž zákon platí v obráceném poměru o síle a účinku jednotlivých dobrých aspektů.

Citlivé body, poloviční vzdálenosti (Halb-summen), antiscie a pod. mají sice v bursovní a obchodně politické astrologii svůj význam, ale pouze speciální a nelze se zde o těchto detailech šířiti.

Znamení.

Skopec:

zboží; gramofony, železnice, stroje.
země; Anglie, Dánsko, Německo (severní), Palestina, Japonsko, Syrie, Peru.
města; Berlín, Neapol, Benátky, Florencie, Birmingham a j.

Býk:

zboží; pšenice, cukr, brambory, peněžní trh.
země; Irsko, Polsko, Švýcary, Švédsko, Georgia, Malá Asie, Řecko.
města; Dublin, Lipsko, Curych, Luzern, Rhodus, Mantua.

Blíženci:

zboží; železnice, omnibusy, elektrické dráhy a pod., publikace, noviny.
země; Spojené státy americké, Belgie, Wales, Armenie, Jižní Egypt.
města; Londýn (17 stup. 54 min.), Norimberg, San Francisko, Melbourn.

Rak:

zboží; čaj, máslo, mléko, vejce, cibule ,rajská jablka, stříbro.
země; Čína, Afrika, Skotsko, Holandsko, Nový Zéland.
města; New York, Amsterodám, Alžír, Štokholm, Tunis a j.

Lev:

zboží; zlato, cenné papíry.
země; Francie, Italie, Rumunsko, Protektorát Čechy-Morava.
města; Praha (8 stup.), Řím, Bristol, Filadelfie, Bombay, Chicago (10 stup.), Linec a j.

Panna:

zboží; žito, pšenice, vlna, textilie.
země; Turecko, Švýcary, Zadní Indie, Brasilie.
města; Strassburg, Paříž (29 stup.), Lyon, Toulouse, Los Angelos, Boston, Bagdad, Basel, Vratislav a j.

Váhy:
zboží; bankovní úroky, pojišťovnictví, bavlna.
země; Rakousko, Argentina, Japonsko, Čína, Horní Egypt.
města; Antverpy, Frankfurt, Lisabon, Víděň, Nottingham, Kodaň a j.

Štír:
zboží; olej, chemikálie.
země; Norvéžsko, Maroko, Jižní Španělsko.
města; Mnichov, Liverpool, Dower, Messina, Washington, Baltimore, Newcastle.

Střelec:
zboží; cín.
země; Španělsko (částečně), Morava (část), Arabie, Madagaskar.
města; Kolín n/Rýnem, Stuttgart, Avignon, Toledo, Cadiz.

Kozoroh:
zboží; guma.
země; Bulharsko, Indie, Řecko, Afganistan, Mexiko.
města; Oxford, Brussel, Moskva, Varšava, Port-Said.

Vodnář:
zboží; elektřina, umělé hedvábí.
země; Rusko.
města; Hamburg, Brémy, Salzburg, Brighton.

Ryby:
zboží, pivovarnictví, rybolov.
země; Portugalsko, Ceylon, Sahara, Brasilie.
města; Sevilla, Alexandrie.

Elementárně společná povaha znamení spojuje se k působení skupinnému. Planety v některém znamení jedné skupiny ovlivňují všeobecně záležitosti, jež podléhají celé skupině.

Ohnivá znamení (skopec, lev, střelec) ovládají kovy, železnice atd.

Zemská znamení (býk, panna, kozoroh) opět žně, cukr, ovoce.

Vzdušná znamení (blíženci, váhy, vodnář) koncerny, renty, elektrotechniku, telegraf.

Vodní znamení (rak, štír, ryby) čaj, oleje, chemikálie.

Domy.

I.: národ, stát.

II.: peníze, obchodní obraty, banky, zlato v prutech.
III.: železnice, elektr. dráhy, vůbec všechny dopravní prostředky, pošta, telegraf, telefon, knihy, noviny, vůbec všechny publikace.
IV.: žně a produkty země, doly, budovy a majetek pozemkový. (Podle tohoto domu lze určovati počasí).
V. školy, výchova, umění, poučné i zábavní podniky.
VI.: obilí, setba, potraviny, šatstvo, nábytek, obchod.
VII.: bankovnictví, směnárenství, smlouvy, účetnictví. Válka nebo mír.
VIII.: olej, maso, chemikálie, lékařské přístroje, fotografický materiál, odpadové produkty.
(Planety ukazují zde na baissovou nákupní spekulaci. Znamení na hrotu domu označuje zemi, která prodává).
IX.: knihy, nakladatelství, vědecké ústavy, cizozemské renty akcie a pojišťovnictví, dovoz a vývoz, lodní plavba a letectví.
X.: vláda, politická situace.
XI.: elektřina, plynárny, zavodňovací projekty, vládní půjčky, pokladní poukázky, vliv parlamentu na obchod (obchodní zákony).
XII.: obuv, punčochy, olej, pivo, chladírny, rybolov.

Nyní budiž ještě zmínka o jedné či dvou věcech jež mají všeobecný význam. Působení planety jest určováno hlavně souzvukem, který je mezi ní a znamením, kde se nachází. Z toho důvodu jest částečně nemožno stanoviti jakákoliv pravidla qualitativního vlivu planety neb aspektu. Planeta v příznivém znamení upevňuje trh pro zboží, které ovládá, může však také zároveň příznivě ovlivniti dovoz. Ve znamení nepřátelském znamená mdlý trh směřující k oslabení. Retrogradní planeta může též vyvolati oslabení a zvýšení zásob a dovozu. Planeta je nejsilnější ve svém vlastním znamení (domicil) a nejslabší ve znamení svého zničení (oposice domicilu). (Silovostem jednotlivých planet a stupňů bude v této revui věnována samostatná studie).

Eklipsy.

Zatmění jest vždy škodlivé pro záležitosti a kraje, které jsou pod vládou znamení v němž se zatmění nachází. Hypotéky oné země, která náleží eklipsou obsazenému znamení budou znehodnoceny vnitřními nepokoji, válkou, úmrtími význačných osobností atd.

Ceny zboží podléhají tlaku stejným způsobem.

Může se míti za to, že eklipsa působí v období 4 let, během kteréž doby jsou cítit následky v transitech přes bod eklipsy. Transitující planeta určuje, jaké následky přijdou. Mars směřuje k válce a požárům; saturn k úmrtím, hladu, mrazům, nouzi o práci, pracovním nepokojům. Uran směřuje ke stávkám, revoluci, politickému neštěstí; neptun k chaotickým poměrům a nezdravým podnikům. Eklipsy v irdických znameních působí nepříznivě na úrodu. Všeobecně zničí eklipsa ony úrody, na př. zeleniny a pod., které přicházejí asi v době kdy nastane zatmění.

Všem čtenářům a odběratelům revue Horev.

Vycházení Lasenicova „Tarotu“ končí tímto trojčíslem. — Revue Horev zakončuje čtrnáctým sešitem svůj první ročník. Zmenšený počet stran tohoto trojčísla jest nahražen přílohou, která přesahuje tři tiskové archy.

REDAKCE REVUE HOREV.